

המכתב

לספר הקדוש

לקוטי מוהר"ן

על התורה ומועדי השנה

עם לקוטי התפילות

גליון 139

פרשת ויצא

שנת תשפ"ב לפ"ק

**לזכרון
עולם**

לעילוי נשמת

הרה"ג איש צדיק תמים

מזהר"ר

אהרן גרשון מנחם

ב"ר אפרים שמואל זצ"ל

נלב"ע

ח' אלול תשע"ח לפ"ק

תנצב"ה

**האזרה
האודות**

רבינו נחמן מברסלב
זיע"א

לְחִיּוֹרַת

בְּאוֹר הַפְּרָשָׁה

עִם הַתּוֹרָה
דְּעִתִּיקָא סְתִימָאָה

דְּעִתִּיָּדָא

לְאַתְגַּלְיָא

לְעִתִּיד־לְבֹא

יו"ל בעז"ה ע"י

מכון אור האורות

רבינו נחמן מברסלב זיע"א

052.763.1800

B48148@gmail.com

פְּרַשְׁת וַיֵּצֵא

"וַיֵּלֶךְ שָׁם בִּי בַּא הַשָּׁמַיִם, וַיִּקַּח מֵאֲבְנֵי הַמָּקוֹם וַיִּשֶׁם מְרֹאשֹׁתָיו, וַיִּשְׁכַּב בַּמָּקוֹם הַהוּא וְגו'." וַיִּקַּח אֶת הָאֶבֶן אֲשֶׁר שָׁם מְרֹאשֹׁתָיו" (בְּרֵאשִׁית כח, יא-יח)

א.

(ח"א סא, ז)

וְזֶהוּ בְּחִינַת מַה שְּׁנוֹסְעִין עַל 'רֹאשֵׁי-הַשָּׁנָה' לְצַדִּיקִים. כִּי 'רֹאשֵׁי-הַשָּׁנָה' הוּא 'יוֹמֵי-דִדְיָנָא' שֶׁל כָּל הַשָּׁנָה, וְכָל אֶחָד וְאֶחָד בָּא עִם קִדְשָׁתוֹ וְצִמְצוּמֵי אֵל הַצַּדִּיק-הַדוֹר, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'קִדְשֵׁי-קִדְשִׁים', בְּחִינַת 'אֶבֶן שְׁתִּיָּה'.

בְּבְחִינַת (שְׁמוּאֵל-ב, ח): "כִּי לֵה' מְצָקֵי אֶרֶץ וַיִּשֶׁת עֲלֵיהֶם תִּבְל" - שֶׁהֵם הַצַּדִּיקִים שֶׁעֲלֵיהֶם נִשְׁתַּת הָעוֹלָם. וְעַל-יְדֵי-זֶה נִמְתָּקִים כָּל הַדֵּינִים, עַל-יְדֵי בְּחִינַת 'אֶבֶן-שְׁתִּיָּה'.

וְזֶה בְּחִינַת "אֲבְנֵי יַעֲקֹב" (בְּרֵאשִׁית כח, יא), "שְׁנֹכְלָלוּ כָּלֶם" (חֲלִין צא: בְּרֵאשִׁית-רַבָּה סח, יא) "בְּתוֹךְ אֶבֶן-שְׁתִּיָּה" (זֶהר נח עב. וַיְחִי רֵלֵא).

כִּי הַנְּפֹשׁוֹת הֵם בְּחִינַת 'אֲבָנִים', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (אִיכָה ד, א): "תִּשְׁתַּפְּכֶנָּה אֲבְנֵי קִדְשׁ". וְכֵלֶם בָּאִים וְנִכְלָלִים בְּתוֹךְ הַצַּדִּיק-הַדוֹר, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'אֶבֶן-שְׁתִּיָּה' - וְעַל-יְדֵי-זֶה נִמְתָּקִים כָּל הַצִּמְצוּמִים.

ב.

(ח"ב עט - רֹאשֵׁי-פָּרְקִים' שֶׁל רַבְּנֵי ז"ל, עִם בְּאוּר מוֹהֲרֵי-ת"ז"ל)

"וְשִׁבְתָּ עַד ה' אֶלְקֶיךָ וְשָׁמַעַתָּ בְּקוֹלִי" (דְּבָרִים ד, ל; ל, ב). "יִצְחָק בֶּן אַבְרָהָם"

(בְּרֵאשִׁית כח, יט) זְמַן נִתְאַחַד. "אַבְרָהָם אֶהְיֶה" (ישְׁעִיָּה מא, ח). "בְּעֵינָיו כְּיָמִים אֲחָדִים בְּאַהֲבָתוֹ" (בְּרֵאשִׁית כט, כ). "וַיִּשָּׂא יֶשׁוּב בְּנֵי" (ישְׁעִיָּה ז, ג). "אִם תִּשׁוּב וְאֲשִׁיבֶךָ לְפָנַי תַּעֲמֹד" (יְרֵמְיָה טו, יט). "כִּי בַא הַשָּׁמַיִם" (בְּרֵאשִׁית כח, יא). נִתְקַצֵּר הַזְּמַן. "וַיִּשְׁכַּב בַּמָּקוֹם" (שָׁם). "יִשְׁכַּב" [אוֹתוֹת] (זֶהר פְּנִיחָס רֵלֵח. תְּקוּנֵי-זֶהר לֵד. קִלְבִּי:). "קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים וְשׁוּבוּ" (הוֹשַׁע יד, ג). "מֵאֲבְנֵי הַמָּקוֹם" (בְּרֵאשִׁית שָׁם), אֲבָנִים אוֹתוֹת (סֵפֶר יִצִּירָה). "מְרֹאשֹׁתָיו" (בְּרֵאשִׁית שָׁם), מִחֲשָׁבָה מְבָרַר הַכֹּל.

כָּל-זֶה מֵצֵאנוּ מִכְּתַב-יַד רַבְּנֵי ז"ל (הַעֲתִקְנוּ רַק הַשִּׁיכִים לְפָרֶשֶׁת הַשָּׁבוּעַ, וְעוֹד קִצָּת) וְכוּ', כְּתִבָּם בְּדֶרֶךְ 'רֹאשֵׁי-פָּרְקִים' בְּרִמְזוֹ בְּעֵלְמָא לְזַפְרוֹן וְכוּ' - מַה שֶּׁאֲפָשָׁר לְהַבִּין מְעַט עַל-פִּי הַהַקְדָּמָה שֶׁהַבְּנָתִי מִדְּבָרָיו, אֲמַרְתִּי לְבָאָר מַה שֶּׁבִּיָּדֵי וְכוּ'.

וְהִנֵּה מַה שֶׁהַאִיר הַשֵּׁם עֵינַי הוּא: כִּי רַבְּנֵי ז"ל רוֹצֵה לְגַלוֹת: שֶׁ'תִּשׁוּבָה' וּבְחִינַת 'לְמַעַלָּה מִהַזְּמַן', דְּהֵינּוּ 'בְּטוֹלֵי-הַזְּמַנִּים', הֵם בְּחִינַת אַחַת, וְעַל-יְדֵי-זֶה זוֹכִין לְשִׁמְעַת הַקּוֹל דְּקִדְשָׁה, וְלִהְיוֹת הַקּוֹל דְּסִטְרָא-אַחְרָא.

וְכֵן מְבָאָר בְּהַאֲלָף-בֵּית הַחֲדָשׁ (סֵפֶר-הַמִּדּוֹת, תִּשׁוּבָה א): "יּוֹם שֶׁהָאָדָם עוֹשֶׂה תִּשׁוּבָה הוּא לְמַעַלָּה-מִהַזְּמַן, וּמַעַלָּה כָּל הַיָּמִים לְמַעַלָּה-מִהַזְּמַן".

נִמְצָא מְבָאָר: שֶׁ'תִּשׁוּבָה' הוּא 'לְמַעַלָּה-מִהַזְּמַן'.

וְעַתָּה הוֹלֵךְ וּמְבָאָר: שֶׁ'תִּשׁוּבָה' הוּא בְּחִינַת 'בְּטוֹלֵי-הַזְּמַן', דְּהֵינּוּ: שֶׁ'הַזְּמַן

נתאחד - שה'זמן' עולה ונתקשר ונכלל בבחינת 'למעלה-מהזמן'.

וזהו שמבאר בלשוננו הקדוש: "יצחק בן אברהם זמן נתאחד. אברהם אהבי. בעיניו כימים אחדים באהבתו. ושאר ישוב בנך" וכו'.

הינו: ש'אברהם' הוא בחינת 'למעלה מן הזמן' - כי מדתו של 'אברהם' היא 'אהבה', כמו שכתוב (ישעיה מא, ח): "אברהם אהבי", ו'אהבה' הוא בחינת 'התאחדות-הזמן', כמו שכתוב (בראשית כט, ט): "בעיניו כימים אחדים באהבתו".

וזהו בחינת 'תשובה', שעל-זה מרמז תבת 'בן', כמו שכתוב (ישעיה ז, ג): "ושאר ישוב בנך". כי 'תשובה' היא 'למעלה-מהזמן', כמו שכתוב (ירמיה טו, יט): "אם תשוב ואשיבך לפני תעמד" - ולפניו יתברך הוא בודאי 'למעלה-מהזמן', כי השם-יתברך הוא 'למעלה-מהזמן'.

נמצא: ש"יצחק בן אברהם" (בראשית כה, יט), מרמז על 'התאחדות-הזמן' על-ידי 'תשובה' - כי 'יצחק' שהוא בחינת 'הזמן' כנ"ל, עולה ונתאחד ונכלל בבחינת 'אברהם', שהוא בחינת 'אהבה', בחינת 'למעלה-מהזמן' - על-ידי בחינת 'בן' שהוא בחינת 'תשובה' כנ"ל, וכו'.

וזהו: "כי בא השמש" (בראשית כח, יא) - נתקצר הזמן. כי "השמש באה שלא בעונתה בשביל יעקב" (רש"י; בראשית רבה סח, י), ונתקצר הזמן - שזהו בחינת 'בטול-הזמן'.

וזה (בראשית שם): "וישכב במקום". ואיתא (זהר פנחס רלח. תקוני-זהר לד. קלב:): "שתבת 'וישכב' הוא בחינת 'יש כ"ב'

[אותיות] - הינו: כ"ב אתון דאורייתא, שמהם כל הדבורים.

וזה מרמז על 'תשובה', בחינת (הושע יד, ג): "קחו עמכם דברים ושובו".

וזהו (בראשית שם): "מאבני המקום" - "אבנים אותיות" (ספר יצירה). הינו: 'אותיות הדבורים', שהם בחינות 'תשובה', בחינת: "קחו עמכם דברים ושובו", כנ"ל.

וזהו (בראשית שם): "מראשותיו" - מחשבה מברר הכל. כי עקר 'תקון-התשובה', הוא על-ידי 'קדשת-המחשבה', שמבררת ומתקנת כל הפגמים, כי "כלם במחשבה אתבררו" (זהר פקודי רנד:).

נמצא: שפסוק [הפסוקים בפרשתן]: "וישכב במקום שהוא וכו', כי בא השמש, ויקח מאבני המקום, וישם מראשותיו" - כל-זה מרמז: ש'תשובה' הוא בחינת 'למעלה-מהזמן'.

ג.

(שיחות-הר"ן פו)

מה שהחתן דורש הדרשה, היא מועלת ל'זיווגים' - כמו שכתוב (בראשית כח, יא): "וישכב במקום שהוא", "יש כ"ב אותיות" (זהר פנחס רלח. תקוני-זהר לד. קלב:). הדרשה שהיא בכ"ב אותיות, הם לזיווג.

ד.

(ספר-המדות, שנה ח"ב ג)

המשנה-עשר "שיר המעלות" שבתהלים (תהלים קכ-קלד) - מסגלים לבטל השנה.

[במראי-מקומות להרב מטשעהרין ז"ל, צין להמדרש פאן (בראשית-רבה סח, יא: עד, יא): "כל עשרים שנה שעמד בביתו של לבן, לא שכב. ומה היה אומר? ט"ו שיר המעלות שבספר תהלים"].

"וַיִּפְגַּע בַּמָּקוֹם" (בְּרֵאשִׁית כח, יא)

"וַיִּפְגַּע בַּמָּקוֹם" - רב הונא בְּשֵׁם רב אמי אָמַר: מִפְּנֵי מָה מִכְנִין שְׁמוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְקוֹרְאִין אוֹתוֹ 'מָקוֹם', שֶׁהוּא מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְאֵין עוֹלָמוֹ מְקוֹמוֹ? - מִן מָה דִּכְתִּיב (שְׁמוֹת לג, כא): "הִנֵּה מָקוֹם אֶתִּי" - הֵי הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְאֵין עוֹלָמוֹ מְקוֹמוֹ. (בְּרֵאשִׁית ירְבֵּה סח, ט)

ה.

(ח"ב א, יד)

כְּשֶׁאָדָם יוֹשֵׁב לְדַבֵּר בַּחֲבֵרוֹ, זֶה בַּחֲנִינָת רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה, שֶׁהוּא 'יוֹמָא-דְּדִינָא', שֶׁהוּא יוֹשֵׁב וְדִן אֶת חֲבֵרוֹ. וְצָרִיךְ לְזַהֵר מְזֶה מְאֹד, וּלְהִסְתַּכֵּל עַל-עַצְמוֹ הַיָּטֵב: אִם הוּא רָאוּי לָזֶה לְשַׁפֵּט אֶת חֲבֵרוֹ, "כִּי הַמְּשַׁפֵּט לְאֻלְקִים הוּא" (דְּבָרִים א, יז).

כִּי רַק הוּא יִתְבָּרַךְ לְבַדּוֹ, רָאוּי לְשַׁפֵּט אֶת הָאָדָם, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (אָבוֹת פ"ב מ"ד): "אַל תְּדִין אֶת חֲבֵרְךָ עַד שֶׁתִּגִּיעַ לְמְקוֹמוֹ". וְכִי הוּא שְׂיִכּוֹל לִידַע וּלְהַגִּיעַ לְמְקוֹם חֲבֵרוֹ, כִּי אִם הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ, "שֶׁהוּא מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְאֵין הָעוֹלָם מְקוֹמוֹ" (בְּרֵאשִׁית ירְבֵּה סח, ט; שְׁמוֹת ירְבֵּה מה, ו), וְכָל אֶחָד וְאֶחָד יֵשׁ לוֹ מְקוֹם אֲצִלוֹ יִתְבָּרַךְ.

וְעַל-כֵּן הוּא לְבַדּוֹ יִתְבָּרַךְ, יִכּוֹל לְדוֹן אֶת הָאָדָם - כִּי הוּא יִתְבָּרַךְ 'בְּעַל-הַרְחָמִים, וּבְדוֹאֵי הוּא מְקַיֵּם בְּנוֹ: "הֵי דִן אֶת כָּל הָאָדָם לְכַף זְכוּת" (אָבוֹת פ"א מ"ו) וְכו'.

עַל-כֵּן הוּא לְבַדּוֹ יִתְבָּרַךְ, רָאוּי לְדוֹן אֶת הָעוֹלָם - כִּי הוּא יִתְבָּרַךְ יוֹדַע מְקוֹם כָּל אֶחָד וְאֶחָד, כִּי כָּל הַמְּקוֹמוֹת הֵם אֲצִלוֹ יִתְבָּרַךְ, כִּי "הוּא מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְאֵין הָעוֹלָם מְקוֹמוֹ", כַּנ"ל.

כִּי אֶף-עַל-פִּי שְׁאֲנוּ מוֹצְאִים מְקוֹמוֹת שֶׁהֵיָה בָּהֶם הַשְּׂרָאָת הַשְּׂכִינָה, בְּגוֹן בְּבֵית-הַמִּקְדָּשׁ - אֵין הַפְּנֵנָה חֲסִי-וְשָׁלוֹם

שְׁנַתְצַמְצַם שֵׁם אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ חֲסִי-וְשָׁלוֹם, כְּמוֹ שֶׁאָמַר שְׁלֹמֹה (מְלָכִים-א ח, כז): "הִנֵּה הַשָּׁמַיִם וְשָׁמַיִם הַשָּׁמַיִם לֹא יִכַּלְכְּלוּךָ, אֵף כִּי הַבַּיִת הַזֶּה" וְכו'.

רַק מִחֲמַת שֶׁהֵיָה שֵׁם דְּבָרִים נְאִים, כִּי "בְּבֵית-הַמִּקְדָּשׁ הֵיָה צִיּוֹרָא דְּעַבְדָּא-דְּבְרָאשִׁית, וְצִיּוֹרָא דְּגַן-עֵדֶן" (תְּקוּנֵי-זֶהַר יג) - עַל-כֵּן הַמְּשִׁיךְ לְשֵׁם קְדֻשָּׁתוֹ יִתְבָּרַךְ. אֲבָל הוּא יִתְבָּרַךְ "אֵין הָעוֹלָם מְקוֹמוֹ, רַק הוּא מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם".

וְכִי שְׂאוּחָז בְּבַחֲנִינָת 'פְּסַא-הַכְּבוֹד', בְּבַחֲנִינָת 'שְׂרֵשִׁי-הַנְּשָׁמוֹת' - הוּא גַם-כֵּן בַּחֲנִינָת: "מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם" וְכו' - וְעַל-כֵּן הוּא יִכּוֹל לְעַשׂוֹת 'רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה'.

ו.

(ח"ב נו)

כְּשִׁישׁ לְהָאָדָם לֵב, אֵין שִׁיךְ אֲצִלוֹ 'מְקוֹם' כָּלֵל - כִּי אֲדַרְבָּא: "הוּא מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם" וְכו' (בְּרֵאשִׁית ירְבֵּה סח, ט; שְׁמוֹת ירְבֵּה מה, ו).

כִּי הָאֱלֹקוֹת' הוּא בְּ'לֵב' וְכו', וְאֲצִל הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ נֶאֱמַר: (שְׁמוֹת לג, כא): "הִנֵּה מְקוֹם אֶתִּי" - "שֶׁהוּא מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְאֵין הָעוֹלָם מְקוֹמוֹ" (בְּרֵאשִׁית ירְבֵּה וּשְׁמוֹת ירְבֵּה שָׁם).

נִמְצָא: מִי שִׁישׁ לוֹ לֵב יִשְׂרָאֵלִי, אֵין רָאוּי לוֹ לֹאמַר: "שְׁמָקוֹם זֶה אֵין טוֹב לְפָנָיו"! - כִּי אֵין שִׁיךְ אֲצִלוֹ 'מְקוֹם' כָּלֵל - כִּי אֲדַרְבָּא: "הוּא מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְאֵין הָעוֹלָם מְקוֹמוֹ".

ז.

(ח"ב פג)

עַל-יְדֵי 'תְּקוּן-הַבְּרִית' שֶׁהוּא 'קִשְׁת' - יִכּוֹל לְהוֹצִיא ה'חַצִּים', שֶׁהֵיָה

ת.

(שיחות-ה'ר"ן פו)

ה'תתנה' הוא בחינת 'סיני', כמו שכתוב (שיר-השירים ג, יא): "ביום התנתו" - "זה מעמד הר-סיני" (תענית כו:).

ו"סיני" גימטריא סל"ם (בראשית-רבה סח, יב; זהר ויצא קמט. ועין בזהר פנחס רמו: ובהר-קדש ויצא), וכתוב (בראשית כח, יב): "והנה מלאכי אלקים עלים וירדים בו" - הינו: 'רקודין', שבשעת 'רקודין' עולה ויורד; כי כן דרך 'רקודין': שעולה את גופו, ויורד את גופו.

"והיה זרעך בעפר הארץ" (בראשית כח, יד)

ט.

(ח"א ס, ח)

"יתן בעפר פיהו אולי יש תקנה" (איכה ג, כט). 'עפר' הוא בחינת 'העדר הדבור', כמו שכתוב (ישעיה כט, ד): "ומעפר תשח אמרתך".

הינו: שצריך לתן בחינת ה'דבור', 'להתיר פה אלמים" (סנהדרין ק. מנחות צח.). ועל-ידי-זה בא 'פח הדבור' ל"קווי ה'" (ישעיה מ, לא), שהם 'כלי ההולדה'.

וזהו: "אולי יש תקנה" - כדי שיגיע ה'דבור' ל"קווי ה'".

וזהו (בראשית כח, יד): "והיה זרעך בעפר הארץ" - כי ה'הולדה' תלויה, על-ידי בחינת (איכה ג, כט): "יתן בעפר פיהו" הנ"ל (עין בפנים).

ה'תפלה', שהיא "ח"י ברכאן דצלותא - שהם תלת ווי"ן" (תקוני-זהר מא. מת.), בחינת 'הצים'.

ו'מקומם' ב'ברית', בבחינת (תהלים פט, כט): "ובריתי נאמנת לו". 'אמונה' זה בחינת 'תפלה', בבחינת (שמות יז, יב): "ויהי ידיו אמונה".

ואז 'התחלת צמיחת קרן משיח' וכו'. ואז נעשה 'בן-חורין' - הינו: שבא ל'קדשת שבת' שאסור במלאכה וכו'.

ו'קדשת שבת' - זה בחינת 'תכלית הידיעה', הידיעה שלא נדע" (בחינות-עולם פי"ג לג). ובשביל-זה 'שבת' נקרא: "תכלית שמים וארץ" (תפלת ערבית שבת) וכו'.

ו'תכלית הזה' - הוא 'עקר המקום', הינו בחינת: "מקומו של

עולם" (בראשית-רבה סח, ט; שמות-רבה מה, ו) - ש'זה התכלית', הוא המקיף את 'כל העולם' שנברא ב'חכמה', כמו שכתוב (תהלים קד, כד): "בכלם בחכמה עשית".

וזהו בחינת (ברכות ו:): "הקובע מקום לתפלתו" - כי זה 'עקר המקום', בבחינת (שמות טז, כט): "אל יצא איש ממקומו ביום השביעי".

"ויחלם והנה סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה, והנה מלאכי אלקים עלים וירדים בו" (בראשית כח, יב)

"והנה סלם" - זה 'סיני', אותיות דדין הוא אותיות דדין. (בראשית-רבה סח, יב)

"והנה סלם מצב ארצה" - אמר רבי אבא: 'סלם' זה 'סיני', שבו נתנה תורה, ושם נגלו מרפבותיו של הקדוש-ברוך-הוא. (זהר-קדש ויצא)

”וזהה אנכי עמך” (בראשית כח, טו)

י.

(עלים-לתרופה, מוצאי-שבת שירה תקצ"ה)
ובפרט שרבינו ז"ל אמר אלי בפרטיות:
גאט איז מיט דיר! ביי דיר! שרעק
זיך נישט! [השם עמך! ואצלך! אל תפחד!]

יא.

(עלים-לתרופה, מוצאי-שבת שמות תקצ"ו)
געוואלד! שרעק זיך נישט מיין ליב
קינד! שרעק זיך נישט! גאט
איז מיט דיר באמת! [אָהה! אל תפחד בני חביבי! אל
תפחד! השם-יתברך עמך באמת!]

זכור מה שאמר אדוננו מורנו ורבינו ז"ל:
גאט איז גרויס, מען ווייסט
גארנישט! אפילו אייער זאך, וואוהין
איטליכער איז געפאלן, אבן יש ענין
שנתהפך הכל לטובה! [השם-יתברך הוא גדול, לא
יודעים כלום! אפלו ענין שלכם, בכל-מקום שנפל כל
אחד, אבן יש ענין שנתהפך הכל לטובה!]

יב.

(עלים-לתרופה, ערב-שבת קדש בלק ת"ר)
ואיך צעק בקולו-הקדוש ואמר: גאט איז
מיט דיר! ביי דיר! נעבן דיר! שרעק
זיך נישט! דופע אויף מיין כח! קיין יאוש
איז גארנישט פארהאנדן! [השם-יתברך עמך!
אתך! אצלך! אל תפחד! סמך על כחי! אין שום יאוש
בעולם כלל!]

ותאמין לי בני חביבי: שכל אלו הדבורים
נאמרו אליך בפרטיות.

יג.

(עלים-לתרופה, א' קרח תר"א)
ועדין השם אתנו, ועמנו, וקרוב אצלנו
תמיד תמיד! - גאט איז מיט דיר!

שרעק זיך נישט מיין קינד! - גלייב מיר: אז
מיינע רייד זענען דורך אמת! אז דער רבי
עליו השלום מיינט טאקע זיך! - איך זאג
דיר פון זיינעט וועגן: גאט איז מיט דיר!
ס'וועט אלץ נתהפך לטובה ווערן!

[ועדין השם אתנו, ועמנו, וקרוב אצלנו תמיד תמיד! -
השם-יתברך עמך! אל תפחד בני! - תאמין לי: שדברי הם
אמת הנכונה! שהרבי עליו השלום פון באמת עליך! - אני
אומר לך משמו: השם-יתברך עמך! הכל יתהפך לטובה!]

”אין זה פי אם בית אלקים, וזה
שער השמים” (בראשית כח, יז)

”וזה שער השמים” - מקום תפלה לעלות
תפלתם השמימה. ומדרשו (בראשית-רבה סט, ז;
ירושלמי ברכות פ"ד ה"ה; מדרש-תהלים ל; במדבר-רבה ד,
יג; תנחומא ויקהל ז; ועוד): ”שבית-המקדש של
מעלה, מבין בנגד בית-המקדש של מטה”. (רש"י)

יד.

(ח"א ז, א)

עקר אמונה, בחינת תפלה, בחינת
נפים, אינו אלא ב'ארץ-ישראל,
כמו שכתוב (תהלים לז, ג): ”שכן ארץ ורעה
אמונה”. ושם עקר עליות התפלות, כמו
שכתוב (בראשית כח, יז): ”וזה שער השמים”.

טו.

(ח"א י, א-ב)

עקר גדלתו של הקדוש-ברוך-הוא, הוא:
שגם העפושם ידעו שיש אלקים
שליט ומושל, כמובא בזהר (יתרו סט:): ”כד
אתא יתרו ואמר (שמות יח, יא): 'פי עתה
ידעתי כי גדול ה' וכו' - כדין אתיקר
ואתעלא שמא עלאה”.

ולעפושם אי-אפשר להם לידע גדלתו
של הקדוש-ברוך-הוא, פי-אם

על־ידי בחינת יַעֲקֹב, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב (ישעיה ב. ה): "בית יַעֲקֹב לְכוּ וְנִלְכָה בְּאוֹר ה'". כי הוא גִּלְגָּל אֱלֻקוֹתוֹ שֶׁל הַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוא יוֹתֵר מִשָּׂאֵר הָאָבוֹת.

כִּי "אֲבֵרְהֶם קְרָאוּ הֵר, וַיִּצְחַק קְרָאוּ שְׂדֵה" (פסחים פח.), וְשְׂדֵה' הוא יוֹתֵר מִשָּׂג וְנִצְרָךְ לְהַעוֹלָם מ'הר'. וַיַּעֲקֹב קְרָאוּ בֵּית" (שם), שֶׁהוא מְקוֹם יָשׁוּב לְבִנְיָ־אָדָם יוֹתֵר מ'שְׂדֵה'.

הֵינּוּ: ש'יַעֲקֹב' קְרָא אֶת מְקוֹם הַבֵּית־הַמְקֻדָּשׁ, שֶׁהוא מְקוֹם הַתְּפִלָּה: "בֵּית" - שֶׁהוא מְקוֹם יָשׁוּב לְבִנְיָ־אָדָם - כִּי הַעֲלָה אֶת הַתְּפִלָּה מ'הר' וְשְׂדֵה', לְבַחֲבֵינָת 'בֵּית', שִׁישׁ בּוֹ תְּפִיסָה לְבִנְיָ־אָדָם יוֹתֵר מ'הר' וְשְׂדֵה'.

כִּי בַּבְּחִינַת 'בֵּית', יֵשׁ גַּם לְעַכּוּ"ם הַשְּׂגָה, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב (ישעיה נו, ז): "כִּי בֵּיתִי בֵּית תְּפִלָּה יִקְרָא לְכָל הָעַמִּים". וְכִשְׁהוּא בַּבְּחִינַת 'בֵּית' - "כְּדִין אֶת־יִקְרָא שְׂמָא עֲלָאָה" כַּנ"ל.

וְזֶה פְרוּשׁ (תְּהִלִּים מח, ב): "גְּדוֹל ה' וּמְהַלֵּל מְאֹד" - כְּלוֹמֵר: אִימְתִי "גְּדוֹל ה'", כְּשֶׁהוּא "מְהַלֵּל מְאֹד" - "מִסְטָרָא דְמוֹתָא", שֶׁהוא בַּחֲבִינַת 'עַכּוּ"ם'.

כְּמוֹ שְׂאֲמָרוֹ רַז"ל (בְּרַאשִׁית־דָּבָר ט. י; זֶהר בְּרַאשִׁית מז.) עַל פְּסוּק (בְּרַאשִׁית א, לא): "וְהִנֵּה טוֹב מְאֹד", "מְאֹד - זֶה מְלֹאֲד־הַמּוֹת".

כְּשֶׁהוּא "מְהַלֵּל" מֵהֶם - אֲזִי הוּא "גְּדוֹל", כִּי הוּא עֹקֵר גְּדֻלָּתוֹ.

וְאִימְתִי הוּא מְהַלֵּל מֵהֶם: "בְּעִיר אֱלֻקִּינוּ הֵר קְדוּשׁוֹ" (שם) - דְּהֵינּוּ: כְּשֶׁבַחֲבִינַת "הֵר", נַעֲשֶׂה "עִיר אֱלֻקִּינוּ", שֶׁהוּא יָשׁוּב בְּנִי־אָדָם, בַּחֲבִינַת 'בֵּית', שֶׁהוּא מִשָּׂג יוֹתֵר מ'הר' וְשְׂדֵה'.

דְּהֵינּוּ: כְּשֶׁמְעַלִּין אֶת בַּחֲבִינַת ה'תְּפִלָּה, מְבַחֲבִינַת 'הֵר', לְבַחֲבִינַת 'עִיר' וְבֵית' - שְׂאֲזִי יֵשׁ גַּם לְעַכּוּ"ם הַשְּׂגָה כַּנ"ל - אֲזִי דִיקָא "גְּדוֹל ה'" - כִּי זֶה עֹקֵר גְּדֻלָּתוֹ יִתְבָּרַךְ, כְּשֶׁגַּם הִרְחֹקִים יוֹדְעִים מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ כַּנ"ל.

טז.

(ח"א מט, ב"ד)

עֹקֵר הַתְּפִלָּה תְּלוּי בְּלֵב, שִׁישִׁים כָּל לְבוֹ עֲלֵיהָ, דְּהֵינּוּ: שִׁיקְשֵׁר מִחֲשַׁבְתּוֹ הֵיטֵב לְדַבּוּרֵי הַתְּפִלָּה.

וְעַל־יְדֵי־זֶה נִתְגַּלָּה וְנִתְגַּדַּל מְלֻכוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְנוֹפֵל מְלֻכוֹת־הַרְשָׁעָה. וְאֲזִי יֵשׁ עֲלֵיהָ לְבֵיתָא עֲלָאָה' וְבֵיתָא תַתָּאָה' - "שְׁנַשְׁבַּע הַקְדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוא (תַעֲנִית ה.). שְׂלָא יִכְנַס בִּירוּשָׁלַיִם שְׁלַמְעֵלָה", שֶׁהיא בַּחֲבִינַת "בֵּינָה לְבָא" (תַקוּנֵי־זֶהר יז. פֶּתַח אֱלִיָּהוּ) - "עַד שִׁיבְנָה יְרוּשָׁלַיִם שְׁלַמְטָה", בַּחֲבִינַת 'תְּפִלָּה', בַּחֲבִינַת 'מְלֻכוֹת'.

"וַיִּקְרָא אֶת שֵׁם הַמְּקוֹם הַהוּא בֵּית־אֵל, וְאוֹלָם לְזוֹ שֵׁם הָעִיר לְרַאשִׁינָה" (בְּרַאשִׁית כח, יט)

יז.

(ח"ב פה)

'אֲגוּזִים' הַנִּקְרָאִים 'לוּזִים', רוֹמְזִים לְבַחֲבִינַת 'לָאָה', שֶׁהיא בְּעֵרְךָ, שֶׁהיא נִקְבָּא רַאשׁוֹנָה' (סְפָר־הַלְקוּטִים לְהָאֲרִיז"ל, כָּאן בְּפִרְשָׁתוֹ). וְאַחֲרֵי־כֵן נִכְנָסִין לְבֵית־הַמְקֻדָּשׁ, שֶׁהוא בַּחֲבִינַת: "יַעֲקֹב קְרָאוּ בֵּית־אֵל" (פְּסָחִים פח.).

וְזֶהוּ שֶׁפִּרְשׁ רַש"י (שׁוֹפְטִים א, כד): "שְׂדֵרְךָ לְזוֹ נִכְנָסִין לְבֵית־אֵל".

"וַיֵּדֶר יַעֲקֹב נְדָר וְגו'. וְהָאֵבֶן הַזֹּאת
אֲשֶׁר שִׁמְתִי מִצְבָּה" (בראשית כח, כ"ב)

יח.

(ח"א נז, א"ב-ג)

לְהַקִּים אֲמוּנָה הַנְּפוּלָה, היא על־ידי
בְּחִינַת 'יעקב' - הינו: על־ידי
'נדר', שִׁידֵר אִיזְהוּ נְדָר, וַיִּקַּים מִיָּד. ועל־ידי־
זֶה יָשׁוּב לְאֲמוּנַת חֲכָמִים וְכו'.

וְ'יעקב' הוא בְּחִינַת 'נדר', שֶׁהוא ראש
לְכָל הַנְּוֹדִים (בראשית רבה ע, א -
על הפסוק: "נדר לאביר יעקב". תהלים קלב, ב), כְּמוֹ
שֶׁכְּתוּב (בראשית כח, כ): "וַיֵּדֶר יַעֲקֹב נְדָר".

וּכְשֶׁנִּתְקַן הַ'יָּדִים' הַנֶּ"ל עַל־ידי 'נדר',
עַל־ידי־זֶה מִתְנוֹצְצִים בּוֹ
'אורות האבות' - כִּי 'נדר' זֶה בְּחִינַת 'אור
יעקב', וַיָּדִים' הֵם 'אברהם ויצחק', שֶׁהם
'ימין ושמאל'.

וְזֶהוּ: סוֹפֵי־תְבוּת שֶׁל שְׁמוֹת הָאֲבוֹת:
'בִּק"ם' - כִּי סוֹפֵי־תְבוּת שֶׁל
'אברהם יצחק יעקב', הֵם אוֹתִיּוֹת
'בִּק"ם', נוֹטְרִיקוֹן (תהלים פט, כא): "בְּשֵׁמֶן
קֹדֶשׁי מִשְׁחִיתוּ", שֶׁהיא רְמֵז בְּחִינַת 'נדר'.

כִּי כֵן פָּתִיב בְּנְדָר יַעֲקֹב' (בראשית שם, כב):
"וְהָאֵבֶן הַזֹּאת אֲשֶׁר" וְכו', וְכָתִיב (שם לה,
יד): "וַיִּצַק עָלֶיהָ שֵׁמֶן" - הינו: עַל־ידי
הַ'נְּדָר', מִתְנוֹצְצִים עַל הָאָדָם 'אור האבות'.

"וְנָתַן לִי לֶחֶם לֶאֱכֹל וּבִגְד לְלַבֵּשׁ" (בראשית כח, כ)

יט.

(ח"א נט, ד"ה)

לְתַקֵּן כָּל הָעֲבֵרוֹת בְּפִרְטִיּוֹת, הֵם רַבִּים
מְאֹד וְכִבְד עַל הָאָדָם. בְּכֵן צְרִיךְ

וְזֶהוּ (ישעיה מ, א): "נַחֲמוּ נַחֲמוּ". שְׁתֵּי
פְּעָמִים 'נחמו' גִּימְטְרִיא 'קֹדֶק"ד',
שֶׁהוא בְּחִינַת 'ערף' - שְׁעַל־יָדָה נִכְנָסִין
לְבֵית־אֵל.

וְזֶהוּ שְׁלֹשָׁה שְׁבוּעוֹת שֶׁהֵם עֲשָׂרִים־וְאַחַד
יוֹם שֶׁ'בִּין־הַמְצָרִים, וְכִנְגְדוּ בְּאֵילָן
לוֹז.

בְּשִׁבְל־זֶה נוֹהֲגִין לֶאֱכֹל בֵּיצָה בַּסְּעָדָה
הַמְּפֹסֶקֶת בַּתְּשֻׁעָה־בָּאֵב - כִּי
הַבֵּיצָה נִגְמַרַת בְּעֲשָׂרִים וְאַחַד יוֹם, כְּמֵאֲמַר
חז"ל (בכורות ח. ועין־שם בַּתּוֹסְפוֹת): "תִּרְנַגְלַת
מוֹלְדֵת לְעֲשָׂרִים וְאַחַד יוֹם וְכו', וְכִנְגְדוּ
בְּאֵילָן לוֹז".

וְזֶהוּ הָעֵצִים לוֹז שֵׁישׁ בְּעֶרְףְ אָדָם, שִׁישׁ־אֵר
אַחַר כְּלִיּוֹן הַגּוֹף, וּמִמֶּנּוּ יִתְחַדֵּשׁ בְּנִין
הַגּוֹף בְּשַׁעַת תְּחִילַת־הַמַּתִּים. וְזֶהוּ עֶקֶר
נְחֵמוֹתֵינוּ, בְּחִינַת "נַחֲמוּ נַחֲמוּ" כַּנֶּ"ל.

כִּי עַל הַגּוֹף נֶאֱמַר (רות ג, יג): "שִׁכְבִי עַד
הַבֶּקֶר", שֶׁהוא עַת הַתְּחִילָה. "וְהִנֵּה
בַּבֶּקֶר וְהִנֵּה הִיא לֵאמֹר" (בראשית כט, כה), הִינוּ
'עֵצִים לוֹז' הַנֶּ"ל - שְׁעַל־יָדָה נִתְבַּנֶּה הַגּוֹף.

וּבְשִׁבִיל "שֶׁכַּל כּוֹנֵנוּ שֶׁל יַעֲקֹב הָיָה
בְּשִׁבִיל רַחֵל" (בראשית רבה פד, ה) -
נֶאֱמַר בְּבִנֵי רַחֵל, דְּהִינוּ 'יוֹסֵף': "וּלְקַדְקַד
נָזִיר אֶחָיו" (בראשית מט, כו), וּבְ'בִנְיָמִין' כְּתִיב:
"וּבֵין כְּתָפָיו שָׁכַן" (דברים לג, יב).

רְמֵז: שְׁעַל־יָדֵי בְּחִינַת 'לֵאמֹר' שֶׁהִיא
רֵאשׁוֹנָה, יְכוּל לְבוֹא לְבְּחִינַת רַחֵל'.
"קֹדֶק"ד" וְ"כְתָפִיו" זֶה בְּחִינַת 'לוֹז' הַנֶּ"ל.
עַרְף' גִּימְטְרִיא ש"ג, רֵאשִׁי־תְבוּת: "שִׁבְתָּ
נַחֲמוּ" - רְמֵז לְהַנֶּ"ל.

"וַיֵּשֶׂא יַעֲקֹב רַגְלָיו" (בראשית כט, א)

"לבו נשא את רגליו" (רש"י; בראשית-רבה ע, ח)
"בשנשא יעקב את לאה, בשעה שהיו מרקדין,
היו מזמרין: 'היא ליא'" (בראשית-רבה ע, ט)

ב.

(ח"א י, הו"ח)

**'רקודין' ו'המחאת-פה', נמשכין מבחינת
ה'רוח שבלב', כנראה בחוש, כי
על-ידי 'שמחת הלב' הוא מרקד ומפה פה
אל פה.**

**וכמוכא בתקונים (תקוני-זהר נג): "והאי
רוחא נשב בשית פרקין דדרועא
ובשית פרקין דשוקין". והיא בחינת
'המחאת-פה', ובחינת 'רקודין'.**

**וזהו בחינת: "לבו נשא את רגליו" (רש"י
בראשית כט, א; בראשית-רבה ע, ח) - על-ידי
ה'צדיק', שהוא בחינת 'רוח', כמו שכתוב
(במדבר כז, יח): "איש אשר רוח בו", נכנע רוח
גבוה, ונתבטל ה'גאווה', כמו שכתוב (תהלים
לו, יב): "אל תבואני רגל גאווה". ונתבטל
ה'עבודת-אלילים', כמו שכתוב (בראשית יח,
ד): "ורחצו רגליכם", "זה עבודת אלילים"
(רש"י שם).**

**וכשנתעלה ה'רגליו' על-ידי ה'רקודין',
בחינת: "נשא לבו את
רגליו", ונתבטל ה'גאווה', הינו ה'עבודה-זרה'
- על-ידי-זה נמתקין הדינים וכו'.**

**[ימי-מוהרנ"ת ח"ב סט: והנה בשני ימים-טובים
הראשונים של פסח, זכני השם-יתברך לשמחה גדולה
מאד ברקודין ומחולות, שמחה גדולה מאד וכו'. ותהלה
לקל שמחנו הרבה בעזרת-השם-יתברך בימים אלו.]**

**ורבי מגדיל שהיה עמי כל הדרך, שמח הרבה מאד, ורקד
הרבה מאד, עד אשר תמהו כל הרואים מהיכן הוא רוקד
הרבה כל-כך שלא כדרך הטבע. והם לא ידעו מ"ההוא**

**לתקן כלליות הגידים, תקון-הברית. ועל-
ידי-זה נתתקן ממילא כל הלאוין שעבר,
ונמשך להם 'לבנונית', ומלבין עוונותיהן
של שם"ה לאוין, ומשפיע 'לבנונית' בשם"ה
גידין, בבחינת (קהלת ט, ח): "בכל עת יהיו
בגדיך לבנים" [ועין בפנים ענין 'תקון הפגדים' התלוי
בזה].**

**ובזה תלוי 'פרנסה בלי טרח', על-ידי
'תקון-הכללי', שהוא 'תקון-הברית'
וכו'.**

**וזה שבקש יעקב (בראשית כח, כ): "ונתן לי
לחם לאכל ובגד ללבש" - כי זה תלוי
בזה, כי 'פרנסה' תלוי בבחינת 'בגדים לבנים'.**

**וזה (ישעיה כג, יח): "לאכל לשבעה ולמכסה
עתיק".**

**ו'יעקב' שהמשיך 'לבנונית', בבחינת
(בראשית ל, לז): "מחשף הלבן",
על-ידי 'תקון-הכללי', כמו שכתוב (שם מט, ג):
"ראשית אוני" - נאמר בו (שם כה, כז): "ישב
אהלים" - הינו: בחינת 'שמים', כמו שכתוב
(ישעיה מ, כב): "וימתחם פאהל לשבת".**

**הינו: בחינת (משלי ל, ט): "דרך הנשר
בשמים", בחינת "זהר הרקיע" (דניאל
יב, ג), בחינת (יומא סח): "לשון של זהודית,
שמלבין עוונותיהן" והדמים של שם"ה
גידין, בבחינת (ישעיה א, יח): "אם יאדימו
כתולע בצמר יהיו".**

רוחא דנשב בשית פרקין וכו', שמשם נמשכין המהקאת כח אל כח ורקודין, כמבאר בהתורה זאלה המשפטים סימן י'.

פעמים דיין, גימטריא ש"ה, גימטריא נע"ר.

ועלידי אור הלב שנמשך לה - נעשית נער"ה בה"א, ונעשית ה פעמים אדנ"י.

נא.

(ח"א לב)

אדני שפתי תפתח (תהלים נא, ז). והוא בחינת רקודין של התנה.

זזה בחינת: אדני שפתי תפתח - שעל ידי השפתיים שהם נצח והוד - נפתח ונמתק ה'פלה' בבחינת זווג, ונעשית בחינת אדנ"י, שהיא נער"ה, שהיא ראויה לזווג.

כי (זהר בא לח): כל זמן שלא נתונה לזווג, היא אתקריאת נער' (דברים כב, כג), בלא ה" - גימטריא: ש"ך דינים" (פריעץ-חיים, שער עמידה פ"א).

זזה דאיתא במדרש (בראשית רבה ע, יט): "כשנשא יעקב את לאה, בשעה שהיו מרקדין, היו מזמרין: היא ליא - לרמז ליעקב: הא לאה."

וכד אתתקנת לזווג, אתקריאת נערה' בה"א" (זהר שם) - שנמתקין הדינין עלידי ה' אלפי"ן של אהיה שבבינה" (פריעץ-חיים שם).

הינו: כי "לאה היא עלמא דאתפסא" (זהר ויצא קנד), שהוא בחינת לב, כמו שכתוב (תהלים קיט, א): "בלבי צפנתי אמרתך". ומשם, המתוק של הדינים, כשמשכיבין ה"א מ'הלב'.

נמצא: ה'פלה' עדין בבחינות נער", בבחינות ש"ך דינים, וצריך להמתיקה ולתקנה.

זזה: "הא לאה" - שצריך להמשיך מ'לאה', ה'אלפי"ן - כדי להמתיק ולתקן את ה'פלה'. גם היו אומרים: "שהפלה שמה לאה" - שעלידי בחינות עצמה, נמתקת.

זזה נעשה עלידי רקודין - כי ה'רגליו' הם בבחינות נצח והוד' (תקוני זהר יז. פתח אליהו), והם נתנשאים עלידי ה'לב', הינו: עלידי שמחת הלב, פנראה בחוש: שעלידי שמחת הלב מרקדין.

כמו שכתוב גבי יעקב (בראשית כט, א): "וישא יעקב את רגליו", ופרש רש"י: "לבו נשא את רגליו" (בראשית רבה ע, ח). ו'לב' הוא בינה, כמו שכתוב (תקוני זהר שם): "בינה לבא, ובה הלב מבין".

"והאבן גדלה על-פי הבאר וגו'. ויגש יעקב ויגל את האבן מעל פי הבאר" (בראשית כט, ב"י)

"והאבן גדלה על-פי הבאר" - דא אבן, דמינה כשלי בני עלמא, אבן נגף וצור מכשול" (על-פי ישעיה ח, יד), דמקמא תדיר על-פי האי באר'. (זהר ויצא קנא:)

"והאבן גדלה על-פי הבאר" - וסוד ה'אבן', הוא ענין הששיות והתרוצים. עד שיבא יעקב בעקבי מטיחא, ויפוצץ את האבן כפטיש ופצץ סלע"

עליבן צריך לבון ברקודים: להמשיך ה'אלפי"ן שב'לב', עלידי ה'רגליו' - לה'פלה', שהיא בחינת חמש

(תורה נג, כד). "ויגל את האבן מעל-פי הבאר" - בלי קשיות. (ספר-הלכות לפרשת ויצא)

נג.

(לקוטי-הלכות, בכור בהמה-טהורה ג, יג)

ועל-בן יעקב באשר ראה את רחל,
שהוא בחינת 'שלמות האמונה' -
אז (בראשית כט, י): "ויגל את האבן מעל-פי
הבאר" - "כמעביר פקק מעל-פי
צלוחית" (בראשית-רבה ע, יב).

כי מקדם היה (שם שם, ב): "האבן גדולה
על-פי הבאר", שמשם גדלה ה'אמונה'
- כי לא היה אפשר לגלות את ה'אמונה'
בכל, שגדילתה מן ה"באר מים חיים" (שם כו,
יט) - מחמת 'טפת עשו וישמעאל' המעכבים
ופוגמים את ה'אמונה'.

אבל בימי יעקב ורחל - אז כבר נדחו
'טפת עשו וישמעאל לחוץ', ואז זכה
'יעקב' לגלות ה'אמונה' בשלמות, שהוא
בחינת (שם כט, יז): "רחל יפת תאר ויפת
מראה", בחינת (שיר-השירים ד, ז): "כלך יפה
רעיתי", בחינת 'אמונה' - בתכלית השלמות.

ואז: "ויגל את האבן מעל-פי הבאר",
"כמי שמעביר הפקק מעל-פי
צלוחית" - כי עכשו נתגלה ה'אמונה'
בשלמות.

נד.

(לקוטי-הלכות, דם א, יב)

"ויגל את האבן מעל-פי הבאר" (בראשית
כט, י) - כי "האבן גדולה על-פי
הבאר" (שם שם, ב), דהינו: בחינת "לב האבן"
(יחזקאל יא יט; לו, כו) שהיה מנח "על-פי
הבאר" - שעל-ידי-זה, על-ידי שאין האדם
מסלק ממנו חסוֹשֶׁלֶם "לבו האבן", על-
ידי-זה אינו יכול לשאב מים חיים מ'באר-
העליון'.

נב.

(ח"ב יט)

באמת הוא אסור גדול מאד להיות
'מחקר' חסוֹשֶׁלֶם, וללמד 'ספרי-
החכמות' חסוֹשֶׁלֶם. רק הצדיק הגדול
מאד, הוא יכול להכניס עצמו בזה, ללמד
ה'שבע-חכמות'. כי מי שנכנס בתוך
החכמות הללו, חסוֹשֶׁלֶם, יכול לפל שם.

כי יש "אבן נגף" (על-פי ישעיה ח, יד) בכל
חכמה וחכמה, שהיא בחינת 'עמלק',
שעל-ידי ה"אבן הנגף" הזה, יכולין לפל חסוֹ-
ושלום וכו'.

כי 'עמלק' היה פילוסוף ומחקר וכפר
בעקר, כמו שכתוב (דברים כה, יח): "ולא
ירא אלקים" - דהינו: שהוא רק נוהג על-פי
'חכמות', ואין לו 'יראה' כלל.

**אבל ה'צדיק' כשנכנס באלו ה'שבע-
חכמות' - הוא מחזיק עצמו ונשאר
קים על עמדו על-ידי 'אמונה', בבחינת
(חבקות ב, ד): "וצדיק באמונתו יחיה".**

כי "שבע יפול צדיק וקם" (משלי כד, טז) -
הינו: שהצדיק הגדול הולך דרך אלו
ה'שבע-חכמות, ואף-על-פי ששם יכולין
להחליק ולפל על-ידי ה"אבן נגף", בחינת
'עמלק' כנ"ל, אבל ה'צדיק' - "שבע יפל,
וקם", על-ידי 'אמונה', כנ"ל.

וזה: "שבע יפול צדיק וקם" - סופי-
תבות "עמלק", שהוא ה"אבן נגף"
של ה'שבע חכמות', שעל-ידו נופלין חסוֹ-
ושלום. אך ה'צדיק' - "שבע יפול וקם" על-
ידי 'אמונה' כנ"ל.

"וַיִּשָׁק יַעֲקֹב לְרַחֵל וַיִּשָּׂא אֶת קִלּוֹ וַיִּבְדֵּל. וַיִּגַּד יַעֲקֹב לְרַחֵל כִּי אָחִי אַבְיָה הוּא וְכִי בֶן רַבְקָה הוּא וַתִּרְצֶן וַתִּגַּד לְאַבְיָה. וַיְהִי כַשְׂמַע לְבֶן אֶת שְׂמַע יַעֲקֹב בֶּן אַחֲתוֹ וַיִּרְצֶן לְקִרְאָתוֹ וַיִּתְּבַק לּוֹ וַיִּנָּשֶׂק לּוֹ וַיְבִיֵאֵהוּ אֶל בֵּיתוֹ וַיִּסְפֹּר לְלֶבֶן אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה. וַיֹּאמֶר לּוֹ לְבֶן אֶךְ עַצְמִי וּבְשָׂרֵי אֶתָּה וַיֵּשֶׁב עִמּוֹ חֹדֶשׁ יָמִים. וַיֹּאמֶר לְבֶן לְיַעֲקֹב הֲכִי אָחִי אֶתָּה" (בראשית כט, יא-יב-יג-יד-טו)

כו.

(ח"א יב, א-ב-ג)

יש בחינת יעקב ו'לבן'.

יעקב - הוא הצדיק המחדש חדושין דאורייתא, ולומד תורתו לשמה, וטובו גנוז ושמור וצפון לעתיד, כמו שאמרו רז"ל (ערובין כב): "למחר לקבל שכרם". ועל-שם ששכרו לבסוף, על-שם-זה נקרא **יעקב**, לשון עקב וסוף, שכרו לבסוף.

ו'לבן - הוא תלמיד-חכם שד יהודי, שתורתו להתייחד ולקנטר. ו"תלמיד-חכם כזה, נבלה טובה הימנו" (ויקרא-רבה א, טו).

וזה ידוע (סוטה כב. שבת קיד): "שאינו נקרא תלמיד-חכם, אלא על-ידי תורה שבעל-פה". כי זה שידע ללמד חמש, אינו נקרא תלמיד-חכם, אלא זה שהוא בקי בגמרא ופוסקים.

וכש'לומד בלא דעת, נקרא לבן, על-שם ערמימיות שנכנס בו, ושונא ורודה את הצדיקים, צדיק-עליון וצדיק-תחתון, כי "שכינתא בין תרין צדיקיא יתבא" (זהר ויצא קנג: ויחי רמה:).

הצדיק שחדש זאת ה'תורה שבעל-פה' - זה צדיק-עליון. וצדיק-תחתון - זה שלומד החדושין. ו'תורה

ואי-אפשר לגל את האבן מעל-פי הבאר" - בראשית - על-ידי פסופין והשתוקקות דקדשה, לכסף ולהשתוקק ולהתגעגע תמיד להשם-יתברך ולעבודתו.

ו'רבי שמעון בר יוחאי זכה לזה, בחינת ויגל את האבן מעל-פי הבאר" - כי זכה לגלות סתרי-אורייתא היוצאים מ'**באר מים חיים**' (בראשית כו, יט; שיר-השירים ד, טו).

וזה בחינת ל'ג בעומר, בחינת ויגל את האבן וכו', בחינת (יהושע טו, יט): "גלות עליות וגלות תחתיות" וכו', בחינת (תהלים קיט, ח): "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך" וכו'.

כה.

(לקוטי-הלכות, אבדה-ומציאה א, ז - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א סז, ויבן ה' אלקים את הצלע')

ויגש יעקב ויגל את האבן מעל-פי הבאר, וישק את צאן לבן" (בראשית כט, י). "אבן על-פי הבאר" - זה בחינת (זהר פנחס רנא:): "ענגין דמכסין על עינין", שמנח על **"באר מים חיים"** (שם כו, יט).

ויעקב גלל את האבן, והמשיך מים בחינת מים קרים. "וישק את הצאן" - שהם הנפשות, בבחינת (משלי כה, כה): "מים קרים על נפש עיפה".

[פמבאר שם בהתורה, ח"א סז, ח: לפעמים יש עיפות אל הנפש וכו'. וצריך להחיותה ולהבריאה, על-ידי מים קרים, בבחינת (משלי כה, כה): "מים קרים על נפש עיפה".]

שבעל־פה' - הינו 'שכינתא', כמו שכתוב (תקוני־זהר יז. פתח אליהו): "מלכות, פה - ותורה שבעל־פה קרינו לה".

וכשה'שכינה' הנקרא 'תורה שבעל־פה', באה בתוך 'תלמיד־חכם' שד יהודי' - זה נקרא 'גלות־השכינה' - ואז יש לו פה לדבר על צדיק עתק וכו'.

וכשהאדם לומד בקדשה ובטהרה, איזה דין ופסק, שחדש איזה תנא או צדיק אחר - על־ידי־זה נעשה בחינת 'נשיקין' בין ה'צדיק־העליון' ו'צדיק־התחתון'. זה בחינת 'התדבקות רוחא ברוחא', שמדבקין רוח הצדיק־העליון שחדש זה החדוש, עם רוח הדבור' הלומד עכשו זה החדוש.

נמצא: בשלומדין איזה הלכה שחדשו התנאים, על־ידי־זה נתדבק רוח התנא עם רוח הלומד, ודומה פאלו נושק את־עצמו עם התנא.

אבל 'תלמיד־חכם' שד יהודי', בשלומד גמרא או פסק־דין - התנא אינו יכול לסבל רוחו - פי מי יכול לסבל לנשק עצמו עם גבלה, כלי־שפן ש"גבלה טובה הימנו".

ואפלו צדיקים שכבר הלכו לעולמם - כשאנו לומדין תורותיהן, על־ידי־זה נתדבק רוחם ברוחנו, כמו שאמרו חז"ל (יבמות צז): "שפתותיהם דובבות בקבר" - וזה על־ידי בחינת 'נשיקה'.

וזה בחינת (בראשית כט, יא־יב־יג־יד־טו): "וישק יעקב לרחל וישא את קלו ויבד. ויגד יעקב לרחל כי אחי אביה הוא וכי בן רבקה הוא ותרץ ותגד לאביה. ויהי כשמע לבן את שמע יעקב בן אחתו וירץ לקראתו ויחבק לו וינשק לו ויביאהו אל ביתו

ויספר ללבן את כל הדברים האלה. ויאמר לו לבן אך עצמי ובשרי אתה וישב עמו חדש ימים. ויאמר לבן ליעקב הכי אחי אתה".

"וישק יעקב לרחל, וישא קולו ויבד". פירש רש"י: "שצפה ברוח־הקדש שאינה נכנסת עמו לקבורה".

"רחל" - בחינת 'תורה שבעל־פה', שהיא "כרחל לפני גוזזיה" (ישעיה נג, ז), שהכל גוזזין ופוסקין ממנה 'הלכות', והם נעשים 'לבושין', כמו שכתוב (משלי כז, כו): "בבשים ללבושך", כמו שכתוב (ישעיה ג, ו): "שמלה לכה קצין תהיה לנו".

וזה בחינת: "וישק יעקב" - הוא ה'תנא'. "לרחל" - היא ה'תורה שבעל־פה' שחדש. שנשק ודבק את רוחו ב'רוח־הקדש שבעל־פה'.

"ויבד" - שצפה ב'רוח־הקדש' שלו, שהוציא מפיו והכניס בתוך ה'תורה שבעל־פה', וראה: שבגלות הזה על־פי הרב, ה'לומדים' אינם הגונים.

נמצא: שעל־ידי למודם שילמדו - לא תפנס רוח־הקדש של רחל, של 'תורה שבעל־פה' - לקבורה. שאין "שפתותיו דובבות בקבר" על־ידי למודו של רשע, ועל־ידי־זה: "ויבד על גלותו".

ועוד: שלפעמים ה'לומדן' אומר איזה חדוש בשם עצמו, ולא בשם ה'תנא'. נמצא: שעל־ידי־זה אינו נכנס עם התנא לקבורה, כי אין אומר בשם אומריו.

ואם יקשה לך: הלא תכף בשלומד ה'לומדן', ה'חדוש' של ה'צדיק', היה לו לחזר בתשובה, ואיך מניח ה'תורה שבעל־פה' את ה'לומדן' לילך ברשעתו!?

תשובה על זה: "ויגד יעקב לרחל, כי אחי אביה הוא, וכי בן־רבקה הוא" - פרוש: בשעה שהגיד הצדיק התורה שבכל־פה' - הגיד אותה בבחינות (הושע יד, י): "צדיקים ילכו בם, ופושעים יפשלו בם".

וזה: "כי אחי אביה הוא" - "ברמאות" (רש"י; בראשית־דב' ע, ג), בבחינת: "ופושעים יפשלו בם".

"וכי בן־רבקה הוא" - "הפשרה" (שם), בבחינת: "צדיקים ילכו בם".

ולא עוד: "ותרץ ותגד לאביה" - הינו: זאת הבחינה של "ופושעים יפשלו בם", בא לו בנקל יותר, כמו שאמרו חז"ל (סוטה כא: על משלי ח, יב): "אני חכמה שכנתי ערמה" - "כי פשאדם לומד תורה, נכנס בו ערמימיות".

וזה: "ותרץ" - באדם שרץ במהירות ובנקל.

"ותגד לאביה" - שהתורה היא מגדת לה' למדן' ערמימיות'.

וזהו: "ותרץ ותגד לאביה" - שה' ערמימיות' בא בנקל ובמהירות יותר לאדם. כי ה'קדשה' צריך סיוע מלעלא, כמו שאמרו (שבת קד. עבודה־זרה נה.): "הבא לטהר מסייעין לו". אבל ה'ערמימיות', 'פותחין' - "יש לו פתחים הרבה" (שם), ובא לו בנקל.

ואם יקשה לך: אם התנא היה צדיק גמור' - איך בא זה הדבר, שאומר תורתו שיכול לסבל שני משמעות: 'משמעות טוב', דהינו: "צדיקים ילכו בם", ו'משמעות להפוך, דהינו: "ופושעים יפשלו בם"!

אבל דע: שה'תנא' היה 'צדיק־גמור', ותורתו זכה מבלי פסלת, ומה שנגראה בה משמעות ערמומיות, זה: כי כל העולם מקבלים פרנסתם מ'שמאלה', כמו שכתוב (משלי ג, טז): "משמאלה עשר וכבוד".

בשביל־זה נפל התנא בשעת אמירת תורתו, לאיזה שגיאה דקה פחות־השערה, לבחינת 'שמאלה' - כדי שעל־ידי־זו, יקבל שפע ופרנסתו לעולם, ולהמשיך להם עשר וכבוד, כמו שכתוב: "משמאלה עשר וכבוד".

אבל מצד התנא, אין נפתל ועקש. ועל־זה צריך הפלמן לידע קדם למודו: "שבשעה שיושב ללמד, הצדיק שבגן־עדן צית לקלה" (שיר־השירים ח, יג; זחר לך־לך צב:).

וזה: "ויחי כשמע לבן את שמע יעקב בן אחתו" - הינו: בשה'למדן' יודע 'שמע יעקב' - ש'יעקב בן אחתו', בחינת 'בשרות', שלמד ואמר זאת התורה ב'בשרות' לשמה, ו'יעקב', הינו ה'תנא', צית לקלה.

"וירץ לקראתו, ומחבק ומנשק לו" - הינו: שעל־ידי למודו, מתדבק רוח התנא ברוחו, זה בחינת 'נשיקין'.

"ויביאהו אל ביתו" - שמביא את רוח התנא, לתוך התורה שלומד עכשו, כי שם ביתו.

"ויספר ללבן" - לשון 'ספיר ואור', ש'רוח התנא' מאיר לה'למדן' ומבאר לו "את הדברים האלה" - פרש רש"י: "שלא בא אלא מתוך אנס אחיו, שנטל ממנו ממונו".

פרוש: שְׂרוּחַ הַתְּנָא מוֹדִיעַ לְהַלְמֵדוֹן:
שְׁלֵא בָּא הַתְּנָא לְבַחֲנֵה הַזֹּאת
שְׁיִסְבַּל תּוֹרָתוֹ מִשְׁמַעוֹת עֲרַמִּימִיּוֹת, אֲלֵא
מִתּוֹךְ "אֲנִס אֲחִיו שְׁנַטְל מְמוֹנֵו", כְּדִי:
"בְּשִׂמְאֵלָה עֵשֶׂר וְכַבּוּד" - כְּדִי לְהַמְשִׁיךְ
לְהֵם 'שְׁפַע גְּשָׁמִיּוֹת'.

כְּשִׂידַע הַלְמֵדוֹן כְּלִזָּה, יֹאמֵר 'לְבָן': "אֵךְ
עֲצָמִי וּבִשְׂרֵי אֲתָה" - דִּהְיִנּוּ:
שְׁיִתְקַשֵּׁר הַלְמֵדוֹן עִם הַתְּנָא' בְּהַתְקַשְׁרוֹת
גְּדוּל.

וַיֵּשֶׁב עִמּוֹ חֲדָשׁ יָמִים", וַיִּתְיָשֶׁב בְּדָבָר
עִם ר'רוּחַ הַתְּנָא': אֵיךְ לְחַזֵּר
בְּתִשׁוּבָה, לְחֲדָשׁ יָמָיו שְׁעָבְרוּ בַחֲשֵׁךְ,
בְּבַחֲיִנַת (תְּהֵלִים קג, ה): "תִּתְחַדֵּשׁ כַּנְּשֵׁר
נְעוּרֵיכִי".

אָבֵל 'תְּלַמִּיד־חֶכֶם שֶׁד יְהוּדִי' - אֵינּוּ רוֹאֶה
כָּל אֵלָה, וְאֵינּוּ שׁוֹמֵעַ "שְׁמַע בְּךָ"
אֲחֻזָּתוֹ", "וַיֹּאמֶר לוֹ אֲחִי אֲתָה" - שְׁלֵבָן'
חֹשֶׁב וְאוֹמֵר: שְׁגָם הַתְּנָא' לֹא אָמַר תּוֹרָתוֹ
אֲלֵא בְּעֲרַמִּימִיּוֹת, וְאֵינּוּ בָּה שׁוֹם צַד כְּשֵׁרוֹת,
וְחֹשֶׁב: "שֶׁהוּא אֲחִיו בְּרַמְאוֹת", שְׁכַלּוֹ
רַמְאוֹת חֲסִי־שְׁלוֹם, וְאֵינּוּ רוֹצֵה לְחַזֵּר
בְּתִשׁוּבָה, וְדוֹבֵר "עַל צְדִיק עָתֵק בְּגִנְאוֹה
וְבוֹז" (תְּהֵלִים לֵא, יט).

"וַיִּשָׁק יַעֲקֹב לְרַחֵל וַיֵּשֶׂא אֶת קַלּוֹ וַיִּבְךְ"
(בְּרַאשִׁית כט, יא)

לְפִי שְׂבָא בְּיָדִים רִיקְנִיּוֹת, אָמַר: אֲלֵי־עוֹר עֶבֶד אֲבִי
אָבָא הָיוּ בְּיָדָיו נְזִמִּים וְצַמִּידִים וּמִגְדָּנוֹת, וְאֲנִי
אֵינּוּ בְּיָדֵי כְּלוּם. לְפִי שְׂרָדֵף אֲלֵיפֹז בֶּן עֵשָׂו וְכוּ'.
(רש"י: בְּרַאשִׁית-רַבָּה ע, יב)

כז.

(אָבְנֵי"ה-בְּרָזֵל, שִׁיחֹת-וְסֻפּוּדִים מְרַבֵּי נַחֲמָן
מִטּוֹלְטְשִׁין ז"ל טו; שִׁיח־טְרַפִּי-קֹדֶשׁ ח"א תשי)

הַתְּאוּנָן אֶחָד לְפָנַי מוֹהֲרַנַּת ז"ל: "שְׂאִין
לוֹ לְתַן מִתְּנוֹת לְאֵרוֹסָתוֹ!"

וְנַחֵם אוֹתוֹ מוֹהֲרַנַּת ז"ל: "גַּם יַעֲקֹב
אָבִינוּ עָלֵיו־הַשְּׁלוֹם לֹא הָיָה לוֹ
לְתַן מִתְּנוֹת לְכַלְתּוֹ, בְּעַת שְׁבָרָה מִפְּנֵי עֵשָׂו
אֲחִיו!"

אָמַר לוֹ: "מָה עֲנִין יַעֲקֹב אָבִינוּ בְּשִׁבְלִי?
שְׂאֲצֹלוֹ הָיָה הַכֹּל רִזִּין עַלְאִין!"

אָמַר לוֹ: "גַּם עֲכָשִׂיו יֵשׁ רִזִּין עַלְאִין".

"וַעֲיִנִי לְאָה רַפּוֹת, וְרַחֵל הָיְתָה יַפֶּת-תְּנָאֵר"
(בְּרַאשִׁית כט, יז)

כח.

(ח"א רנו)

מָה שֶׁהֲרַשְׁעִים עַל־פִּירֹב מְזַמְרִים
'נְגוּנִים' שֶׁל 'יִלְלָה וְעַצְבוֹת' - כִּי הֵם
בַּחֲיִנַת 'נִשְׁמַת עֵרֵב רַב', וְ"אָמַר דְּעֵרֵב-רַב,
הִיא לִילִית" (זֵהָר בְּרַאשִׁית כז: תְּקוּנֵי-זֵהָר נב, וְעוֹד),
שֶׁהִיא 'מִיִּלְלָת' תְּמִיד, וְעַל־פֶּן הֵם עוֹשִׂים
'נְגוּנִים' שֶׁל 'יִלְלָה'.

**וּמָה שֶׁדָּרַךְ בְּנֵי-אָדָם לְמִשְׁךְ אֵל נְגוּנִים
הִלְכוּ** - כִּי יִנִּיקְתָם מִבַּחֲיִנַת (בְּרַאשִׁית
כט, יז): "וַעֲיִנִי לְאָה רַפּוֹת", מִבַּחֲיִנַת 'קִלְקוּל
הָרְאוֹת', בְּבַחֲיִנַת: "יְהִי מְאֹרֶת, חֶסֶד" (בְּרַאשִׁית
א, יד - הַקְּדַמַת הַזֵּהָר א: יא, יב: זֵהָר בְּרַאשִׁית יט: לג:
וְעוֹד), "דָּא לִילִית" (תְּקוּנֵי-זֵהָר פב:).

וַעֲקָר ה'נְגוּן' - הוּא מִבַּחֲיִנַת 'שִׁבְט לִוִּי'
שֶׁהָיוּ מְנַצְּחִים בְּשִׁיר, שֶׁהֵם מְבַנִּי
לְאָה', וְאֵז בְּשִׁנוּלְד לִוִּי נֶאֱמַר (בְּרַאשִׁית כט,

"ברחל בתך הקטנה" (בראשית כט, יח)

ל.

(שיחות הר"ן קז)

"אסתר בינונית היתה, לא ארפה ולא קצרה" (מגלה יג). הענין: שאמרו רז"ל (שם): "בשביל צניעות שהיתה ברחל, זכתה ויצאה ממנה שאול, ובשביל צניעות שהיתה בשאול, זכה ויצאה ממנו אסתר המלכה".

וב'רחל' כתיב (בראשית כט, יח): "רחל בתך הקטנה". וב'שאול' נאמר (שמואל א ט, ב): "משכמו ומעלה גבה מכל העם". ואסתר ממצע בין שאול ורחל, בינונית היתה.

"ויהיו בעיניו כימים אחדים באהבתו אתה"

(בראשית כט, כ)

לא.

(ח"ב עט)

נמצא לעיל בפסוק (בראשית כח, יא): "ויקח שם פי בא השמש".

"ויעש משתה. ויהי בערב ויקח את לאה בתו וגו'. ויהי בבקר והנה היא לאה וגו'. ויבא גם אל רחל" (בראשית כט, כב-כג-כה-ל)

- ענין רחל ולאה -

לב.

(ח"א כח, בסוף)

בזאת התורה (ח"א כח) מרמז בה כל פונות פרשת התמיד' שאומרים בבקר (על-

פי פריי-עץ-חיים, שער עולם-העשיה' פ"ג).

לד): "הפעם ילוה אישי אלי" - פי על-ידי שנוכד לוי, "שהוא סטרא דנגונא" (זהר שמות יט). - על-ידי-זה בחינת ה'המשכה', שילוה וימשך אליה.

ועל-כן נגינה' שנשתלשל ויורד משם, מבחינת "ועיני לאה רפות", יש לו פח למשך, בבחינת "הפעם ילוה".

וכשמוזמרים אלו הנגונים הנ"ל בשבת, על-ידי-זה מעלין אותם -

פי בשבת נשלם האור, בבחינת (ברכות מג): "פסיעה גסה נוטלת מאור עיניו וכו', ומהדרא לה בקדושא דבי שמשא".

נמצא: שבשבת האור בשלמותו וכו'. ואזי מעלין הנגונים הנ"ל שיניקתם מ'קלקול הראות' כנ"ל - על-ידי 'שבת', שהוא בחינת 'תקון-הראות' בשלמות.

כט.

(ח"ב סז)

"רחל מבכה על בניה" (ירמיה לא, יד) - זה בחינת: "עולמתא שפירתא דלית לה עינין" (זהר משפטים צה). פי "רחל היתה יפת-תאר ויפת-מראה" (בראשית כט, יז).

ועל-כן עקר ה'הולדה' של ה'צדיק', שהוא בחינת 'יוסף', שהיה 'יפה-תאר ויפה-מראה" (שם לט, ו), בחינת ה"פאר והיפי של העולם" (זהר ויגש רד). - הוא מ'רחל'.

אבל עכשו בגלות אחר החרבן - היא בבחינת: "רחל מבכה על בניה". ועל-כן היא בחינת: "עולמתא שפירתא דלית לה עינין", פי "מאור עינים, נסתלקין על-ידי הבכי" (שבת קנא:).

וְעַל־כֵּן צִוָּה הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ בְּרַחֲמָיו לְהַקְרִיב: "עוֹלַת תָּמִיד" (בַּמִּדְבָּר כח, ו) - לְהַתְגַּבֵּר עוֹלֹת תָּמִיד שֶׁבִקְדָּשָׁה, שֶׁהוּא בְּחִינַת "תּוֹלַעַת יַעֲקֹב" (ישעיה מא, יד), עַל ה'תּוֹלָע שֶׁבִקְלִפָּהּ וְכוּ'.

וְדַע: כִּי כָּל קָרְבַּן עוֹלָה, הִיא בְּבַחֲיִנַת 'לֹאֵה' וְכוּ', וְלָכֵן בָּא 'עוֹלַת תָּמִיד' בְּנִגְדָּה, בְּדִי לְמַתַּק דִּינֶיהָ, בְּדִי שֶׁלֹּא יִשְׁלַט וַיִּמְשַׁל ה'תּוֹלַעַת הַטָּמֵא, וְ'תּוֹלָע' יַחֲזֹר לְ'עוֹלָת'. וְזֶה שֶׁכָּתוּב: "עוֹלַת תָּמִיד", כִּי 'תָּמִיד' בְּגִימַטְרִיא ד' אֲלֶפֶיךָ שְׁלֹשׁ־חַת לֹאֵה' וְכוּ'.

עֵינֵי־שָׁם הֵיטֵב, וְתִדְקַדֵּק וְתִרְאֶה: שֶׁכְּלִיֶּזָה מְבַאֵר בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְכָּח (ח"א כח).

כִּי מְבַאֵר שָׁם: שֶׁה'מַתְנַגְּדִים' הַמְּחַרְפִּין יִרְאִי־הַשֵּׁם, זֶה נִמְשָׁךְ מִהָאֲלֶפֶיךָ הַנִּפְּוֹלִים' - שֶׁאֵלּוּ ה'אֲלֶפֶיךָ בִקְדָּשָׁה, הֵם בְּחִינַת 'לֹאֵה', וְאַצְלָם נַעֲשֶׂה מְזֵה בְּחִינַת (ישעיה ז, יג): "הַמַּעֲט מִכֶּם הַלְּאֹת אֲנָשִׁים, כִּי תֵלְאוּ גַם אֲלֵכֶימ" - "כָּאֵלּוּ לֹאֵה הַקְּדוּשָׁה־בְּרוּךְ־הוּא מְלַעֲזֵר" וְכוּ'.

כִּי מ'לֹאֵה', נַעֲשֶׂה אֲצֻלָּם בְּחִינַת 'לֹאֵה' - כִּי הֵם יוֹנְקִים מִהַדִּינִים הַקָּשִׁים שֶׁב'לֹאֵה', שֶׁמִּשָּׁם אַחִיזַת הַקְּלָפוֹת הַקָּשׁוֹת, שֶׁהֵם בְּחִינַת 'עֲבוּדֵה־זָרָה'.

וְזֶה מֵה שֶׁמְבַאֵר בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְכָּח: שֶׁנוֹפְלִים ב'כַּפִּירוֹת', בְּחִינַת 'עֲבוּדֵה־זָרָה', וְהַתְּקוּן: "אֲנֹכִי תּוֹלַעַת וְלֹא אִישׁ" - הֵינּוּ בְּחִינַת 'תּוֹלָע דְקָדְשָׁה', שֶׁמְכַנֶּיֶע 'תּוֹלָע דְקָלִפָּה' וְכוּ'.

לג.

(ח"א לב)

כְּשֶׁנִּשְׂא יַעֲקֹב אֶת לֹאֵה, בְּשַׁעֲה שֶׁהָיוּ מְרַקְדִין, הָיוּ מְזַמְרִין: הִיא

לִיא' (בְּרֵאשִׁית־רַבָּה ע, יט) - נִמְצָא לְעִיל בַּפְּסוּק (בְּרֵאשִׁית כט, א): **"וַיִּשָּׂא יַעֲקֹב רַגְלָיו"**.

לד.

(ח"א מח)

"לִפְתָּח חַטָּאת רִבֵּץ" (בְּרֵאשִׁית ד, ז), רֵאשִׁי־תְבוּת רַח"ל לְמַפְרַע בְּחִזְרַת־אֲנַפִּין, בְּחִינַת 'רִיב', שֶׁהִיא "רִיב בְּגִלְוֹתָא, דְּמַתְגַּבְּרִין אֲמִין דְּעַלְמָא" (תְּקוּנֵי־זִהָר מ:ז), "רִיב לְשׁוֹנוֹת" (תְּהִלִּים לא, כא).

לה.

(ח"ב פה - עֲנִינְךָ רַחֵל וְלֹאֵה')

נִמְצָא בַּפְּסוּק לְעִיל (בְּרֵאשִׁית כח, יט): **"וַיִּקְרָא אֶת שֵׁם הַמָּקוֹם הַהוּא בֵּית־אֵל, וְאוּלָם לֹזֵז שֵׁם הָעִיר לְרֵאשֵׁנָה"**.

לו.

(חֵי־מוֹהָר"ן תְּקַסָּג;

לְקוּטֵי־הַלְּנוֹת, בְּשׁוּר־בַּחֲלֵב ב, ו)

שָׁמַעְתִּי מִרְבֵּנוּ ז"ל: שְׁבִימֵי אֲבָרָהָם אֲבִינוּ, הִיָּתָה ה'שְׁכִינָה' נִקְרָאת בְּשֵׁם 'שָׂרָה'. וּבִימֵי 'יַצְחָק', בְּשֵׁם 'רַבֵּקָה'. וּבִימֵי 'יַעֲקֹב', בְּשֵׁם 'רַחֵל וְלֹאֵה'. וְכֵן מוּבָא ב'זִהָר־הַקְּדוּשָׁה' מַעֲיֵן זֶה (וַיִּרְא קִיב. בְּלֵךְ קפז. מוּבָא בְּסִפְר 'שַׁעֲרֵי־אֹרָה', שַׁעַר ה).

"כִּי שָׁמַע ה' כִּי שָׁנוּאָה אֲנֹכִי" (בְּרֵאשִׁית כט, לג)

לז.

(ח"א יד)

"יוֹסֵף אֵינְנו, וְשָׁמַעוֹן אֵינְנו" (בְּרֵאשִׁית מב, לו) - זֶה רָמַז עַל 'תּוֹכַחַת הַשֶּׁכֶל' שֶׁמוֹכִיחַ ה'בְּעַל־יַגְאֹה' הַרוּצִים לְהַתְגַּדֵּל.

"יוֹסֵף אֵינְנו" - יוֹסֵף זֶה בְּחִינַת 'תְּקוּן הַמַּעֲוֹת, עַל־שֵׁם (בְּרֵאשִׁית ל, כג):

"אסף אלקים את חרפתי". הינו: עדין לא תקנתם המעות, שהוא לחרפה ולקלון, ויש לכם להתבייש מחמתו.

"ושמעון איננו" - הינו: שעל ידי שאין לך בחינת 'יוסף' - אין לך בחינות 'שמעון'. 'ושמעון' הוא בחינת (שם כט, לג): "פי שמע ה' פי שנואה אנכי" - פי אתה אינך שנוא, פי מחמת שלא תקנת את עצמך, בודאי אינך יכול להוכיח אחרים, פי יאמרו לך: "קשט עצמך תחלה" וכו' (בבא-בבא ס:).

ועל-כן אינך שנוא - פי ה'מוכיח' הוא שנוא, כמו שאמרו חז"ל (כתובות קה:): "האי צורבא מרבנן דמרחמי לה בני מתא, לאו משום דמעלי טפי, אלא משום דלא מוכח להו במלי דשמאי".

מ"ש'. ולא רצה לבאר באור הדבר, ואמר: שצרוף הנ"ל, זהו ממש כל ענינו ובחינתו של רבי שמעון.

ואמר: "שאל תטעה אם אמר לך היכן אתה מרמז, שגם אדם אחר ששמו בשמך אחיזתו גם-כן שם, אל תאמר בן"!

ומכלל דבריו הבנו: "שכל אחד פפי ענינו ומדרגתו ובחינתו, בן יש לו איזה צרוף ורמז". והוא יודע כל-זה היטב לאמתו.

"הפעם ילוח אישי אלי וגו', על-פן קרא שמו לוי" (בראשית כט, לד) - 'שבט לוי'

לט.

(ח"א יג, א)

להמשיך השגחה שלמה, אי-אפשר אלא עד שישבר תאות-מזון, ושבירתה הוא על-ידי 'צדקה'.

פי איתא בזוהר (פנחס רכד): "רוחא נחת לשבך חמימא דלבא, וכד נחת רוחא, לבא מקבל לה בחדוה דנגונא דליואי".

"רוחא" - זה בחינת 'צדקה', שהיא 'רוח נדיבה' (תהלים נא, יד), על-ידי מקררין חמימות תאות-מזון.

וזוה בחינת (תהלים עו, יג): "יבצר רוח נגידים" - שה'רוח' ממעט תאות ה'נגידות' וה'עשירות'.

"נגונא דליואי" - זה בחינת 'משא-זמתן באמונה' - ש"שמח בחלקו" (אבות פ"ד מ"א), ואינו אץ להעשיר. פי ה'נגינה' זה ה'משא-זמתן', כמו שכתוב (שם פא, ג): "שאו זמרה ותנו תף".

"ותקרא שמו שמעון" (בראשית כט, לג)

לח.

(שיחות-הר"ן מד)

בענין השם של אדם: השם הוא דבר גדול מאד. ודבר הרבה מזה.

גם דבר עמנו: מענין הפסוקים שנוהגין לומר קדם "יהיו לרצון, המתחילין ומסימין באותיות של שמו".

(אלה-רבה ארח-חיים קכב; ספר 'קצור של'ה' בסופו, אמסטודם שנת תס"א; זרע-קדש פרשת שמות, בשם הקדמונים).

ואמר: שיודע לבאר כל השמות של אותן שעמדו סביבו היכן הם רומזים.

וביותר מ'רבי שמעון' (תלמידו ושמשו) דבר הרבה. 'שמעון' היא צרוף: 'עון'

"ותאמר: הפעם אודה את ה', על-כן
קראת שמו יהודה" (בראשית כט, לה)

מג.

(ח"א צד)

'יהודה', הינו ה'תפלה', כמו שכתוב
(בראשית כט, לה): "הפעם אודה".

"נפתולי אלקים נפתלתי עם אחתי"
(בראשית ל, ח)

"נתחברתי עם אחותי לזכות לבנים" (רש"י)

מד.

(ח"ב פד)

דע: שעקר התחברות ודבקות להשם-
יתברך, הוא על-ידי ה'תפלה'. כי
ה'תפלה' היא 'שער' שדרך שם נכנסין
להשם-יתברך, ומשם אשתמודעין לה.

כי 'תפלה' היא 'מלכות', כמו שכתוב
(תהלים קט, ד) "ואני תפלה", ו'תפלה'
לשון 'התחברות', כמו שכתוב (בראשית ל, ח):
"נפתולי אלקים נפתלתי", תרגומו: לשון
'התחברות' (רש"י). [וענין עוד ב'לקוטי-הלכות',
תפלין ה, מג].

"ותהר ותלד בן ותאמר: אסף אלקים את
חרפתי. ותקרא את שמו יוסף" (בראשית ל, כג-כד)

מה.

(ח"א י, ד)

'תקון המעות' הוא בחינת 'יוסף', על-
שם (בראשית ל, כג): "אסף
אלקים את חרפתי".

"חדוה" - זה ש"שמח בחלקו".

מ.

(ח"א רכו)

עקר ה'נגון', הוא מבחינת 'שבט לוי' וכו'
- נמצא לעיל בפסוק (בראשית כט, יז):
"ועיני לאה רבות".

מא.

(ח"א רלז)

עקר ה'נגון' וה'כלי-שיר', הביא לוי'
לעולם, כמובא בזהר (שמות יט):
"שעקר הנגון מסטרא דלואי".

וזוה שאמרה לאה (בראשית כט, לד): "הפעם
יכוה אישי אלי" - שעתה הפעם
שנולד לוי, שעל-ידו בא בחינת ה'נגון'
ו'כלי-שיר' לעולם - "הפעם יכוה אישי
אלי" בודאי - כי התחברות שני דברים, הוא
על-ידי נגון' ו'כלי-שיר', והבן.

וזוה בחינת 'כלי-זמר' שפונגנין על חתנה.

מב.

(ספר-המדות, נגינה ח"ב ב)

ה'לויים', היה להם לכל יום נגון מיוחד.
ועכשו בגלות נשתפחו
הנגונים. וכשבאה איזהו שבר על איזהו
אמה, אזי מתנוצץ הנגון של הלויים שהוא
פנגד השבר הזה.

מו.

(ח"א יט, ג)

השם 'יוסף' - על־שם 'שלמות לשון־הקדש', שהוא 'תקון־הברית', בבחינת (בראשית ל, כג): "אסף אלקים את חרפתי" - פי בו תלוי 'כבוד', פי אין בשת אלא במקום עריין, שהוא 'פגם־הברית', בבחינת 'ערלה', בבחינת (בראשית לד, יד) "פי חרפה היא לנו".

מז.

(ח"א לד, א-ח)

כתיב (תהלים סט, כא): "חרפה שברה לבי" - הינו: החרפות ובזיונות שוברין לבו של אדם. והתקון הוא: על־ידי שמקשר את 'לבו', לה'נקדה' השיך ל'לבו' בעת הזאת; ועל־ידי־זה נתבטל ה'חרפה' השורה על 'לבו'.

וצריך כל אחד: לדבר בינו לבין קונו - כדי שיאיר בבחינת 'נקדה' בבחינת (תהלים מט, ד): "פי ידבר חכמות" - לה'וא"ו, שהוא בבחינת (שם): "והגות לבי תבונות". ועל־ידי־זה נתבטל "ערלת לבו" (ויקרא כו, מא; דברים י, טז) - הינו 'חרפות', הינו 'אהבות־רעות'.

וגם צריך כל אדם: לדבר עם חברו ביראת־שמים - כדי לקבל התעוררות בלב, מהנקדה שיש בחברו יותר ממנו, כמו שכתוב: "ומקבלין דין מן דין" (תרגום על: "ויקרא זה אל זה". ישעיהו ג, ג).

פי בזה הבחינה שיש בחברו יותר ממנו - זאת הבחינה הוא בבחינת 'נקדה'. ושם בה'נקדה' הזאת, שורה ה'אהבה' וכו'. וה'נקדה' הזאת, הוא בבחינת 'צדיק' לגבי חברו. ומאיר ל'לב' חברו הנקרא 'וא"ו'.

וכל ה'נקדות' הללו - הינו: ה'נקדה' הנקרא: "פי ידבר חכמות", וגם ה'נקדה' שיש בכל אחד מה שאין בחברו - הם 'ענפים' לה'צדיק, שהוא 'נקדה פלליות' של כל ישראל.

שהכל צריכין לקבל מתחלה מהצדיק; ואחר־כך יקבלו דין מן דין; וכל אחד יקבל מנה ובה. ועל־ידי שלשה בחינות אלו, נתבטל ה'חרפות', הינו: "ערלת לב", הינו: 'אהבות רעות'. וזהו (משלי י, יב): "על כל פשעים תכסה אהבה" - פי שם שורה 'אהבה הקדושה'.

וזהו פשוט 'יוסף־הצדיק', אמרה 'רחל' (בראשית ל, כג): "אסף אלקים את חרפתי" - פי בשנתגלה ה'נקדה' ששם 'אהבה הקדושה' - אזי נתבטל ה'חרפות', הינו: 'ערלת לב', הינו: 'אהבות רעות'.

מח.

(ח"א נד, ו)

"ופרעה חלם" (בראשית מא, א), הינו: ה'פח המדמה', שמחזיר תמיד לשרות על־פי 'שונה הלכות' - שפשה'חדושים' הם על־ידי 'פח המדמה', "אזי נבראין רקיעין דשוא" (הקדמת הזמר ה), ועל־ידם בא רעב לעולם.

ואף שיש בהם גם־כן טוב, שהם 'דברי־תורה', בבחינת 'שבע' - הרע מתרבה וגובר על הטוב, בבחינת (שם שם, כא): "ולא נודע פי באו אל קרבנה" - שמתגבר חס־ושלום בבחינת "שבע שני הרעב" (שם שם, נד), על בבחינת "שבע שני השבע" (שם שם, נג), שהוא בבחינת התגברות הרע על הטוב, עד שאין נפר הטוב מפני הרע,

וְתִקְוֶנּוּ: הוא 'יוסף' - בבחינת (בראשית ל, כג): "אסף אלקים את הרפתי" - שהוא ממתיק את הרע, שהוא בחינת הרעב, בבחינת (יחזקאל לו, ב): "אשר לא תקחו עוד הרפת רעב בגוים".

מ.ט.

(ח"א נה, ו)

'אסיפה' הנאמר ב'פרה אדומה' (במדבר יט, ט - ואסף איש טהור את אפר הפרה) - זהו בחינת 'בטול הבזיונות של השונאים', בבחינת (בראשית ל, כג): "אסף אלקים את הרפתי".

זֶה בחינת: 'בטול קול שלישי' (עין בפנים עגון שאר הקולות בבחינת 'שחיטה' ו'שרפה'), שיש לאדם בזיונות וחרפות משונאים, בבחינת (תהלים מד, טז): "כל היום כלמתי נגדי ובשת פני כסתני, מקול מהרה ומגדה", בחינת (שם כב, ז): "ואנכי תולעת ולא איש, הרפת אדם ובזוי עם".

נ.

(ח"א פב)

כל החרפות הבאים לאדם, הם מ'שלש' קלפות: "רוח סערה, וענן גדול, ואש מתלקחת" (יחזקאל א, ד) - ועקר ה'חרפות', באים מבחינת 'ערלה', שהיא בחינת ה'שלש'קלפות'.

ועל-כן בשנולד יוסף, אמרה אמו (בראשית ל, כג): "אסף אלקים את הרפתי" - כי בהתגלות בחינת 'יוסף', שהוא בחינת 'קדשת-הברית', בחינת 'מילה' (זוהר פקודי רכה.) - נאספו החרפות' - הינו ה'שלש'קלפות'.

נא.

(ח"ב עט - ראשי-פרקים' שכתב רבנו ז"ל לעצמו)

יוסף הטמין חרפתי. - על-ידי "יוסף היה במצרים" (שמות א, ה), "אסף חרפתי" (בראשית ל, כג).

"ויברך ה' אתך לרגלי" (בראשית ל, ל)

נב.

(ח"א כד, ג-ד)

כשאדם עושה איזה מצוה, יש פח בהמצוה לילך ולעורר כל העולמות לעבודת השם-יתברך. ועל-ידי ה'התעוררות', הינו על-ידי 'הליכה' - נמשך 'ברכה' לכל העולמות. וזה בחינת (בראשית ל, ב): "ויברך ה' אתך לרגלי".

נג.

(ח"ב ד, ז)

צריך לקשר כל הרצונות שיש בעולם, ל'שרש-הרצון' - ועל-ידי-זה מתגבר ומכניע וסותר ידעות חכמי-הטבע' שכופרים ברצון'.

אך כנגד זה יש בחינת 'מצח-הנחש', שהוא 'שרש חכמת-הטבע', בחינת (שמואל-א יז, ו): "ומצחת נחשת על רגליו", הנאמר ב'גלית', הינו: בחינת 'מצח-הנחש'.

כי 'גלית' היא 'פופר', והיא רוצה להראות: שכל ה'סבות', הכל על-פי הטבע חסו-שלום, שזה בחינת 'מצח-הנחש'.

וזהו: "רגליו" - בחינת 'סבות', כמו שכתוב (בראשית ל, ל): "ויברך ה' אתך לרגליו".

אתך לרגלי" - "בסבותי" (רד"ק זכריה יד, ד) -
 כי כן הוא הפרוש שם: ש'יעקב' אמר
 ל'לבן': שהשם יתברך היה מסבב אליו
 הברכה על-ידו ובסבתו.

נמצא: ש'רגל' הוא בחינת 'סבות' - רק
 ש'יעקב' תלה כל הסבות בהשם-
 יתברך, ו'גלית' היה תולה כל הסבות שלו
 ב'מצח-הנחש', דהינו: ב'חיוב-הטבע'. וזהו:
 ומצחת נחשת על רגליו, פנ"ל.

"וענתה בי צדקתי ביום מחר" (בראשית ל, לג)

נד.

(ח"א סד, בסוף)

"וענתה בי צדקתי ביום מחר" (בראשית ל,
 לג). "צדקתי" - בחינת 'לבושין',
 בחינת (איוב כט, יד): "צדק לבשתי". "מחר" -
 הוא בחינת 'לעתיד-לבוא', כי "מחר לקבל
 שכר" (ערובין כב).

הינו: שאז ב'יום מחר' שיהיה ה'קבול
 שכר' ל'עתיד-לבוא' - יתגלה סוד
 בחינות ה'לבושין'. ואז יבינו בחינת ה'חלל-
 הפנוי', שהוא על-ידי ה'צמצום', איך אפשר
 להיות שבאמת יש שם אלקות, ואף-על-פי-
 כן הוא חלל-הפנוי.

כי אז יתגלה ראש אמנה, בחינת (שיר-
 השירים ד, ח): "תבואי תשורי מראש
 אמנה", בחינת ה'נגון העליון' של ראש
 אמונה, שעל-ידו נתבטל כל המבוכות של
 חלל-הפנוי.

וזהו בעצמו ה'קבול שכר' - כי עקר
 ה'קבול שכר' ל'עתיד הוא: ש'שיגו

השגות, ויבינו מה שהיה אי-אפשר להבין
 בעולם-הזה - ואז ידעו: שה'חלל-הפנוי'
 הוא בחינת 'ארבה' - "כהוא קמצא
 דלבושה מנה ובה" (בראשית-רבה כא, ה - וכמובא
 בכל ספרי-קבלה).

'לבוש' - הוא בחינת ה'צמצום' של
 חלל-הפנוי. שעל-ידו בחינת
 ה'לבושין' - יבינו: שהוא מנה ובה, שבאמת
 יש שם אלקות, ואף-על-פי-כן הוא בחינת
 'לבוש', בחינת 'צמצום', בחינת חלל-
 הפנוי. - וזה בחינת (שמות י, ד): "הנני מביא
 מחר ארבה בגבולך" וכו'.

נה.

(פתב"ד רבנו ז"ל, השיך לתורה ח"א סד
 בא אל פרעה הנ"ל, הנדפס בסוף הספר)

"וענתה בי צדקתי ביום מחר פי תבוא
 על שכרי" (בראשית ל, לג) - הינו:
 ל'עתיד יענה ויסביר לי תרועים' על כל
 ה'ספקות'. וזה: "צדקתי" - הינו: 'לבושין'
 ו'הסתרה' ו'צמצום', כמו (איוב כט, יד): "צדק
 לבשתי".

וזה: "וענתה" - כמו (משלי כו, ה): "ענה
 כסיל" - שתען ותשיב לי תרוץ' על
 כל ה'ספקות'.

"צדקתי" - שהן 'לבושין' שלי - הן
 ישיבו לי על 'לבושין'
 וה'צמצום' של השם-יתברך.

נו.

(ח"א רנא)

על-ידי 'מלחמות', הינו 'מחלקת' -
 נופלים מחשבות של רשעים על
 אנשים פשרים, הינו 'מחשבות' של
 'פפירות'.

וְהִתְקוּן לָזֶה: לְמִסַּר הַמְלַחְמָה לְהַשֵּׁם, שֶׁהַשֵּׁם יִלְחֵם הַמְלַחְמָה.

וְזֶה בְּחִינַת 'שְׂתִיקָה' - הֵינּוּ: שְׂצָרִיךְ לְשֵׁתַק לָהֶם, רַק לְסִמְךָ עַל הַשֵּׁם שֶׁהוּא יִלְחֵם בְּשִׁבְלֵנוּ. וְזֶה בְּחִינַת (שְׁמוֹת יד, יד): "ה' יִלְחֵם לָכֶם וְאַתֶּם תַּחְרִישוּן".

וְעַל-יְדֵי ה'שְׂתִיקָה' זֶה - נִתְעַלָּה הַמַּחְשְׁבָה - כִּי נִתְבַטְּלִין מִחֲשָׁבוֹת־רְעוּת שֶׁל כְּפִירוֹת.

אֲךְ כְּשֶׁגַּם הֵם שׁוֹתְקִים - אֲזִי יִכּוּלִים חֹסֵי-וְשָׁלוֹם לְקַלְקֵל הַתְּקוּן שֶׁנַּעֲשֶׂה עַל-יְדֵי שְׂתִיקָתוֹ. הֵינּוּ: שְׁעַל-יְדֵי ה'צְדָקָה' שְׁלָהֶם, הֵם יִכּוּלִין לְהִתְגַּבֵּר שְׂשִׁתִּיקְתֶּם יַעֲלֶה עַל שְׂתִיקָתֵנוּ.

וְזֶה בְּחִינַת (תְּהִלִּים קכט, ג): "עַל גְּבֵי חַרְשׁוֹ חַרְשִׁים הָאֲרִיכוּ לְמַעֲנִיתֶם".

"עַל גְּבֵי חַרְשׁוֹ חוֹרְשִׁים" - לְשׁוֹן 'שְׂתִיקָה', בְּחִינַת: "וְאַתֶּם תַּחְרִישוּן". הֵינּוּ: שְׂשִׁתִּיקְתֶּם עוֹלָה עַל גְּבוֹ כַּנ"ל.

וְזֶהוּ: "הָאֲרִיכוּ לְמַעֲנִיתֶם" - זֶה בְּחִינַת ה'צְדָקָה' שְׁלָהֶם, בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית ל, א): "וְעִנְתָהּ בִּי צְדָקָתִי".

הֵינּוּ: שְׁעַל-יְדֵי ה'צְדָקָה' שְׁלָהֶם - הֵם יִכּוּלִין חֹסֵי-וְשָׁלוֹם לְהִתְגַּבֵּר, שְׂשִׁתִּיקְתֶּם יַעֲלֶה עַל שְׂתִיקָתֵנוּ. וּמַחֲמַת זֶה אֵין מוֹעִיל הָעֵצָה הַנ"ל לְמִסַּר הַמְלַחְמָה לְהַשֵּׁם, שֶׁהוּא בְּחִינַת: "ה' יִלְחֵם לָכֶם וְאַתֶּם תַּחְרִישוּן".

אֲךְ ה'אִישֵׁהָאֵמֶת', מוֹשֵׁף לְעַצְמוֹ כָּל הַצְּדָקוֹת, וְנִתְבַטְּל כַּח הַצְּדָקָה שְׁלָהֶם

- וְאֲזִי מִמִּילָא נִתְבַטְּל מִחֲשַׁבְתֶּם הַרְעָה, וְנִתְבַטְּלִין כָּל הַכְּפִירוֹת.

"וַיִּקַּח לוֹ יַעֲקֹב מִקֵּל לְבָנָה לַח וְלוֹז וְעַרְמוֹן, וַיַּפְצֵל בָּהֶן פְּצָלוֹת לְבָנוֹת, מִחֲשׂוֹף הַלְבָן אֲשֶׁר עַל הַמַּקְלוֹת. וַיַּצַּג אֶת הַמַּקְלוֹת אֲשֶׁר פָּצַל בְּרֹהֲטִים בְּשִׁקְתוֹת הַמַּיִם, אֲשֶׁר תִּבְאֵן הַצֶּאֱן לְשִׁתוֹת לְנִכַח הַצֶּאֱן וַיַּחֲמִנָה בְּבִאֵן לְשִׁתוֹת וְגו'. וְהִנֵּה הַעֲתָדִים הָעֲלִים עַל הַצֶּאֱן עַקְדִים נִקְדִים וּבְרָדִים" (בְּרֵאשִׁית ל, לז-לח; לא, ייב)

נז.

(ח"א כט, ה)

יַעֲקֹב' הַמְשִׁיךְ 'לְבִנוֹנִית', בְּבְחִינַת (בְּרֵאשִׁית ל, לז): "מִחֲשׂוֹף הַלְבָן" - עַל-יְדֵי 'תְּקוּן-הַכְּלִי', כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (שָׁם מַט, א): "רֵאשִׁית אוֹנִי". (עֵינן עוֹד לְעִיל בְּפִסּוֹק (בְּרֵאשִׁית כח, כ): "וְנָתַן לִי לָחֶם לֶאֱכֹל וּבְגָד לְלַבֵּשׁ").

נח.

(שְׁבַח־הַר"ן ח"ב כב)

וְגָדַל עֵצִים הַסְּפָנוֹת שֶׁהָיָה לָהֶם (לְרַבְּנוּ ז"ל וּמְלוֹנָהוּ) בְּחִזְיוֹתֶם (מֵאַרְצֵי-יִשְׂרָאֵל), אִי-אֶפְשָׁר לְסַפֵּר - כִּי הָיוּ עַל הַסְּפִינָה הַזֹּאת שֶׁל מְלַחְמָה, שֶׁהָיְתָה מְלֵאָה יִשְׁמַעְאֵלִים, וְהֵם הָיוּ רַק שְׁנֵי יְהוּדִים לְבַד. וְדָרָךְ הַיִּשְׁמַעְאֵלִים, בְּפָרֵט אֲנָשֵׁי מְלַחְמָה: לְתַפֵּס יְהוּדִים וּלְמַכְרֵם בְּמִרְחָקִים לְעַבְדִים. וְהָיָה לְרַבְּנוּ ז"ל פֶּחַד גָּדוֹל מְזֵה.

וְאָמַר: שֶׁהִתְחִיל לְחַשֵּׁב בְּעַצְמוֹ: מַה יַּעֲשֶׂה אִם יוֹלִיכוּ אוֹתוֹ לְאִיזָה מְקוֹם עַל הַיָּם שֶׁאֵין שָׁם יְהוּדִי וַיִּמְכְּרוּ אוֹתוֹ שָׁם? וּמִי יַדַּע מְזֵה?! - וְהָיָה לוֹ צַעַר גָּדוֹל: אֵיךְ יוֹכֵל לְקַיֵּם שָׁם אֶת מְצוּוֹת הַתּוֹרָה?!

וְהִתְחִיל לַחֲשֹׁב בְּדַעְתּוֹ בְּעֵינֵי זֶה - עַד שְׁזָכָה שָׁבָא עַל הַשְּׁגָה: "שְׂיוּכַל לְעַבֵּד הַשָּׁם-יִתְבָּרָה, אֲפִלוּ כִּשְׁלֹא יוּכַל הַס־וְשָׁלוֹם לְקַיֵּם הַמְצֻוֹת!"

כִּי הִשִּׁיג אֶת הָעֲבוּדָה שֶׁל 'אָבוֹת הָעוֹלָם' שֶׁהָיָה לָהֶם קֶדֶם 'מִתַּן-תּוֹרָה', שֶׁקִּיָּמוּ כָּל הַמְצֻוֹת אֲחֵי-עַל-פִּי שְׁלֹא עָשׂוּ הַמְצֻוֹת כַּפְּשׁוּטָן - כְּמוֹ 'עֵקֶב אָבִינוּ' "שֶׁקַּיֵּם מְצֻוֹת תַּפְּלִין עַל-יַדֵּי 'הַמְקַלּוֹת אֲשֶׁר פִּצַּל" (בְּרֵאשִׁית ל, לח) בְּיָדוּעַ (זֶהוּ וַיֵּצֵא קֶסֶב), וְכִי־יֵצֵא בְּזֶה - עַד שֶׁהִשִּׁיג אֵיךְ לְקַיֵּם אֶת כָּל הַמְצֻוֹת בְּדַרְךְ זֶה כְּשֶׁהָיָה אָנוּס שָׁם, בְּמָקוֹם שֶׁיִּמְכְּרוּ אוֹתוֹ הַס־וְשָׁלוֹם.

וְתַכְּף כְּשֶׁזָכָה לַהֲשִׁגָה זֶה - עֲזָרוּ הַשָּׁם-יִתְבָּרָה, וּבָאָה הַסְּפִינָה וְהִגִּיעָה אֹר לְאַרְבַּעַת-עָשָׂר בְּנֵי־סוּן, לְכַרְךְ גְּדוֹל שְׁעוֹמֵד עַל אֵי הַיָּם וְכוּ', וְהָיָה לָהֶם שְׂמֵחָה גְּדוֹלָה וְכוּ'.

נט.

(לְקוּטֵי-הַלְכוּת, מִתְּנָה וּמִתְּנַת שְׂכִיב־מְרַע ד, יד - עַל-פִּי לְקוּטֵי-מִזְוֵר "ח"א כה, 'אֲחֹוֵי לָן מְנֹא')

"עֲקָדִים, נְקָדִים וּבְרָדִים" (בְּרֵאשִׁית לא, י"ב) - הֵם בְּחִינַת 'פְּלִלְיוֹת-הַגְּנוּן', שֶׁהֵם 'גְּדֵלֵת-הַבּוֹרֵא' - שְׁעַל-יַדֵּי-זֶה מְכַנְיַעִין 'כַּח-הַמְדַמָּה', 'כַּח-הַבְּהִמְיוֹת', שֶׁהֵם בְּחִינַת (שָׁם כט, י; ל, לז-מ): "צֵאן לָבוֹן".

וּמְבַרְרִין ה'טוֹב', שֶׁהֵם בְּחִינַת (יִחְזַקְאֵל לו, לח): "צֵאן קִדְשִׁים", 'צֵאן יַעֲקֹב', בְּחִינַת (שָׁם לד, לא): "וְאַתָּן צֵאנִי צֵאן מִרְעִיתִי אָדָם אֲתֶם".

"עֲקָדִים נְקָדִים וּבְרָדִים" - הֵם כָּלֵל כָּל הַמְּחִין וְהַשְּׂכֵלִיּוֹת, שֶׁהֵם כָּלֵל כָּל הָעוֹלָמוֹת וְהַשְּׂתַלְשְׁלוֹתָם מֵרֵאשׁ וְעַד סוּף, שֶׁכָּלֵם נִתְהוּוּ עַל-יַדֵּי חֲכָמָתוֹ יִתְבָּרָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תְּחִלִּים קד, כד): "כָּלֵם בְּחֲכָמָה עֲשִׂיתָ".

כִּי אֵיחָא בְּעֵץ-חַיִּים' (ש"ו פ"ג): "שְׂתַחֲלַת שְׂרַשׁ הָאֲצִילוֹת, וְכָל מָה שֶׁנִּתְהוּוּ שָׁם - נִקְרָא בְּשֵׁם 'עוֹלָם-הָעֲקָדִים'.

וְאַחֲרֵי-כֵן נִמְשָׁךְ אֹזְרוֹת ה'שְׁבַע-הַמְּלָכִין-קִדְמָאִין דְּמִיתוּ, כִּי הָיָה בָּהֶם מִיתָה וְשִׁבְרָה וְכוּ' - וְזֶה בְּחִינַת 'עוֹלָם-הַנְּקָדִים'.

וְאַחֲרֵי-כֵן הָיָה 'עוֹלָם-הַתְּקוּן', שְׁעַל-יַדֵּי-זֶה עָקַר הַתְּהוּוֹת וְקִיּוּם כָּל הָעוֹלָמוֹת מִתְחַלֵּל הָאֲצִילוֹת עַד סוּף הָעֲשִׂיָה - וְזֶה בְּחִינַת 'בְּרָדִים'.

וּמֵאֲלוֹ הַשְּׁלֹשָׁה בְּחִינּוֹת, שֶׁהֵם "עֲקָדִים נְקָדִים וּבְרָדִים" - נִמְשָׁךְ וְנִשְׁתַּלְשַׁל בְּחִינַת הַשְּׁלֹשׁ בְּחִינּוֹת שִׁישׁ בְּשִׁכּוֹל, שֶׁהֵם: א) שִׁכּוֹל בְּכַח, ב) וְשִׁכּוֹל בְּפַעַל, ג) וְשִׁכּוֹל הַנִּקְנָה.

א) כִּי 'שִׁכּוֹל בְּכַח' - זֶה בְּחִינַת "עֲקָדִים", שֶׁשָׁם אֵין שׁוּם הַשְּׁגָה, כִּי הוּא 'קֶדֶם הָאֲצִילוֹת', וּמִשָּׁם נִמְשָׁךְ בְּחִינַת שִׁכּוֹל בְּכַח.

ב) וְאַחֲרֵי-כֵן מוֹצִיאִין הַשִּׁכּוֹל מִפֶּחַ אֶל הַפַּעַל, וְאֵז נִתְהוּוּן ה'שְׁבַע-הַמְּלָכִים' הַנִּזְכָּר, שֶׁהֵם 'שְׂרַשׁ הַשְּׁבַע-מִדּוֹת', שֶׁהֵם בְּחִינַת 'שְׁבַעַת יְמֵי-הַבְּנִיָן'.

אָבֵל שָׁם יֵשׁ עֲדוּן בְּחִינַת 'שִׁבְרָה', כִּי אֵי-אֲפָשָׁר לְבַרֵּר הַשִּׁכּוֹל לְאַמְתּוֹ בְּתַחֲלָתוֹ מִיָּד, וְקֶדֶם שֶׁמּוֹלִידִין וּמְחַדְּשִׁין אֵיזָה דְּבַר לְאַמְתּוֹ - צְרִיכִין לְהַפְּכוֹ וּלְשַׁבְּרוֹ מִתְחַלָּה בְּכַמָּה בְּחִינּוֹת.

וְאַחֲרֵי-כֵן מְבַרְרִין הַשְּׁבָרִים, וּמְחַבְּרִין אוֹתָן וּמְתַקְנִים אוֹתָם עַל-יַדֵּי תוֹסֵפֶת הַשִּׁכּוֹל חֲדָשׁ שֶׁמְּשִׁיכִין, וְאֵז בּוֹנִין וּמְשַׁלְּיָמִין הַחֲדוּשׁ עַל מִתְכַּנְתּוֹ וְכוּ'.

כִּי עַל-פִּי־רַב צְרִיכִין מִתְחַלָּה לֹאמַר כְּמָה סְבָרוֹת וְלִבְנוֹת כְּמָה בְּנִינִים שְׂאִינָם

מתקיימים, שאין יכולין לברר על-ידם ההלכה והחדוש לאמתתו.

וזה בחינת (בראשית-דב' ג, ז): "בונה עולמות ומחריבן" - בחינת 'שבירת-המלכים', בחינת 'עולם-הנקדים' - שכל-זה נעשה בעת שמוציאין השכל מפח אל הפעל, שהוא בחינת 'בנין-העולמות' וכו'.

ג) ואחר-כך אף-על-פי שכל הסברות והשכליות שהוציא בתחלה, לא נתקיימו ונשברו - אף-על-פי-כן צריכין לחזק עצמו אחר-כך, וללקט ולברר מהם כמה נקודות טובות, כמה סברות ישרות שנמצאין ומפזרין בהם. ולהוסיף עליהם שכל חדש, ולחברם אליהם ולקבץ אותם יחד - עד שנשלים הבנין והחדוש על אמתתו.

וזהו בחינת 'עולם-התקון', בחינת 'עולם-הברדים'. וזהו בחינת 'שכל-הנקנה', שהוא עקר קיום הדבר על מכונו. ועין ב'עץ-חיים' ותבין.

ויעקב עשה כמה תחבולות לזה בכמה דרכים - עד שהמשיך בחינת 'התגלות-הגנין' על 'עדרי צאן קדשים' שלו, כדי להכניע מהם ה'מדמה', ולהביאם אל ה'שכליות' הנ"ל.

וזה (בראשית ל, לז): "ויקח לו יעקב מקל לבנה לח ולוז וערמון, ויפצל בהם וכו' מחשה הלבן אשר על המקלות" (בראשית ל, לז). ואיתא (זהר ויצא קסב): "שזה בחינת סוד התפלגין" - שהם "כלל-התורה שהוקשה בלה לתפלגין" (קדושין לה), 'כלל-המחין'.

הינו: ש'יעקב' בחינת ה'צדיק', שהוא 'נקדת-האמת' - המשיך בחכמה נפלאה כל ה'מחין-הקדושים', ב'דרכים

נפלאים ונוראים מאד מאד, עד שהכניס החכמה והשכל האמת, בתוך המחין של כלל-ישראל - שיכנס החכמה והשכל האמת בתוכם היטב, שבינו האמת לאמתו.

עד שלא יהיה פח לשום הטעאה של ה'פח-המדמה', בחינת 'לבן' - להעבירם מזה חסוֹשֶׁלום.

וזהו (בראשית שם, לח): "ויצג את המקלות אשר פצל ברהטים בשקתות המים" וכו'. "ברהטים" - "הם רהיטי מחין" (תקוני-זהר קמד). הינו: ש'יעקב' הציג ותחב את ה'מקלות', שהם בחינת 'חדושי-התורה' שחדש וגלה בשכל אמת ונפלא ונורא כזה - הציג ותחב אותם "ברהטים", בתוך "רהיטי מחין" של תלמידיו המתקרבים אליו.

וזהו: "ויצג". "ויצג" דיקא - שהציג ותחב חדושים שלו האמתיים, "ברהטים", בתוך "רהיטי מחין" שלהם - שיהיו תחובים בהם בעמק גדול, עד שלא יהיה פח לשום טעות של ה'מדמה', להעבירם מהם חסוֹשֶׁלום, פי כבר הם מבינים האמת היטב.

וזהו: "ברהטים בשקתות המים" - "ברהיטי מחין", במקום ששותין מימי התורה והדעת, שם הציג את ה'מקלות' הנפלאים שלו, שהם בחינת ה'שכליות-האמתיים' שלו, שמכונין את האדם בכל-עת לדרך-הישר, כמו ה'מקל' שמכוון את העדרים אל הדרך הישר וכו'.

וזהו (בראשית שם): "אשר תבאן הצאן לשותות לנכח הצאן ויחמנה בבאן לשותות" - כדי כשיבואו שאר ה'צאן קדשים' לשותות מ'מימי התורה והדעת' -

"לנכח הצאן קדשים" ששנתו כפר, שזכו כפר להפיר האמת-לאמתו.

"ויחמנה בבאן לשתות" - שיחממו עצמם בחמימות והתלהבות דקדשה, ב"רשפי אש שלהבת יה" (שיר-השירים ח, ו) - לעבד השם-יתברך, ולהתפלל בחמימות והתלהבות.

ו"לא ילכו עמו בקרי" (על-פי ויקרא כו) חס-ושלום, בבחינת 'קרירות', "שנמשך מ'סטר-אידעמלק", "שהוא סטרא דלבן (זהר וישלח קסו: בלק קצט: הצינוני על-התורה פרשת שמות), שניאמר בו (דברים כה, יח): "אשר קרף בדרו".

כי 'יעקב' בחינת 'נקדת-האמת' - המשיך 'תורה', בחינת 'מקלות', להנהיג העולם ב'שכליות-נפלאים' כאלו, עד אשר הציג ותחב ה'שכל-האמתי', בתוך 'רהיטי מחין' של המתקרבין אליו.

עד שכל ה"צאן קדשים" שיבואו לשתות מ'מימי-התורה', "לנכח הצאן" הקדוש שבו - יתחממו עצמן בחמימות-דקדשה, לעבד השם-יתברך ולהתפלל בחמימות והתלהבות דקדשה וכו'.

"וישמע את דברי בני לבן" (בראשית לא, א)

ס.

(ח"ב כז)

הנדר שנודרין, צריכין לשלם מיד. ו"המאחר נדרו, גורם אלו הארבע מדות: עבודה-זרה, גלוי-עריות, שפיכות-דמים, לשון-הרע" (ויקרא-דב' לז, א). ועל-ידי שמסתכלין להטיל המשאוי על כל אחד פראוי לו - זוכין

ל'התרת-נדרים', ונצולין מ'ארבע-מדות' הנ"ל.

בדאיתא במדרש (שם): שלמד [שלמדיו] מ'יעקב': שבשביל שאחר נדרו, בא לידי ארבע הנ"ל.

א) 'עבודה-זרה' - שניאמר (בראשית לה, ב): "הסירו את אלקי הנכר". ב) 'גלוי-עריות' - "ותצא דינה" וכו' (שם לה, א). ג) 'שפיכות-דמים' - ב'שכם'. ד) 'לשון-הרע' - "וישמע את דברי בני לבן" (שם לא, א).

ואיתא (ויקרא-רפ"ה שם, ב): שבשביל שראה משה בסבלות בני-ישראל, כמו שכתוב (שמות ב, יא): "וירא בסבלתם", דהינו: שנתן לב על סבלותם שהיו מכבידין עליהם, והעבודה השיך לאיש נתנו על אשה, וכן להפך. והיה משה מסתכל על זה, והפך הדבר ונתן על כל אחד העבודה הראוי לו, מה שראוי לאיש וכו'. וכן בין אנשים בעצמן וכו'. ואמר לו השם-יתברך: שעל-ידי-זה תזכה להתיר נדר שניאמר בו גם-כן (במדבר ל, יז): "בין איש לאשתו" וכו'.

נמצא: שעל-ידי שמסתכלין להעריך כל אחד פראוי - זוכין ל'התרת-נדרים' - ונצולין מ'ארבע-מדות' הנ"ל.

"ומאשר לאבינו עשה את כל הפנד הזה" (בראשית לא, א)

סא.

(ח"ב ח, ה)

על-ידי 'התגלות-הפגוד', שהוא בחינת 'שרש-הנפשות' - על-ידי-זה בא 'התפשטות-הנבואה'.

וְזָה בְּחִינַת (שְׁבַת צב.): "אֵין הַנְּבוּאָה שׁוֹרָה, אֶלֶּא עַל חָכֶם, גְּבוּר וְעִשִׂיר" - כִּי כָּל בְּחִינּוֹת אֵלוֹ, הֵם בְּבְחִינַת 'כְּבוֹד', שְׁמִשָּׁם נִמְשָׁךְ הַנְּבוּאָה'.

(א) 'חָכֶם' - בְּבְחִינַת (מִשְׁלֵי ג, לה): "כְּבוֹד חֲכָמִים יִנְחָלוּ".

(ב) 'גְּבוּר' - בְּבְחִינַת (תְּהִלִּים כד, ח): "מִי זֶה מְלֹךְ הַכְּבוֹד, ה' עֲזָז וַגְּבוּר".

(ג) 'עִשִׂיר' - בְּבְחִינַת (בְּרֵאשִׁית לא, א): "וַיִּמְאַשֶׁר לְאַבְיָנוּ עֲשָׂה אֶת כָּל הַכְּבוֹד הַזֶּה".

"כִּי כָּל הַעֲשֵׂר אֲשֶׁר הֲצִיל אֱלֹקִים מֵאַבְיָנוּ לָנוּ הוּא וּלְבַנֵּינוּ, וְעַתָּה כָּל אֲשֶׁר אָמַר אֱלֹקִים אֵלֶיךָ עֲשֵׂה" (בְּרֵאשִׁית לא, טז)

סב.

(ח"א ס"ד)

"לְעוֹלָם יִשְׁלַשׁ אָדָם מְעוֹתָיו, שְׁלִישׁ בְּפִרְקַמְטִיא, וּשְׁלִישׁ בְּקִרְקַע, וּשְׁלִישׁ בְּיָדוֹ" (בְּבֵא־מִצִּיעָא מב.).

וְשִׁלְשָׁה חֻלְקִים' אֵלוֹ שֵׁישׁ בְּעִשִׂירוֹת', הֵם כְּנֶגֶד שְׁלֹשָׁה פְּעָמִים 'עִשִׂירוֹת' שְׁנֹזְכֵר בַּתּוֹרָה - כִּי בְּכָל הַתּוֹרָה כֹּלָּה לֹא נִזְכֵּר עִשִׂירוֹת, כִּי־אֵם שְׁלֹשׁ פְּעָמִים אֵלוֹ.

דְּהֵינּוּ: (א) אֶצֶל סְדוּם - כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (בְּרֵאשִׁית יד, כג): "וְלֹא תֹאמַר אֲנִי הֶעֱשֵׂרְתִּי אֶת אַבְרָם". (ב) וְאֶצֶל רְחֵל וְלֵאָה' - כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (שָׁם לא, טז): "כִּי כָּל הַעֲשֵׂר אֲשֶׁר הֲצִיל אֱלֹקִים" וְכוּ'. (ג) וְאֶצֶל 'שְׁקָלִים' - כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (שְׁמוֹת ל, טו): "הֶעֱשִׂיר לֹא יִרְבֶּה".

כִּי "שְׁלִישׁ שְׁבַפְרַקְמִטִּיא" - הוּא כְּנֶגֶד הָעִשִׂירוֹת' שְׁנֹזְכֵר אֶצֶל 'סְדוּם' וְכוּ'.

וְ"שְׁלִישׁ שְׁבַקְרַקַע" - הוּא כְּנֶגֶד הָעִשִׂירוֹת' שְׁנֹזְכֵר

אֶצֶל רְחֵל וְלֵאָה'. כִּי בְּאַמַּת עֵקֶר הָעִשִׂירוֹת', הוּא רַק בְּשִׁבִיל 'הַתְּבוֹנְנוֹת', אֲבָל בְּלֵא־זָה, הָעִשִׂירוֹת' הוּא רַק בְּשִׁבִיל 'נָשִׁים וְקַטְנֵי־הַדַּעַת' כְּמוֹתָן.

וְזָהוּ שְׁאֵמְרוּ: "כִּי כָּל הַעֲשֵׂר אֲשֶׁר הֲצִיל אֱלֹקִים מֵאַבְיָנוּ, לָנוּ הוּא וּלְבַנֵּינוּ" - הֵינּוּ: שְׁכָּל הָעִשִׂירוֹת', הוּא רַק בְּשִׁבִיל 'נָשִׁים וְקַטְנֵי־הַדַּעַת' כְּמוֹנוּ.

אֲבָל אַתָּה: "וְעַתָּה כָּל אֲשֶׁר אָמַר אֵלֶיךָ אֱלֹקִים עֲשֵׂה" - דְּהֵינּוּ: שְׁאֵתָה צְרִיךְ לְהָעִשִׂירוֹת', בְּשִׁבִיל 'הַתְּבוֹנְנוֹת בְּגִדְלַת־הַשֵּׁם'. וְכְנֶגְד־זֶה הוּא בְּחִינַת 'שְׁלִישׁ שְׁבַקְרַקַע', בְּחִינַת (סִנְהֶדְרִין ע"ד): "אִשָּׁה קִרְקַע עוֹלָם".

וְ"שְׁלִישׁ בְּיָדוֹ" - הוּא כְּנֶגֶד הָעִשִׂירוֹת' שְׁאֶצֶל 'שְׁקָלִים' וְכוּ'.

סג.

(ח"א ס"ט)

דַּע: שֶׁהַגּוֹזֵל אֶת חֵבְרוֹ 'מְמוֹן', בְּזָה הוּא גּוֹזֵל מִמֶּנּוּ 'בְּנִים'. כִּי עֵקֶר הַמְּמוֹן' שֶׁל הָאָדָם, בָּא לוֹ עַל־יְדֵי 'בַּת־זוּגוֹ' - כִּי עַל־יְדֵי 'אוֹר נִפְשָׁה', מְזָה בָּא לוֹ הַמְּמוֹן' וְכוּ'.

וְעַל־כֵּן אָמְרוּ רַז"ל (בְּבֵא־מִצִּיעָא נ"ט.): "אוֹקִירוּ לְנִשְׁיָכוֹ, כִּי הֵיכִי דַתְתַּעֲתְרוּ".

וְכָל אָדָם וְאָדָם כַּאֲשֶׁר הוּא בָּא לְעוֹלָם - הוּא בָּא עִם 'בַּת־זוּגוֹ' הַמִּיְהַדֶּת לוֹ, וְעִם סְכוּם מְמוֹן הַקְּצוּב לוֹ שִׁיְהִיָּה לוֹ בְּזָה

הָעוֹלָם, וּכְמֹה פְּרוֹת' הֵינּוּ 'בְּנִים' שִׁיְהִיו לוֹ בְּזֶה הָעוֹלָם.

וְהֵם בְּחִינַת 'אֵילָן' וְעֲנָפִים' ו'פְּרוֹת'. הֵינּוּ: שִׁ'אֹר נִפְשָׁה' - הוּא בְּחִינַת 'עֵקֶר הָאֵילָן', שִׁמְמֵנוּ יוֹצְאִים וּמִתְפַּשְׁטִים 'עֲנָפִים', הֵינּוּ 'הַתְּנוּצָצוֹת וְהַתְּפֹשְׁטוֹת אוֹרָה', בְּחִינַת ה'מְמוֹן'. וְעַל ה'עֲנָפִים' אֵלוּ - גְּדֻלִּים ה'פְּרוֹת', הֵינּוּ ה'בְּנִים'.

נִמְצָא: בְּשֶׁאֶחָד גּוֹזֵל מִחֵבְרוֹ 'מְמוֹן' - הוּא גּוֹזֵל וְנוֹטֵל מִמֶּנּוּ 'עֲנָפִים' שֶׁל ה'אֵילָן' שָׁלוּ, הֵינּוּ 'הַתְּנוּצָצוֹת אוֹר נִפְשָׁה', שִׁמְשֵׁם ה'מְמוֹן' בְּנ"ל.

עַל־כֵּן עַל־יְדֵי־זֶה: גּוֹזֵל וְנוֹטֵל מִמֶּנּוּ נִפְשָׁה בְּנָיו וּבְנוֹתָיו, שֶׁהֵם תְּלוּיִים וּגְדֻלִּים וְיוֹנְקִים מ'אֹר הָעֵנָף הַזֶּה, כִּי הֵם הֵם ה'פְּרוֹת' הַגְּדֻלִּים עַל ה'עֲנָפִים' אֵלוּ - וּכְשֶׁנוֹטֵל הָעֵנָף נוֹטֵל ה'פְּרוֹת'.

זֶה שֶׁאָמְרוּ רַחֵל וְלֵאָה (בְּרֵאשִׁית ל"א, טז): "כִּי כָל הָעֵשֶׂר אֲשֶׁר הֵצִיל אֱלֹקִים מֵאֲבִינוּ, לָנוּ הוּא וּלְבָנֵינוּ". "לָנוּ וּלְבָנֵינוּ" דִּיקָא - כִּי עֵקֶר הָעֵשִׂירוֹת, עַל־יְדֵי ה'אִשָּׁה' - וְבָה' תְּלוּיִים ה'בְּנִים'. כִּי ה'אִשָּׁה' הִיא עֵקֶר בְּחִינַת ה'אֵילָן', וְהָעֵשִׂירוֹת הֵם ה'עֲנָפִים שֶׁל ה'אֵילָן', וְה'בְּנִים' הֵם ה'פְּרוֹת' הַגְּדֻלִּים בְּעֲנָפִים' הָאֵלוּ.

"לָבֵן הָאֲרָמִי" (בְּרֵאשִׁית ל"א, ב)

סד.

(ח"א י"ט, ד)

"עֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע" (בְּרֵאשִׁית ב', ט), זֶה 'לְשׁוֹן־תְּרַגּוּם', שֶׁהוּא 'אִמְצָעִי' בֵּין לְשׁוֹן־הַקֹּדֶשׁ' וּבֵין לְשׁוֹן שֶׁל שְׁבָעִין

עֲמֻמִּין. ו'לְשׁוֹן־עֲמֻמִּין' כְּשֶׁרוֹצִים לִיִּנֵק מ'לְשׁוֹן־הַקֹּדֶשׁ', אִי־אֶפְשָׁר לָהֶם לִיִּנֵק מִמֶּנּוּ, אֲלֹא עַל־יְדֵי לְשׁוֹן־תְּרַגּוּם' וְכו'.

כִּי עֵקֶר הַתְּגַבְּרַת הַקְּלֶפֶה, אֵינּוּ אֲלֹא עַל־יְדֵי לְשׁוֹן 'תְּרַגּוּם', בְּבְחִינַת (דְּבָרִים כ"ו, ה): "אֲרָמִי אֲבָד אָבִי"; וּבְבְחִינַת (בַּמִּדְבָּר כ"ג, ז): "מִן אֲדָם יִנְחֲנִי בָלֶק", שֶׁהוּא 'לְשׁוֹן תְּרַגּוּם', שֶׁהוּא 'לְשׁוֹן אֲרָמִי' - שֶׁדָּרַךְ שָׁם מִתְּעוֹרְרִים לִיִּנֵק מִהַקֹּדֶשׁה.

וְעֵקֶר בְּנִינָה וּשְׁלֵמוֹת שֶׁל לְשׁוֹן־הַקֹּדֶשׁ' - אֵינּוּ אֲלֹא עַל־יְדֵי שִׁמְפִּילִין ה'רַע שֶׁל הַתְּרַגּוּם, וּמַעֲלִין ה'טוֹב שֶׁבְּתְּרַגּוּם' ל'לְשׁוֹן־הַקֹּדֶשׁ', שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה נִשְׁלָם לְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ'. - וְעַל־יְדֵי־זֶה נוֹפְלִין כָּל ה'שְׁבָעִים-לְשׁוֹן' וְכו'.

ו'לָבֵן הָאֲרָמִי', שֶׁהוּא "אֲרָמִי אֲבָד אָבִי" הַנ"ל, רָצָה לִיִּנֵק מִהַקֹּדֶשׁה' עַל־יְדֵי ה'תְּרַגּוּם, וְעַל־כֵּן קָרָא לוֹ "יָגֵר שֶׁהִדּוּתָא" (בְּרֵאשִׁית ל"א, מז). וְיַעֲקֹב הָיָה מַעֲלָה אֶת ה'תְּרַגּוּם' ל'לְשׁוֹן־הַקֹּדֶשׁ', וְעַל כֵּן קָרָא לוֹ "גִּלְעָד" (שם), ב'לְשׁוֹן־הַקֹּדֶשׁ'.

סה.

(חיי־מוֹהַר"ן רפ)

בְּהַתּוֹרָה־הַקְּדוּשָׁה מְבֹאֵר הַכֵּל, כִּי הַתּוֹרָה מְסַפֶּרֶת מִכֵּלָם, כְּגוֹן "אֲשַׁפְּנֵז" מְבֹאֵר בְּהַתּוֹרָה (בְּרֵאשִׁית י"ג) - רַק שָׂאִין הַתּוֹרָה עוֹשֶׂה סְפּוֹר גָּמוֹר מִכֵּלָם. רַק שֶׁהִיא מְדַבֶּרֶת מֵהֶם וּמִשְׁלִיכָה אוֹתָם.

וּבְמִקּוֹם שֶׁהִיא רוֹצֶה עוֹשֶׂה סְפּוֹר גָּמוֹר, כְּגוֹן מ'לָבֵן' וְכִיּוֹצֵא, שֶׁהִיא עוֹשֶׂה מֵהֶם אֵיזָה סְפּוֹר - אֲבָל אִי־עַל־פִּי־כֵן, בְּהַתּוֹרָה מְרַמְזִים כֻּלָּם.

"וַיִּגְנֹב יַעֲקֹב אֶת לֵב לְבֶן הָאֲרָמִי עַל בְּלִי הַגִּיד לוֹ כִּי בֵרַח הוּא. וַיִּבְרַח הוּא וְכָל אֲשֶׁר לוֹ וְגו'." וַיִּגֵד לְלֶבֶן וְגו' כִּי בֵרַח יַעֲקֹב וְגו'. וַיִּרְדֹּף אַחֲרָיו וְגו'. וַיָּבֵא אֱלֹקִים אֶל לְבֶן הָאֲרָמִי וְגו', וַיֹּאמֶר לוֹ: הֲשֹׁמֵר לָךְ מַדְבַּר עִם יַעֲקֹב מִטּוֹב עַד רָע. וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב לְאַחִיו לִקְטוּ אֲבָנִים, וַיִּקְחוּ אֲבָנִים וַיַּעֲשׂוּ גָל" (בראשית לא, כ"א-כ"ב-כ"ג-כ"ד)

וכיוצא, כְּדִי לְפַקֵּחַ דַּעְתוֹ לְפִי שְׁעָה, עַד יַעֲבֹר זַעַם הַשְּׁטֵף שֶׁל הַמַּחְשָׁבוֹת, כִּי "אִין הַיִּצְרֵר-הָרַע מְצוּי אֲלֵא לְשַׁעְתוֹ" (ירושלמי סוטה; הובא בַּמְגִיד אַבְרָהָם אַרְחֵ-חַיִּים תר"י סק"ב).

וְאִזִּי אִין הַסְטְרָא-אַחֲרָא מְבִינָה כִּלְכָל שֶׁהוּא בּוֹרַח מֵהֶם' - מֵאַחַר שְׁעוֹסֵק בְּמִילֵי-דְשֻׁטוֹתָא'. וְזֵהוּ בְּחִינַת: "וַיִּגְנֹב וְכו' עַל בְּלִי הַגִּיד לוֹ וְכו'".

אָבֵל אַחֲרֵ-כֵן רֹצֵחַ הַסְטְרָא-אַחֲרָא לְהַתְגַּבֵּר עוֹד, וְלִרְדֹּף אַחַר בְּחִינַת 'יעקב', בְּחִינַת "וַיִּרְדֹּף אַחֲרָיו" הַנֶּאֱמָר שָׁם (בראשית לא, כג).

וְאִזִּי הַשֵּׁם-יִתְבַּרֵךְ עוֹמֵד בְּעִזְרוֹ, וּמְזַהֵר אֶת בְּחִינַת לְבָן (שם שם, כט): "הַשְּׁמֹר לָךְ מַדְבַּר עִם יַעֲקֹב מִטּוֹב" וְכו'. כִּי "טוֹבְתָן שֶׁל רְשָׁעִים, רָעָה הִיא אֲצֵל הַצַּדִּיקִים" (יבמות קג:).

הַיִּנּוּ: שֶׁהַשֵּׁם-יִתְבַּרֵךְ מְרַחֵם עָלָיו, מֵאַחַר שֶׁכָּבֵד סָבַל כָּל-כֶּף, וְהוּא מְזַהֵר הַסְטְרָא-אַחֲרָא: "שִׁיסוּרוֹ מִמֶּנּוּ, וְלֹא יִדְבְּרוּ עִמּוֹ מִטּוֹב" וְכו'.

וְזֵה בְּחִינַת עֲשִׂית הַגָּל' שֶׁאֵמֵר יַעֲקֹב לְאַחִיו (שם שם, מו): "לִקְטוּ אֲבָנִים וְכו', וַיַּעֲשׂוּ גָל" - זֵה בְּחִינַת מַה שֶׁשְּׂמַעְתִּי מִפִּי אֲדָמוֹר ז"ל (לְקוּטִי-מוֹהֲרָן ח"ב מח): "שֶׁכָּל מַה שֶׁהָאָדָם מְנַתֵּק עֲצָמוֹ מִמַּחְשָׁבוֹת-רָעוֹת לְמַחְשָׁבוֹת-טוֹבוֹת, וְכָל הַעֲתָקָה וְהַזְזָה וְתַנוּעָה שֶׁהָאָדָם מַזִּיז וּמְנִיעַ וּמַעֲתִיק עֲצָמוֹ מֵרַע לְטוֹב - הַכֹּל מִתְקַבֵּץ בְּעֵת הַצָּרָה וְהַדַּחֲק, וְעוֹזֵר לְהָאָדָם" וְכו'.

וְזֵה בְּחִינַת: "לִקְטוּ אֲבָנִים" - בְּחִינַת (איכה ד, א): "אֲבָנֵי קִדְשׁ", שֶׁהֵם בְּחִינַת הַנְּצוּצוֹת-הַקְּדוּשִׁים הַמְתַּבָּרְרִים עַל-יְדֵי כָּל הַזְזָה וְתַנוּעָה, מַה שֶׁמְנַתֵּקִים עֲצָמָן מֵרַע לְטוֹב - מִמַּחְשָׁבוֹת רָעוֹת לְטוֹבוֹת.

סו.

(לְקוּטִי-הַלְכוֹת, תְּפִלִּין ו, לה)

"וַיִּגְנֹב יַעֲקֹב אֶת לֵב לְבֶן הָאֲרָמִי, עַל בְּלִי הַגִּיד לוֹ כִּי בֵרַח הוּא" (בראשית לא, כ) - זֵהוּ בְּחִינַת מַה שֶׁאֵמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (ח"א עב): "שֶׁשְּׁבוֹרְחִין מִהַמַּחְשָׁבוֹת-רָעוֹת - יִלְךְ לְדַרְכּוֹ בְּמַה שֶׁהוּא חוֹשֵׁב מִחַשְׁבוֹת-כְּשֵׁרוֹת, וְלֹא יִסְתַּכֵּל לְאַחֲרָיו כִּלְכָל וְכִלְכָל וְכו'".

וְזֵהוּ בְּחִינַת: "וַיִּגְנֹב יַעֲקֹב" וְכו' - כִּי זֶה שְׂטוּעַן עִם הַמַּחְשָׁבוֹת-זָרוֹת, וְנִכְנָס עִמָּהֶם בְּטוּעַן וְנִטְעָן, וְרוֹצֵחַ שֶׁיִּנְיָחוּ אוֹתוֹ לְצֵאת מֵהֶם, זֵהוּ כְּמוֹ מִי שֶׁמְגִיד לְהַרְדֹּף שְׂרוֹצֵחַ לְבָרַח מִמֶּנּוּ, וְאִזִּי הוּא רוֹדֵפוֹ יוֹתֵר.

אָבֵל בְּאֵמַת: עֵקֶר הָעֵצָה, לְבָרַח מֵהֶם וְלִילֵךְ לְדַרְכּוֹ, וְלִבְלִי לְהַסְתַּכֵּל לְאַחֲרָיו כִּלְכָל, וְלִבְלִי לְטַעַן עִמָּהֶם כִּלְכָל - שֶׁזֵּהוּ בְּחִינַת (בראשית שם, כ"א): "וַיִּבְרַח יַעֲקֹב וְכו', וַיִּגְנֹב יַעֲקֹב אֶת לֵב לְבֶן הָאֲרָמִי" - שֶׁהֵם הַמַּחְשָׁבוֹת-רָעוֹת'.

"עַל בְּלִי הַגִּיד לוֹ כִּי בֵרַח הוּא" - שֶׁאִינוּ מְגִיד לָהֶם שְׁבוֹרַח מֵהֶם, רַק בּוֹרַח לְתוֹמוֹ לְדַרְכּוֹ, וְעַל-יְדֵי-זֵה דִיקָא נִצּוּל מֵהֶם.

גַּם: "וַיִּגְנֹב" וְכו' - מְרַמֵּז: שֶׁלְּפַעְמִים מִתְגַּבְּרִים הַהֲרַחוּרִים וְהַמַּחְשָׁבוֹת כִּלְכָל-כֶּף, עַד שֶׁקִּשְׁוּה לְבָרַח מֵהֶם לְתוֹךְ תוֹרָה וְתַפְלָה וּדְבָרִים-שֶׁבְּקִדְשָׁה בְּשׁוּם-אִפְן. וְהַהֲכָרַח לְעַסֵּק בְּמִילֵי-דְשֻׁטוֹתָא בְּעִנְיַי צַחוּק

ומהם עשו "גל" ומחיצה, להפסיק בינם
ובין המחשבות רעות - כי כלם
מתקבצים ועוזרים להאדם בעת הדחק,
בנ"ל.

וזוה שאמר יעקב ללבן הארמי (בראשית שם,
נב): "עד הגל הזה וכו', אם אני לא
אעבר אליך ואם אתה לא תעבר אלי את
הגל הזה וכו'" - כי כבר עשיתי גל ומחיצה,
מהנקודות טובות שיפסיקו ביני ובינך, ולא
תעבר עוד אלי.

וגם אני לא אעבר בגבלך - כי איני רוצה
עוד לכנס למקומך, שהם מקומות-
החיצונים, כי אין אני רוצה עוד לספן נפשי
שם. רק אני אעמד על מקומי לעסק בתורה
ותפלה וכו'. "ואתה לא תעבר אלי, ואני לא
אעבר אליך".

והכל בכח ה"גל" שנעשה על-ידי
ה"אבני קדש" שלקטנו על-ידי כל
התנועות טובות, על-ידי כל מה שהייתי
מנתק עצמי מרע לטוב, בנ"ל.

וזוה בחינת: "ל"ג בעמר" - כי כל ימי
הספירה מבררין ברורים על-ידי
קדשת המחשבה וכו'. וביום "ל"ג בעמר" -
כבר זוכין לכל ישראל לברר ברורין הרבה,
עד שנעשה בחינת ה"גל" הנ"ל בחינת: "עד
הגל הזה" וכו', שמפסיק בין קדשת יעקב,
לבין טמאת המחשבות רעות של בחינת
לבן הארמי, וכו"ל.

וכל-זה בכח הצדיקים הגדולים, שהם
בחינת התנוצצות משיח, שזהו
בחינת רבי שמעון בר יוחאי זצ"ל, שזכה
להסתלק אז וכו'.

סז.

(עלים לתרופה, ג דברים תר"ג)

וישלח לנו ה'מנהיג הרחמן, ויקים (ישעיה
מט, ו): "כי מרחמם ינהגם" וכו'
(על-פי לקוטי מוה"ר ח"ב ז). ועקר ה'רחמנות':
להוציא את ישראל מעוונות. והעקר
להוציאם מה'רוח-שטות' וה'שגעון', וימשיך
עליהם דעת, שיבינו רמיזותיו הקדושים
לברח מה'רוח-שטות', ולהסיח דעתו מהם
ולהפלט מהם בשוב ואל תעשה.

ותשאל את פי רבי נחמן גרוזיאיר [ז"ל
מטולטשין], שיספר לך מה שהוטב
מאד בעיני אחד שראה בהספר החדש (לקוטי-
הלכות, תפלין ו' הנ"ל) מה שכתוב על פסוק
(בראשית לא, ט): "ויגנב יעקב את לב לבן
הארמי, על בלי הגיד לו כי בורח הוא".

שמע היטב, ושים לבך לילך בזה, להסיח
דעתך מזה, ויועיל לך בעזרת-
השם-יתברך.

ומעתה תהיה רגיל לשקד על הספרים
שחנני השם לחדש בתורתו-
הקדושה, שהם ספרי לקוטי-הלכות,
ותסתכל בהם בכל יום ובכל עת. ובפרט
ההלכות שכתבתי בסמוך בשנים הסמוכים.
ולא-השם התקנה שיועילו לך הרבה.

ועתה בני חזק ואמץ מאד לתפס
מחשבתך בכל מה דאפשר. להכניס
מחשבתך בשעת המשא-ומתן, בעסק
המשא-ומתן, והכל בשמחה, בלי פעם
ועצבות ודאגות, ובלי "רוח נכאה" (משלי טו,
ג).

ובשעת התפלה - תכריח מחשבתך
לקשרה אל הדבור בקשר אמיץ
וחזק, ולהתפלל אפלו במהירות, רק למהר

למלט מחשבתך ממשבות-חוץ. ואפלו כשפתאם גונבת עצמה המחשבה, ופורחת למקום שפורחת - תתפס אותה בעל-כרח, כמו סוס באפסר (לקוטי-מוהר"ן ח"ב נ), ותכניס אותה לתוך דבורי התפלה הקדושה.

מכל-שכן וכל-שכן בשעת הלמוד - שם בנקל יותר להכניס המחשבה בתוך הלמוד, פי הלא צריכין להבין מה שלומדים.

ומה שנעשה עמו ממילא, אל תסתכל על-זה כלל וכו'.

"ויען יעקב ויאמר ללבן: מה פשעי מה חטאתי פי דלקת אחרי. הייתי ביום אכלני חרב, וקרח בלילה, ותדד שנתי מעיני. את עניי ואת יגיע כפי ראה אלקים" (בראשית לא, לו-מב)

סח.

(לקוטי-הלכות, מתנה ומתנת שביב-מרע ד, יד)

כל המלחמה והעבודה והיגיעה של יעקב, הכל בשביל ה'בנים' וה'צאן', שהם בחינת 'בנים ותלמידים'.

כי עם 'יעקב' בעצמו - לא היה ל'לבן' שום עסק ומריבה, כמובן בפרשה. כי יעקב בעצמו, כבר שבר ה'מדמה' בחינת 'לבן' לגמרי, ונקי ממנו לגמרי, וידו מסלקת ממנו, ואין לו שום עסק בו.

רק 'יעקב' מסר נפשו ביגיעות קשות וטרדות ותחבולות פאלה, הכל בשביל הצאן והבנים, הינו להוציא בניו ותלמידיו, מבחינת "בית לבן", מבחינת ה'מדמה'.

ומחמת שהמלחמה גדולה וחזקה מאד מאד, פי הוא מתגבר ומתפשט ומשתטח מאד בכל דרגא ודרגא וכו' - על-בן הכרח יעקב לברח ממנו בהחבא עם רחל ולאה, "שהם כלל-התורה", ועם כל הבנים והצאן.

ולבן רדף אחריהם, ובקש לעקר את הכל חסו-שלום, כמו שכתוב (דברים כו, ה): "ארמי אבד אבי" וכו'.

וזהו (בראשית לא, מב): "את עניי ואת יגיע כפי ראה אלקים" וכו'. הינו שהצדיק-האמת אומר: "שהשם-יתברך ראה את עניו ואת יגיע כפיו" - פי הוא בעצמו יגע וטרח הרבה מאד בשביל הצאן הזה - להוציאם מה'מדמה' להעלותם אל השכל לקרבם להשם-יתברך.

ועל-בן אף-על-פי שהם לא נצחו המלחמה פראוי, עד שעדין יש כח ל'לבן' בחינת ה'מדמה', לרדף אחריהם ולהשיגם - אף-על-פי-כן השם-יתברך חמל על היגיעות והטרדות והמסירת-נפש של הצדיק-האמת שפסר נפשו מאד בשביל כל אחד ואחד, ועל-ידי-זה השם-יתברך בעצמו לוחם עם לבן, ומגרשו מ'צאן יעקב', בחינת: "את עניי ואת יגיע כפי ראה אלקים ויוכח אמש".

וזה שאמר יעקב ללבן (בראשית שם, לו): "מה פשעי ומה חטאתי פי דלקת אחרי" - הינו: איזה חטא ופשע מצאת בי בעצמי, אשר אתה רודף אותי, הלא אין לך שום כח וקטרוג עלי, כי תהלה לאל-אני זך ונקי וצח לגמרי מפל חטא ופשע, פי אין לי שום הסתכלות בזה העולם כלל, אפלו כהרף-עין וכו' וכו'.

"כי מששת את כל כלי, מה מצאת מפל כלי ביתך" (שם שם, לו) - כי אין בי שום אחיזה ונגיעה ממך, כי אני נקי מה'מדמה' לגמרי לגמרי.

"שים כה נגד אחי ואחיה, ויזכיהו בין שנינו" (שם) - הינו שאמר: שהוא מרצה לעמד לדין לפני כל מי שירצה, הן לפני אחיו של יעקב, הן לפני אחיו של לבן; הינו: הן לפני אותן שהם מסטרא-דקדשה, הן לפני אותן שהם מסטרא-אחרא מסטרא דלבן.

כי לפני כלם יצדק בדין, כי כלם לא יוכלו למצא בו שום שמץ ושום צד אחיזה, משום ריח של איזה תאוה ומדה שבעולם הנמשכת מכח-המדמה - כי אני נקי וזך וצח לגמרי.

אף גם היו לי יגיעות וטרחות גדולות בעבודת השם-יתברך בשביל כלל-ישראל, בחינת: **"הייתי ביום אכלני הרב, וקרח בלילה"** - שיעתי וטרחתי הרבה, בהתבודדות ותורה ותפלה, ביום ובלילה, בתוך שדות ויערים, בתוך הרב והמימות גדול, ובעת הקר והקרח בלילה, שגם אז הלך בדרך יחידי בהתבודדות, ויעתי וטרחתי ביגיעות גדולות מאד בעבודת ה'.

"ותדד שנתני מעיני" (שם שם, מ) - הכל בשביל השם-יתברך, בשביל לקרב אליו נפשות ישראל.

על-כן אף-על-פי שהנפשות המתקרבין עדין לא נצחו המלחמה - אין לה פח לעשות להם מאומה - כי פחי וכח אבותי הצדיקים-האמתיים יגן עליהם להצילם ממך, כי השם-יתברך בעצמו יעמד בעזרי,

עד שאגמר עמם מה שהתחלתי לקרבם כלם להשם-יתברך וכו'.

"ופחד יצחק" (בראשית לא, מב)

סט.

(ח"א ס, ה)

'התגלות-היראה', הוא על-ידי פקידות-עקרות' - כי על-ידי לדה, נתגלה יראה, בחינת (תהלים מח, ז): "רעה אחזתם שם חיל פיולדה".

כי על-ידי ה'לדה' - יוצאין דמים וגבורות' שהן בחינת 'יראה'. ובפרט כשנפקדה עקרה, שהיו הדמים והגבורות נעצרים כל-כך עד עתה, על-כן אחר-כך כשיוצאין, נתגלה היראה ביותר וכו'.

ועל-כן "בראש-השנה היה פקידת יצחק" (ראש-השנה יא), שהוא תקף התגלות היראה מאד, בחינת **"פחד יצחק"** (בראשית לא, מב) וכו'.

ע.

(ח"א עד)

'יצחק' הוא בחינת 'גבורה', 'פחד יצחק' (בראשית לא, מב).

עא.

(ח"א עה)

צריכין לדבר בתורה ותפלה, עד שיהיה הגוף בטל ואפס וכו'. ולבוא לזה לבטל הגוף לגמרי, הוא על-ידי 'יראה' - כמו שאמרו רז"ל (בבא-בבא י): "גוף קשה פחד

שׁוֹבְרוֹ" - ו'פַּחַד', הוּא בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית לֹא, מִב):
 "פַּחַד יִצְחָק" - דְּהִינּוּ 'יִרְאָה'.

"וַיִּקְרָא לוֹ לְבֶן יִגַּר שְׁהִדּוּתָא, וַיַּעֲקֹב קָרָא לוֹ
 גְּלַעַד. וַיֹּאמֶר לְבֶן הַגֵּל הַזֶּה עַד בֵּינֵי וּבֵינָךְ הַיּוֹם,
 עַל־כֵּן קָרָא שְׁמוֹ גְּלַעַד" (בְּרֵאשִׁית לֹא, מִז־מח)

עג.
 (ח"א צז)

"לִי גְלַעַד" (תְּהִלִּים ס, ט; קח, ט) - לְשׁוֹן
 (בְּרֵאשִׁית לֹא, מִז־מח): "גֵּל עֵד" -
 שְׁנֵתְנִלְהָ הַתַּעֲנוּג שֶׁהִיָּה לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ קֹדֶם
 'בְּרִיאַת־הָעוֹלָם, שְׁעֵדוֹן וְקִשְׁט אֶת־עֲצָמוֹ
 בְּתַפְלָתָן וּבְמַעֲשֵׂים־טוֹבִים שֶׁל צְדִיקִים,
 שְׁצַפָּה שִׁיְהִיו צְדִיקִים - שְׁעַל־יְדֵי מַעֲשֵׂים־
 טוֹבִים שֶׁלָּהֶם, יִמְשְׁלוּ בְּתַפְלָתָם, וַיַּפְעִלוּ כָּל
 מָה שִׁירְצוּ וְכו'.

עב.

(ח"א יט, ד)

נִמְצָא לְעֵיל בַּפְּסוּק (בְּרֵאשִׁית לֹא, כ): "לְבֶן
 הָאָרְמִי".

הפטרות פרשת ויצא

"שובה ישראל עד ה' אלמקיך כי כשלת בעונך"
(הושע יד, ב)

א.

(ח"א כב, יא)

לעלות מדרגא לדרגא, צריך ירידה' תחלה, שהיא המכשול. כי לעתיד יהיה כלו תשובה, ועלידי התשובה' "זדונות נעשין זכיות" (יומא פו:), ויהיה נעשה מעברות ישראל תורה.

וזה (הושע יד, ב): **"שובה ישראל וכו', כי כשלת בעונך"** - הינו: עלידי התשובה, יהיה נעשה מה' עברות' - בחינת 'מכשלה', שהוא התורה, בחינת (ישעיה ג, ו): "והמכשלה הזאת תחת ידך", "אלו דברי תורה, שאין אדם עומד עליהם אלא אם כן נכשל בהם" (שבת קכ. חגיגה יד. גיטין מג.).

"קחו עמכם דברים, ושובו אל ה', אמרו אליו כל תשא עון וקח טוב" (הושע יד, ג)

"איני מבקש מכם אלא דברים" (יומא פו: שמות רבה לח, ד)

ב.

(ח"א ד, ג)

אי-אפשר להשיב המלוכה להקדוש-ברוך הוא, אלא עלידי 'ודוי דברים לפני תלמיד-חכם, עלידי זה מתקן ומעלה בחינת מלכות' לשדשה.

וזהו פרוש (הושע יד, ג): **"קחו עמכם דברים"** - זהו 'ודוי דברים, זה

בחינת 'מלכות', כמו (סנהדרין ח.): **"דבר אחד לדור"**. 'דבר', לשון 'מנהיג' ו'מושל'.

"ושובו אל ה'" - שיתקנו ויעלו את הדברים, את בחינת מלכות, בחינת אלקים. **"אל ה'"** - הינו: **"בה' אהלל דבר, באלקים אהלל דבר"** (תהלים נו, יא) - הינו: שידע שכל מארעותיו כלם לטובתו, ויברך על כל הדברים: **'הטוב והמטיב'.**

ג.

(ח"א עח)

במה שפגם יתקן, הינו: 'ודוי דברים', כמו שאמר הכתוב (הושע יד, ג): **"קחו עמכם דברים"** - שיתודה תמיד בכל לבו **"נכח פני ה'"** (איכה ב, יט).

אזי: **"ושובו אל ה'"** (הושע שם) - ש'שובו כל הדברים שפגם, אל שרשו. וזהו בחינת 'יחוד קדשא-ברוך הוא ושכינתה' - כי מיחד הדבור' שהוא בחינת ה'שכינה' - **"אל ה'"**.

ד.

(ח"א קעח)

עלידי 'ודוי דברים' נתתקן עולם הדבור, כמבאר במקום אחר (ח"א עח הנ"ל). כי פגם החטא בנפש, והנפש הוא בחינת הדבור וכו', ועל-כן צריך להתודות בדברים דוקא, לתקן ולבנות פגם הדבור, כמו שכתוב (הושע יד, ג): **"קחו עמכם דברים ושובו אל ה'"**.

ז.

(לקוטי-הלכות, קריאת-שמע ה, יח)

עקר ההתרחקות מהתשובה הוא, מחמת שצריכין שאנו נתעורר לשוב אליו, וההתעוררות פראוי קשה מאד וכו'.

אבל בפשידעים ומאמינים בהאמת, שהשם-יתברך בוחר בזה בעצמו, שיהיה רצוננו וחפצנו תמיד להתקרב אליו, ושאינו אנו צריכין רק לקח דברים ולשוב אליו, כמו שפיתוב (הושע יד, ג): **"קחו עמכם דברים ושובו אל ה'", ודרשו רז"ל (יומא פו: שמות-רבה לח, ד): "איני מבקש מכם אלא דברים"**.

ובאמת גם הדבורים בעצמו ממנו יתברך, רק שאנו צריכין להשתדל, לקח אותם עמנו, ולדבר בהם לפניו יתברך.

וזהו: **"קחו עמכם דברים" - "קחו" דיקא - הינו:** שהדברים כבר מוכנים מאתו יתברך, והשם-יתברך מבקש: שנקח אותם עמנו לשוב אליו על-ידי-זה, וכמו שפירש ומלמד אותנו שם איך נאמר לפניו, כמו שפיתוב שם: **"אמרו אליו כל תשא עון" וכו'.**

ומי שידע כל זאת באמת - בודאי בקל ישוב להשם-יתברך מכל מקום שהוא, אפלו אם יעבר עליו מה - פי תמיד יוכל לקח דבורים מאתו יתברך אם ירצה, עד אשר סוף כל סוף ישוב אליו וירחמהו.

ח.

(לקוטי-הלכות, תדש ד)

"קחו עמכם דברים ושובו אל ה'" (הושע יד, ג) - "עמכם" דיקא, במקום אשר אתם שם, אפלו במקומות נמוכים ומגשמים

ועל-ידי שנתקן ונגנה הדבור על-ידי 'דוי-דברים' - נעשה 'הוד קדשא בריך הוא ושכינתה' וכו'.

ה.

(ח"ב, ב, ד)

יש 'דבור של תשובה', בחינת (הושע יד, ג): "קחו עמכם דברים ושובו אל ה'".

[לקוטי-עצות, תשובה כח: הינו: שצריכין להתרבות בדבורים מאד, עד שישפך שיחו כמים לפני השם-יתברך, שיזכר ל'תשובה' באמת].

וזה בחינת (שמות ד, י): "גם מתמול" - בחינת 'דבור של תשובה', כמו שפיתוב (תהלים צ, ג-ד): "ותאמר שובו בני אדם, פי אלה שנים בעיניך כיום אתמול".

ו.

(ח"ב עט - 'ראשי-פרקים' של רבנו ז"ל)

"קחו עמכם דברים ושובו" (הושע יד, ג), "מאבני המקום" (בראשית שם), אבנים אותיות (ספר יצירה), "מראשותיו" (בראשית שם), מחשבה מברר הכל.

[באור מוהרנ"ת ז"ל: **"וישכב במקום" (בראשית כה, יא), ואיתא (תקוני-הזר לר): "שתבת וישכב' הוא בחינת "יש כ"ב" [אותיות] - הינו: כ"ב אתון דאורייתא, שמהם כל הדבורים.**

וזה מרמז על 'תשובה', בחינת (הושע יד, ג): **"קחו עמכם דברים ושובו".**

וזהו (בראשית שם): **"מאבני המקום" - אבנים אותיות (ספר יצירה). הינו: אותיות הדבורים, שהם בחינות 'תשובה', בחינת: "קחו עמכם דברים ושובו", כנ"ל.**

וזהו (בראשית שם): **"מראשותיו" - 'מחשבה מברר הכל', פי עקר 'תקון התשובה', הוא על-ידי 'קדשת המחשבה', שמבררת ומתקנת כל הפגמים, פי "כלם במחשבה אתבררו" (זהר פקודי רנד):**

מֵאֵד, אֶף-עַל-פִּי-כֹה: "קָחוּ עִמָּכֶם" דִּיקָא -
 "דְּבָרִים".

וְעַל-יְדֵי-זֶה: "תָּשׁוּבוּ אֵל ה'" - כִּי כָל
 זְמַן שִׁיחִיָּה "עִמָּכֶם
 דְּבָרִים" - בּוֹדְאֵי יֵשׁ לָכֶם תִּקְוָה תָּמִיד לָשׁוּב
 אֶל הַשֵּׁם. וְכִמּוֹ שְׂפָתוֹב בַּמְדַּרְשׁ (שְׁמוֹת-רַבָּה לַח,
 ד) עַל פְּסוּק זֶה: "אֵינִי מִבְּקֵשׁ מִכֶּם אֶלָּא
 דְּבָרִים".

וְזֶהוּ (שָׁם שָׁם, ב): "שׁוּבָה יִשְׂרָאֵל עַד ה'
 אֶלְקִיךָ כִּי כָשַׁלְתָּ בַּעֲוֹנֶךָ" -
 שֶׁהָעוֹנוֹת יִהְיֶה נֶחֱשָׁבִין לְשִׁגְלוֹת, כִּמּוֹ שֶׁאִמְרוּ
 רַז"ל (יוֹמָא פּו:).

וְזֶהוּ: "קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים" - הֵינּוּ כַּנִּלְ: שֶׁ
 שֶׁאֶפְלוּ בַּמְקוֹמְכֶם אֲשֶׁר אַתֶּם שָׁם,
 תִּדְבְּרוּ דְבוּרִים קְדוּשִׁים. וְנִתְהַפְּכִין הָעוֹנוֹת
 לְשִׁגְלוֹת.

וְאַחֲרֵי-כֵן בְּקַל מַעֲלִין אוֹתָן לְטוֹב גְּמוּרָה,
 בְּכַח הַצְּדִיק הַגְּמוּר. וְזֶהוּ:
 "אִמְרוּ אֱלֹהֵי כָל תְּשֵׂא עֵוֹן וְקַח טוֹב" -
 שֶׁאַחֲרֵי-כֵן מִבְּקֵשִׁין: שֶׁהַשֵּׁם יִתְפַּרֵּךְ יִשְׂא
 וְיִסְלַח לָנוּ כָּל הָעוֹן לְגַמְרֵי, בְּבַחֲיִנוֹת: "כָּל
 תְּשֵׂא עוֹן", שֶׁפִּרְשׁ רַש"י: "שֶׁפִּרוּשׁוֹ כִּמּוֹ
 'כָּל עוֹן תְּשֵׂא' - הֵינּוּ: שֶׁכָּל הָעוֹן יִשְׂא
 וְיִמְחַל לְגַמְרֵי. וְזֶהוּ: "וְקַח טוֹב" - שֶׁיִּתְהַפֵּךְ
 לְטוֹב גְּמוּרָה.

"אֲרַפָּא מְשׁוּבָתֶם" (הוֹשַׁע יֵד, ה)

י.
 (ח"א עו)

אִי-אֶפְשָׁר לְהִתְפַּלֵּל בְּשִׁכְל צַח, עַד
 שִׁיִּשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה' עַל
 חֲטָאִיו, כִּמּוֹ שְׂפָתוֹב (דְּבָרִים ל, ז): "וְכַל ה' אֶת
 לְבַבְךָ". וְתַרְגּוּמוֹ: "וְיַעֲדֵי ה' יֵת טַפְשׁוֹת
 לְבָבְךָ".

וּבְאִיזָה 'תִּשׁוּבָה' נֶאֱמַר? - בְּתִשׁוּבָה
 מֵאֲהָבָה, שֶׁלֹּא יִשְׂאָר שׁוּם רֶשֶׁם
 כָּלֵל.

כְּמֵאֵמֶר חַז"ל (יוֹמָא פּו:): "כְּתִיב, וְרָמִיָּה ג, כב)
 'שׁוּבוּ בָנִים שׁוֹבְבִים' (וּכְתִיב, וְרָמִיָּה
 שָׁם; הוֹשַׁע יֵד, ה) 'אֲרַפָּא מְשׁוּבָתֶם' - דְּקָשָׁה:
 "שׁוֹבְבִים" מִשְׁמַע, דְּמַעֲקָרָא בְּלֹא שׁוּם
 רֶשֶׁם. וְ"אֲרַפָּא" מִשְׁמַע, שִׁישְׂאָר רֶשֶׁם".
 וּמִשְׁנֵי: "כָּאֵן מֵאֲהָבָה, כָּאֵן מִירָאָה".

כִּי 'מֵאֲהָבָה' אֵין נִשְׂאָר שׁוּם רֶשֶׁם, וְיֵשׁ לוֹ
 'שִׁכְל צַח', וְיִכּוֹל לְהִתְפַּלֵּל בְּלֵי עֵיוֹן,
 וּבְכָל יוֹם וְיוֹם יִכּוֹל לְהִתְחַדֵּשׁ מַחוּ.

"כִּי יִשְׂרִים דְּרַכֵּי ה', וְצַדִּיקִים יִלְכוּ בָם,
 וּפְשָׁעִים יִכְשָׁלוּ בָם" (הוֹשַׁע יֵד, י)

יא.
 (ח"א א)

עַל-יְדֵי ה'תּוֹרָה, נוֹתֵן כַּח לְמַלְכוּת-
 דְּקִדְשָׁה, וְאִזִּי נוֹפֵל וְנִתְבַּטַּל
 מְלַכוּת-הַרְשָׁעָה, כִּמּוֹ שְׂפָתוֹב (הוֹשַׁע יֵד, י):
 "כִּי יִשְׂרִים דְּרַכֵּי ה', צַדִּיקִים יִלְכוּ בָם,
 וּפְשָׁעִים יִכְשָׁלוּ בָם".

הֵינּוּ: עַל-יְדֵי "דְּרַכֵּי ה'", הֵינּוּ ה'תּוֹרָה' -
 עַל-יְדֵי-זֶה הַצְּדִיקִים שֶׁדְּבָקִים

"וְנִשְׁלַמָּה פְּרִים שְׂפָתֵינוּ" (הוֹשַׁע יֵד, ג)

ט.
 (ח"א נה, ה)

"פְּרָה" (בַּמְדַּבֵּר יט, ב) - זֶה בַּחֲיִנַּת תְּפִלָּה,
 בַּחֲיִנַּת (הוֹשַׁע יֵד, ג): "וְנִשְׁלַמָּה
 פְּרִים שְׂפָתֵינוּ".

יג.

(שיחות הר"ן קיח)

שָׁמַעְתִּי בְשֵׁם רַבְּנוּ ז"ל, שֶׁאָמַר בְּלִשׁוֹן תְּמָה: עַל הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ קָשָׁה קִשְׁיוֹת הַרְבֵּה מְאֹד?! - מָה טוֹב וְנָעִים לְהָאִישׁ הַזֶּה שֶׁזֹּכֵה לְדַעַת שְׁלֵם, שֶׁיּוֹשֵׁב לוֹ וְרוֹאֶה וַיּוֹדַע שֶׁאִינוֹ קָשָׁה שׁוֹם קִשְׁיָא כָּלֵל, וְהַכֵּל נָכוֹן וַיֵּשֶׁר - "כִּי יִשְׂרִים דְּרַכֵּי ה'"
(הושע יד, י).

וְכֵן אֲנֹכִי שָׁמַעְתִּי פַעַם אֶחָד שֶׁאָמַר: "עַל הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ קָשָׁה קִשְׁיוֹת" וְכוּ'! - וְכוּנְתוֹ הִיָּה: כַּמְתְּלוֹצֵץ מִזֶּה שֶׁקָּשָׁה לְקַצֵּת בְּנֵי הָעוֹלָם קִשְׁיוֹת הַרְבֵּה וְגִדּוּלוֹת עַל הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ חֲסִי-וְשָׁלוֹם!

אָבֵל בְּאֵמֶת, בּוֹדְאֵי אֲסוּר לְהַרְהֵר אַחֲרֵי דְרַכְיוֹ יִתְבָּרַךְ, כִּי בּוֹדְאֵי "צַדִּיק ה' בְּכָל דְּרַכְיוֹ" וְכוּ' (תהלים קמה, יז). רַק שְׂאִי-אֶפְשָׁר לְשַׁכַּל-אֲנוּשֵׁי, לְהַבִּין דְּרַכְיוֹ וְהַנְּהַגְתּוֹ אֶת הָעוֹלָם בְּשׁוֹם אַפֶּן.

יד.

(שיחות הר"ן רטז)

לְהַתְּרַחֵק מִחֻקֵּי הַתְּחִיב וּלְהַתְּחַזֵּק בְּאֲמוּנָה וְכוּ'. הַכֵּלֵל: שֶׁכָּל הָאֲזָהָרוֹת שֶׁל "מִשְׁלֵי" לְהַתְּרַחֵק מִ"אִשָּׁה זָרָה" - כּוּנְתוֹ עַל 'חֻקְמוֹת-הַחִיצוֹנִיּוֹת, שֶׁנִּקְרָאת "אִשָּׁה זָרָה", כַּנֶּגֶד 'חֻקְמוֹת-הַתּוֹרָה' שֶׁנִּקְרָאת "אִשָּׁת חֵיל" (משלי לא, י) וְכוּ'. וְעַל קִטְבַּ מִשְׁלַל זֶה סוּבֵב רַב סֵפֶר מִשְׁלֵי וְכוּ'.

וְכָל-מְקוֹם שֶׁקוֹרָא "כֶּסֶל וּפְתֵי הַמְּהַפְּכִים אֲרַחֹת יִשְׂרָאֵל" (משלי ב), וְכוּ' וְכוּ' - כָּל כּוּנְתוֹ: עַל אֵלּוּ הַחֻקְמוֹת לְהַרְעֵ, שֶׁנִּקְרָאוּ "כֶּסֶלִים וּפְתָאִים" וְכוּ'.

וְאִי-אֶפְשָׁר לְהַאֲרִיךְ בָּזֶה - כִּי הֵם אוֹמְרִים בְּהַפֵּךְ מִמֶּשֶׁ, וּמְבִיאִים רְאִיָּה

בְּמַלְכוּת-דְּקַדְשָׁה, הֵם נִתְחַזְּקִים וּמְקַבְּלִים כַּח עַל-יְדֵי-זֶה. "וּפְשָׁעִים יִפְשְׁלוּ בָם" - בְּחִינַת 'מַלְכוּת-הַרְשָׁעָה', בְּחִינַת הַיִּצְרָר-הָרַע, שֶׁנוֹפֵל וְנִכְנָע עַל-יְדֵי הַתּוֹרָה.

יב.

(ח"א לו, ה)

הַתּוֹרָה יֵשׁ לָהּ שְׁנֵי פָחוֹת: לְהַמִּית וּלְהַחִיּוֹת, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ (יומא עב: קדושין ל: על דְּבָרִים יא, יח): "וְשִׁמְתֶם - זָכָה, נַעֲשִׂית לּוֹ סִם-חַיִּים" וְכוּ', וּכְתִיב (הושע יד, י): "יִשְׂרִים דְּרַכֵּי ה', צַדִּיקִים יִלְכוּ בָם" וְכוּ'.

כִּי הַתּוֹרָה שֶׁל הַצַּדִּיק, לְכָל-אֶחָד כְּפִי תְּפִיסָתוֹ. יֵשׁ אָדָם שֶׁנַּעֲשֶׂה לוֹ נִשְׁמָה חֲדָשָׁה מִהַתְּגַלּוֹת הַתּוֹרָה, וַיֵּשׁ אָדָם שֶׁהוּא חֲסִי-וְשָׁלוֹם לְהַפּוֹךְ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "צַדִּיקִים יִלְכוּ בָם", הַכֵּל לְפִי הַכֵּלִי שֶׁלוֹ, כְּפִי תְּפִיסָתוֹ, תְּפִיסַת הַמַּחִין שֶׁלוֹ וְכוּ'.

וְזֶה הוּא כָּלֵל גְּדוֹל: כִּי "מִפִּי עֲלִיּוֹן לֹא יֵצֵא" (איכה ג, לח), כִּי-אִם 'אֹר פֶּשׁוּט'. אֵךְ לְפִי בְּחִינַת כָּלֵי הַמְּקַבֵּל אֶת הָאוֹר, כִּי נִצְטִיר הָאוֹר בְּתוֹכוֹ.

אִם הַכֵּלִי הוּא בְּשִׁלְמוֹת - אֲזִי הוּא מְקַבֵּל בְּבְחִינַת "מְאוֹרוֹת מְלֵא". וְאִם חֲסִי-וְשָׁלוֹם הַכֵּלִי אִינוֹ בְּשִׁלְמוֹת - אֲזִי הוּא מְקַבֵּל בְּבְחִינַת "מְאוֹרַת חֶסֶד וְאִו" (בראשית א, יד - הַקְּדָמַת הַזֶּהר א: יא. יב: זֶהר בְּרֵאשִׁית יט: לֵג: וְעוֹד), כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (משלי ג, לֵג): "מְאוֹרַת ה' בְּבֵית רָשָׁע".

וְזֶה הוּא: "צַדִּיקִים יִלְכוּ בָם" [וְכוּ'] - כִּי אֹר הַפֶּשׁוּט הַבָּא מִלְּעִיל, הוּא בְּחִינַת "קִמְץ וְסִתִּים" (תְּקוּנַת-זֶהר קכט:). אֵךְ לְפִי בְּחִינַת הַכֵּלִי הַמְּקַבְּלִים, הוּא בְּחִינַת 'צִירִי' - שֶׁנִּצְטִיר הָאוֹר לְפִי בְּחִינַת הַכֵּלִי.

מ'משלי' דיקא, ומשאך 'בתביי-קדש',
לדרכיהם הרעים.

כי תורתנו הקדושה יש בה 'סם חיים' למי
שזוכה, ו'לא זכה, נעשית לו סם מות',
כמו שאמרו רז"ל (יומא עב:) על פסוק (דברים ה,
מד): "אשר שם משה", וכתוב (הושע יד, י): "כי
ישרים דרכי ה', צדיקים ילכו בם,
ופושעים יפשלו בם".

על-כן להמתקן לילוך בדרכיהם הרעים
- לא יועילו רב הדברים. ולהחפץ
באמת - יספיקו דברינו אליו, לחזק נפשו
ודעתו, לעמד פעמוד ברזל נגדם, ולשפר
'מתלעות עול' (איוב כט, יז). והשם-יתברך
יגלה האמת במהרה, אמן בן יהי רצון.

טו.

(חיי-מוהר"ן תקצו)

"איש בער לא ידע וכסיל לא יבין את
זאת" (תהלים צב, ז). שאינם יודעים
ומבינים ענין זה הכסילים והבוערים, מה זה
עשה ה': "בפרח רשעים כמו עשב, ויציצו
כל פעלי און להשמדם עדי עד" (שם שם, ח) -
למה לו להפריחם ולהשמדם עדי עד?!

אבל באמת: "ישרים דרכי ה'" (הושע יד, י),
"ולא עולתה בו" (תהלים שם, טז), רק
שאי-אפשר להבין זאת בשום שכל אנושי.

טז.

(ח"א יב, ב-ג)

אם יקשה לך: הלא תכף כשלומד
ה'למדך, ה'חודש' של ה'צדיק, ה'יה לו
לחזר בתשובה, ואיך מניח ה'תורה שבעל-
פה' את ה'למדך' לילך ברשעתו?!

תשובה על זה: שבשעה שהגיד הצדיק
ה'תורה שבעל-פה' - הגיד אותה

בבחינות (הושע יד, י): "צדיקים ילכו בם,
ופושעים יפשלו בם".

וזוה (בראשית כט, יב): "כי אחי אביה הוא" -
"ברמאות" (רש"י; בראשית-רבה ע, ג),
בבחינת: "ופושעים יפשלו בם". "וכי בך-
רבקה הוא" - "הכשרה" (שם), בבחינת:
"צדיקים ילכו בם".

ולא עוד: "ותרץ ותגד לאביה" - הינו זאת
הבחינה של "ופושעים יפשלו בם",
בא לו בנקל יותר, כמו שאמרו חז"ל (סוטה כא:
על משלי ח, יב): "אני חכמה שכנתי ערמה" -
"כי בפשדם לומד תורה, נכנס בו
ערמימיות".

וזוה: "ותרץ" - כאדם שרץ במהירות
ובנקל. "ותגד לאביה" - שה'תורה'
היא מגדת לה'למדך' 'ערמימיות'. - וזהו:
"ותרץ ותגד לאביה" - שה'ערמימיות' בא
בנקל ובמהירות יותר לאדם. כי ה'קדשה'
צריך סיוע מלעלא, כמו שאמרו (שבת קד.
עבודה-זרה נה.): "הבא לטהר מסייעין לו". אבל
ה'ערמימיות', 'פותרחין' - [הבא לטמא] "יש לו
פתחים הרבה" (שם), ובא לו בנקל.

ואם יקשה לך: אם התנא היה 'צדיק גמור'
- איך בא זה הדבר, שאומר תורתו
שיכול לסבל שני משמעות: 'משמעות טוב',
דהינו: "צדיקים ילכו בם", ומשמעות
להפוך, דהינו: "ופושעים יפשלו בם"?!

אבל דע: שה'תנא' היה 'צדיק גמור',
ותורתו זכה מבלי פסלת, ומה
שנראה בה משמעות ערמומיות, זה: כי כל
העולם מקבלים פרנסתם מ'שמאלה', כמו
שכתוב (משלי ג, טז): "משמאלה עשר וכבוד".
בשביל-זה נפל התנא בשעת אמירת תורתו,
לאיזה שגיאה דקה פחות-השערה, לבחינת

שְׁמֵאלָהּ - כְּדֵי שְׁעֲלֵי־יָזוּ, יִקְבַּל שְׁפַע וּפְרָנְסָתוֹ לְעוֹלָם, וְלֹהֲמִשִּׁיךְ לָהֶם עֶשֶׂר וְכְבוֹד, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב: "מִשְׁמֵאלָהּ עֶשֶׂר וְכְבוֹד".

אָבֵל מֵצַד הַתְּנַא, אֵין נִפְתָּל וְעַקֵּשׁ.

וְעֲלִיָּזָה צְרִיךְ הַלְמָדוֹן לִידַע קָדָם לְמוֹדוֹ: "שְׁבִשְׁעָה שְׁיוֹשֵׁב לְלָמַד, הַצְּדִיק שְׁבַגְרֵעֵדוֹן צִית לְקָלָה" (שִׁיר־הַשִּׁירִים ח, יג; זֶהר לְיִלְדֵי צַב). וְעֲלִי־יָדֵי לְמוֹדוֹ, מִתְדַבֵּק רוּחַ הַתְּנַא בְּרוּחוֹ. וַיִּתְיָשֵׁב בְּדָבָר עִם 'רוּחַ הַתְּנַא': אֵיךְ לְחַזֵּר בְּתִשׁוּבָה, לְחַדֵּשׁ יָמָיו שְׁעִבְרוּ בַחֲשָׁה, בְּבַחֲיִנַת (תְּהֵלִים קג, ה): "תִּתְחַדֵּשׁ כַּנְּשָׂר נְעוּרֵיכִי".

אָבֵל 'תְּלַמִּיד־חֶכֶם שֶׁד יְהוּדִי' - אֵינּוּ רוֹאֶה כָּל אֵלֶה, וְחוֹשֵׁב וְאוֹמֵר: שְׁגָם הַתְּנַא' לֹא אָמַר תּוֹרָתוֹ אֶלָּא בְּעֶרְמִיּוּת, וְאֵין בָּהּ שׁוּם צַד בְּשֵׁרוֹת, וְחוֹשֵׁב: "שֶׁהוּא אָחִיו בְּרַמְאוֹת" - שְׁכָלוֹ רַמְאוֹת חֶסֶד וְשָׁלוֹם, וְאֵינּוּ רוֹצֵה לְחַזֵּר בְּתִשׁוּבָה, וְדוֹבֵר "עַל צְדִיק עֲתַק בְּגֵאוּה וְבוֹז" (תְּהֵלִים לא, יט).

יז.

(ח"א לא, בסוף)

"אם הרב דומה למלאך ה' צבאות, תורה יבקשו מפיהו" (חגיגה טו; מועד-קטן יז). כִּי אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה הֵם פּוֹעֲלִים, כִּי הֵם הַחַיּוֹת שֶׁל כָּל דָּבָר וְכוּ'. אֵךְ הָאוֹתִיּוֹת בְּעֲצֻמָּן הֵם כְּגֻלָּם, וְאֵין לָהֶם שׁוּם תְּנוּעָה וְחַיּוּת, וְאֵין לָהֶם שׁוּם צִיּוֹר.

וְעֲלִי־בֶן יֵשׁ לְהַתּוֹרָה שְׁנֵי כַחוֹת: "זָכָה נַעֲשֶׂה לוֹ סִסְ-חַיִּים" וְכוּ' (יוֹמָא עב). - כִּי כָּל אֶחָד לְפִי מָה שֶׁהוּא נִכְסֵף, כֶּךָ הוּא מְצִיר וּמְפָרֵשׁ אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה, כִּי בְּהַתּוֹרָה כָּלוּל אַחִיזַת טוֹב וְרַע, "וְצְדִיקִים יִלְכוּ בָּם וּפְשָׁעִים יִפְשְׁלוּ בָּם" (הוֹשֵׁעַ יד, י).

הֵינּוּ: כָּל אֶחָד לְפִי הַכְּסוּפִין שֶׁלוֹ, שְׁמַהֵם נַעֲשִׂים נִפְשׁוֹת, עַל־יְדִיָּזָה עוֹשֶׂה 'נְקֻדוֹת' לְאוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה, וְנִצְטִירוּ הָאוֹתִיּוֹת, וְנִתְפָּרְשׁוּ לְטוֹב, אוֹ לְהַפְּךְ חֶסֶד וְשָׁלוֹם. וְלְפִי מָה שְׁנִצְטִירוּ, כֶּךָ הֵם פּוֹעֲלִים בְּעוֹלָם.

וְעֲלִי־בֶן 'אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה' מְבַקְשִׁים לְהִצְטִיר מִפִּי צְדִיק שְׁמַדְבֵּר הַכְּסוּפִין דְּקֻדְשָׁהּ שֶׁלוֹ, שְׁעֲלֵי־יָזָה מְקַבְּלִין הָאוֹתִיּוֹת, 'נְקֻדוֹת' - וְנִצְטִירוּ לְטוֹב.

וְזָהוּ: "אם הרב דומה למלאך ה' צבאות" - כִּי הֵרֵב צְרִיךְ גַּם בֶּן שִׁיחָהּ לוֹ שְׁנֵי כַחוֹת שְׁיֵשׁ לְהַתּוֹרָה: "סִסְ-חַיִּים וְסִסְ" וְכוּ' - בְּאִפְּן שִׁיחָהּ אֶפְשָׁר לְהַמְתַּקֵּרֵב אֵלָיו, לְקַבֵּל כְּרִצוֹנוֹ - "צְדִיקִים יִלְכוּ, וּפְשָׁעִים יִפְשְׁלוּ".

אם הוּא מְשִׁתַּוְקֵק לְעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ - יוֹכֵל לְקַבֵּל מִהֵרֵב דְּרָךְ יִשְׂרָאֵל לְעִבּוֹד אֶת הַשֵּׁם. וְאִם לֹא, "וְטִינָא יֵשׁ בְּלִבּוֹ" (חַגִּיגָה שם) - יוֹכֵל גַּם־כֵּן לְמַצֵּא בְּהֵרֵב, דְּבַר שְׁיִקְצֹץ בְּנִטְיָעוֹת, וַיִּכְפַּר בְּכָל חֶסֶד וְשָׁלוֹם.

וְזָה בְּחִינַת (חַגִּיגָה יד): "אֲרַבְּעָה שְׁנִכְנְסוּ לְפָרְדִּים - רַבִּי עֲקִיבָא נִכְנַס בְּשָׁלוֹם וַיֵּצֵא בְּשָׁלוֹם, בֶּן עֲזַאי הִצִּיץ וְנִפְגַּע, בֶּן זֹמָא הִצִּיץ וּמָת, אַחֵר קִצִּץ בְּנִטְיָעוֹת".

וְאֵלוֹ הָאֲרַבַּע בְּחִינּוֹת - נִמְצְאִים בְּכָל בְּנֵי־אָדָם הַרוֹצִים לְכַנֵּס לְעִבּוּדַת־הַשֵּׁם, וְלְהַתְּקַרֵּב לְהַצְּדִיק וְהֵרֵב שְׁבִדוֹר.

כִּי יֵשׁ מִי שְׁנִכְנַס וְנִתְקַרֵּב לְהַצְּדִיק - וּמְקַבֵּל מִמֶּנּוּ דְּרָךְ יִשְׂרָאֵל לְעִבּוּדַת־הַשֵּׁם, לְפִי מִדְּרַגָּתוֹ וְעֶרְפוֹ, וְהוּא בְּחִינּוֹת צְדִיק, בְּחִינּוֹת "רַבִּי עֲקִיבָא שְׁנִכְנַס בְּשָׁלוֹם וַיֵּצֵא בְּשָׁלוֹם".

וַיֵּשׁ מִי שֶׁהוּא בְּחִינּוֹת "הַצִּיץ וּמָת, הִצִּיץ וְנִפְגַּע" - הֵינּוּ: שְׁנִתְלַהֵב לְבוֹ מְאֹד

יט.

(ח"א קנט)

בְּשֵׁהָאָדָם לומד, יוצאים הבלים ואדים מפיו. ואפלו אם לפעמים אינו מוציא דבור מפיו, על-כּל־זוּה בשעה שיושב על הספר ומעין, יוצאים הבלים ואדים ממנו. ויש בהם חמימות ולחות, בחינת 'אש ומים'.

וּכְשֵׁאִינָם יכולים לעלות אל המקום הצריך להם, כשאינו למודו עולה להשכינה - אזי בלילה מכה עליהם ה"גדדיני נימוסין שיוצאין בלילה" (זהר מקץ דג), ונתפזרים באויר, ובני אדם שזאבין מהאויר, ואזי שזאב כל אחד מבחות התורות האלו שנתפזרו באויר.

וְכֵן באמת טל בגשמיות יש בו גם כן שני פחות - טוב ורע, להמית ולהחיות, ונעשה גם כן מהאדים העולים מן הארץ וכו'.

וּלְפִי מהות האדם שמגיע לו מהתורה הזאת, כן נעשה ממונה וכו' - 'ט"ל תורה, או להפך 'ל"ט מלאכות' וכו'. ויצדיקים ילכו בהם" וכו' (הושע ד, י).

כ.

(ח"א קעא)

עַל־יָדֵי שנתעורר 'שכל חדש' בעבודת-השם, מה שלא היה נודע עד עתה, על-ידי-זוּה: "רבים מישני אדמת עפר יקיצו" (דניאל יב, ב).

אָדָּה: "אלה לחיי עולם, ואלה לחרפות ולדראון עולם" (שם). כי "צדיקים ילכו בהם" (הושע יד, י) - שעובדין עם זה השכל את השם-יתברך. "ופושעים יפּשלוּ בהם" - שאינם עובדין בזה את השם-יתברך, רק

מגדל האור וההתלהבות שהאיר בו הצדיק ביותר שאת למעלה ממדרגתו - ועל-ידי-זוּה יוכל למות.

וַיֵּשׁ מי שיוצא מדעתו - מחמת שעולה למעלה ממדרגתו, והוא בחינות "הציץ ונפגע".

אָדָּה על-כּל־פְּנִים - אפלו "הציץ ומת הציץ ונפגע", שניהם הם בחינות 'צדיק', ועליהם גם-כן נאמר: "צדיקים ילכו בהם" - רק שלא נכנסו ויצאו בשלום כמו רפי עקיבא'.

וַיֵּשׁ מי שמתקרב להצדיק - ומקצץ בנטיעות וכופר בכל-חס ושלו, והוא נקרא 'רשע', בחינות 'אחר'. וזה בודאי "טינא היתה בלבו" (שם טו:) על 'אחר'. ועל-כּן בהכרח שימצא בהצדיק את שלו, שימצא דבר שיקצץ בנטיעות על-ידו - ועל זה נאמר: "ופושעים יפּשלוּ בהם" - כי הרב בהכרח שיהיה לו שני הפחות אלו, כנ"ל.

יח.

(ח"א קט)

"יש הבל אשר נעשה על הארץ, אשר יש צדיקים שמגיע אליהם כמעשה" וכו' (קהלת ח, יד). פרוש: 'הבל פה' היוצא מהגרון, מגנוחי דקננה, כל אחד לפי ערכו - "צדיקים ילכו, ופושעים יפּשלוּ" (הושע יד, י) - יש רשע כל ימיו, ומתאנח ונה על העבר. ויש חסוֹשֵׁלֹם צדיק מעקרו, ותוהא על הראשונות, ונה ומתאנח גם-כן.

וְהִנֵּה יש שני חבלים: 'חבל דקדשה', וכנגדו 'דטמאה'. והבחירה חפשית - מי שמקדש עצמו, מקשר עצמו ב'חבל דקדשה', ולהפך חסוֹשֵׁלֹם מי שטמא עצמו, מקשר עצמו ב'חבל דטמאה' וכו'.

שְׁעַל־יַד־יְזַהֵם הֵם מְבַזִּין וּמַחְרִפִּין אֶת הָעוֹלָם,
עַל שֶׁהֵם יוֹדְעִין מְזֵה הַשֹּׁכֵל הַחֲדָשׁ, וְהָעוֹלָם
אֵינָם יוֹדְעִין מְזֵה.

וּכְמוֹ שֶׁשָּׁמַעְתִּי: "לְחַרְפוֹת וּלְדָאוֹן
עוֹלָם" - הֵינּוּ: לְחַרְף וּלְבַזוֹת הָעוֹלָם,
כִּי אֵינָם מְשַׁתְּמָשִׁין עִם זֶה הַשֹּׁכֵל הַחֲדָשׁ, רַק
לְבַזוֹת וּלְחַרְף הָעוֹלָם, עַל־יַדֵּי שֶׁהֵם יוֹדְעִים
מְזֵה, וְהָעוֹלָם הֵם רִיקִים וְחֹסְרִים מְזֵה.

נא.

(ח"ב צא)

הַצְּדִיקִים־הָאֱמִתִּים מְדַבְּרִים לְפַעְמִים
עִם רְשָׁעִים,
וּמְסַפְּרִים עִמָּהֶם מַעֲסָקֵי מַלְחָמוֹת, וּכְיוֹצֵא
בְּזֵה מַעֲסָקֵי הָעוֹלָם. אֲךָ הוּא מְלַבֵּשׁ בְּזֵה
הָאוֹר הַגָּדוֹל שֶׁל הַתּוֹרָה, כִּי הוּא מְלַבֵּשׁ
אוֹר־הַתּוֹרָה בְּלְבוּשֵׁים שׁוֹנִים זֶה מְזֵה, עַד

שֶׁמְלַבֵּישׁוּ בְּדַבְּרִים הַלְלוּ, וְהָאוֹר־הַתּוֹרָה
מִתְלַבֵּשׁ בְּצִרוּפִים אַחֲרֵים.

כִּי אִם הָיָה הַצְּדִיק מְדַבֵּר תְּכַף תּוֹרָה
בְּפְרוּשׁ עִם הַרְשָׁע - הָיָה יָכוֹל לְהַתְּפַקֵּר
יֹתֵר, וְהָיָה נַעֲשֶׂה רְשָׁע יֹתֵר - "כִּי
צְדִיקִים יִלְכוּ בָם, וּפְשָׁעִים יִכְשְׁלוּ בָם" (הוֹשֵׁעַ
יד, י), כִּי "זָכָה, נַעֲשֶׂה לוֹ סֵם חַיִּים. לֹא זָכָה,
נַעֲשֶׂה לוֹ סֵם־מוֹת" (יוֹמָא עב:).

וְעַל־כֵּן אִם הָיוּ מַגְלִין לוֹ תּוֹרָה בְּמוֹת
שְׁהִיא, הָיָה מִתְּפַקֵּר יֹתֵר, כִּי הָיָה
נַעֲשֶׂה אֶצְלוֹ סֵם־מוֹת חֲסוּשָׁלוֹם,
כִּי הוּא רְחוּק מִן הַתּוֹרָה. וְעַל־כֵּן צְרִיכִין
לְהַלְבִּישׁ לוֹ הַתּוֹרָה בְּצִרוּפִים אַחֲרֵים.

לקוטי תפלות

פרשת ויצא

**תפלות בענין: וזה שער השמים | לבו נשא את רגליו - רקודין | נפתולי
אלקים נפתלתי - החבור והדבקות על ידי התפלה | אסף אלקים את
חרפתי - להסיר חרפת הלב על ידי הצדיק | ויברך ה' אתך לרגלי**

ואזכה להתפלל לפניך בכל לבי
באמת, בלי שום מחשבה-זרה
והיצונוה כלל.

ואזכה לעסק תמיד בעבודת-התפלה
באמת. ויקים מקרא שכתוב:
"ואני תפלה".

ותהיה תפלתי חשובה לפניך, פאלו
הקרבותי כל הקרבנות שבעולם,
בפרט 'קרבן עולה' שמכפר על הרהור-
הלב.

ונזכה: שעל ידי תפלתנו, יהיה עליה
גדולה ושלמה, לשני הבתים,
"ביתא עלאה, וביתא תתאה". ותבנה
עירך במהרה בימינו, ותחזינה עינינו
בשובך לציון ברחמים, ושם נעבדך
ביראה כימי עולם וכשנים קדמוניות.

☪ [א] תפלות-ותחנונים ☪

השמטה ל'לקוטי-תפלות' ח"א מט
(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א מט, 'לשמע שם אהל בהם')

"וזה שער השמים" (בראשית כח, יז)

"בית-המקדש של מעלה, מכון פגוד בית-המקדש של מטה"

(רש"י; בראשית-רבה סט, ז; ירושלמי ברכות פ"ד ה"ה;

מדרש-תהלים ל; במדבר-רבה ד, יג; תנחומא ויקהל ז; ועוד)

שנזכה לבון היטב בתפלתנו, ושעל-ידי
תפלתנו יהיה עליה גדולה לשני בתי-המקדש
של מעלה ושל מטה

רבוננו של עולם, זפני לעבד אותך בכל
לבבי, כמו שכתוב: "ולעבדו
בכל לבבכם". ובפרט בשעת התפלה,
שהוא עקר עבודה-שבלב, אזכה לבון
לבי היטב בתפלתי, ולשום כל לבי באמת
על כונת התפלה.

☉ [ב] לקוטי-תפלות ח"א י ☉

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א י, וְאֵלֶּה הַמִּשְׁפָּטִים)

"וַיֵּשֶׂא יַעֲקֹב רַגְלָיו" (בְּרֵאשִׁית כט, א)

"לָבוּ נָשָׂא אֶת רַגְלָיו" (רש"י; בְּרֵאשִׁית דְּבָרָה ע, ח)

שְׂנוּזָפָה לְהַמְשִׁיךְ לְתוֹךְ לִבְנוֹ, רֹחַ-הַקֹּדֶשׁ שֶׁל הַצְּדִיקֵי-אַמֶּת - עַד שִׁיתְעוֹרֵר לִבְנוֹ בְּשִׂמְחָה גְדוֹלָה, וְתִתְפַּשֵּׁט לְתוֹךְ יָדָיו וְרַגְלָיו, עַד שִׂנוּזָפָה לְהִמָּחֵאת-כַּף וְרַקוּדִין דְּקִדְשָׁה

וְתִעְזְרֵנִי, לְהִתְקַשֵּׁר בְּאַמֶּת, עִם רֹחַ-הַקֹּדֶשׁ שֶׁל צְדִיקֵי-אַמֶּת. וְאַזְכֶּה לְשֵׂאב וּלְהַמְשִׁיךְ לְתוֹךְ לִבִּי, אֶת רֹחַ-הַקֹּדֶשׁ שֶׁל צְדִיקֵי-אַמֶּת, וְעַל יְדֵי זֶה אֲזַכֶּה לְיוֹשֵׁר לֵבב בְּאַמֶּת, שְׂיִהְיֶה לִבִּי נְכוּן עִם יְהוָה תָּמִיד, בְּאַמֶּת וּבְאַמוּנָה-שְׁלֵמָה וּבִעֲנוּה אֲמִתִּיּוֹת.

וְאַזְכֶּה בְּרַחֲמֶיךָ, שְׂיִהְיֶה נִמְשָׁךְ הָרוּחַ-הַקֹּדֶשׁ הַזֶּה לְתוֹךְ יְדֵי וְרַגְלֵי, עַד שְׂאֲזַכֶּה לְתַקֵּן פָּגַם הַיָּדַיִם וְהָרַגְלִים, לְגַלוּת וּלְהָאִיר הָאֶרֶת הַיָּדַיִם וְהָרַגְלִים, עַד שִׁיתְעוֹרֵר לִבִּי בְּשִׂמְחָה גְדוֹלָה, לְשִׂמְךָ הַגָּדוֹל בְּאַמֶּת.

עַד שִׁתְפַּשֵּׁט הַשְּׂמִיחָה הַקְּדוּשָׁה לְתוֹךְ יְדֵי וְרַגְלֵי, עַד שְׂאֲזַכֶּה לְהִמָּחֵאת-כַּף וְרַקוּדִין דְּקִדְשָׁה. בְּאִפְסוֹ שְׂנוּזָפָה לְהִמָּתִיק דֵּינִים, מִעֲלִינוֹ וּמִעַל כָּל עֲמֻךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל, עַל-יְדֵי מְחֵאת-כַּף וְרַקוּדִין דְּקִדְשָׁה. וְאַזְכֶּה בְּרַחֲמֶיךָ, לְנִשְׂא וּלְהָרִים וּלְהַעֲלוֹת אֶת יְדֵי וְרַגְלֵי, לְנִקּוּתָם מִכָּל פָּגַם.

רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, חִזַּק יָדַיִם רַפּוֹת, וּבְרַכֵּם כּוֹשְׁלוֹת תְּאַמֵּץ". וְתִרְחַם עָלַי, וְתִטְהַר וְתִקְדַּשׁ אֶת יְדֵי וְרַגְלֵי,

וְתֹאמַר "לְאַסוּרִים צְאוּ", וְאַל תִּתֵּן לְמוֹט רַגְלֵי, וְתוֹצִיא אֶת רַגְלֵי מִמְּאַסָּר, וְרַגְלִים אֲשֶׁר יִרְדּוּ לַמּוֹת, תוֹצִיאֵם לְבִטָּח מִהָרָה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, מִמּוֹת לְחַיִּים. וַיְקִים בִּי מִקְרָא שְׂכֵתוֹב: "רַגְלֵי עֲמָדָה בְּמִישׁוֹר".

וַיְדִים פְּגוּמִים הַמְּלַכְלָכִים בְּכִמָּה מִיָּנִי לְכָלוּכִים וּפְגָמִים רַבִּים מְאֹד, תִּרְחַם עָלֵיהֶם לְנִקּוּתָם וּלְטַהָרָם, וְתוֹצִיאֵם מִשְׂמָאָה לְטַהָרָה, וְתִמְחֹל וְתִסְלַח לִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, עַל כָּל מִיָּנִי פְגָמִים שֶׁפָּגַמְתִּי בְיָדַי וּבְרַגְלֵי.

וְתִזְכֶּה אוֹתִי מֵעַתָּה, שְׂיִהְיוּ יְדֵי וְרַגְלֵי קְדוּשִׁים וְטַהוּרִים מִכָּל מִיָּנִי פְגָמִים שֶׁבָּעוֹלָם.

וְתִתְּיָהּ בְּעֲזָרִי, שְׂאֲזַכֶּה לַעֲשׂוֹת מִצְוֹת רַבּוֹת בְּיָדַי וּבְרַגְלֵי, בְּכָל-עֵת וּבְכָל שָׁעָה, בְּאִפְסוֹ שְׂאֲזַכֶּה לְהָרִים אֶת יְדֵי וְאֶת רַגְלֵי לְשִׂרְשָׁם שֶׁבְּקִדְשָׁה, וְתִתְּגַלֶּה הָאֶרֶת הַגְּדוֹלָה, וְאַזְכֶּה לְהִמָּחֵאת-כַּף וְרַקוּדִין דְּקִדְשָׁה.

☉ [ג] לקוטי-תפלות ח"א לב ☉

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א לב, וְרַקוּדִין שֶׁל חֲתָנָה)

"וַיֵּשֶׂא יַעֲקֹב רַגְלָיו" (בְּרֵאשִׁית כט, א)

"לָבוּ נָשָׂא אֶת רַגְלָיו" (רש"י; בְּרֵאשִׁית דְּבָרָה ע, ח)

"וַיַּעֲשֵׂה מִשְׁתָּהּ וְגו', וַיִּקַּח אֶת לֶאֱה" (בְּרֵאשִׁית כט, כב-כג)

שְׂנוּזָפָה שְׂיִתְנַשְׂאוּ רַגְלָיו עַל-יְדֵי שִׂמְחַת הַלֵּב, לְרַקֵּד הַרְבֵּה לְפָנָי חֲתָן וְכֻלָּהּ, וּלְשִׂמְחָתָם בְּכָל מִיָּנִי שִׂמְחָה, וּלְהִמָּתִיק עַל-יְדֵי-זֶה כָּל הַדֵּינִים

"אֲדַנִּי שְׂפָתַי תִּפְתָּח, וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתֶךָ". רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אֲדוֹן הַשְּׂמִיחָה וְהַחֲדוּה אֲשֶׁר הַשְּׂמִיחָה בְּמַעֲוֹנָהּ, וּבְרַחֲמֶיךָ

הרבים בראת ששון ושמחה, חתן וכלה,
גילה ורנה, דיצה וחדוה.

זבני ברחמיך הרבים, שאזכה לקים
מצות הכנסת כלה לחפה בתכלית
השלמות, בקדשה ובטהרה גדולה.

ואזכה בכל-עת לשמח חתן וכלה,
לשמחם בכל עז וחדוה,
להרבות בכל מיני שמחה לפניהם, ולרקד
לפניהם בכל כחי בשמחה וחדוה גדולה.

ואזכה על-ידי הרקודין, להמתיק כל
הדינים, מעלינו ומעל כל
ישראל.

ותתן שמחה בלבי, עד שיתנשאו רגלי
על-ידי שמחת הלב, לרקד הרבה
לפני חתן וכלה, ולפזז ולכרפר בכל עז
לפניהם.

ואזכה על-ידי הרקודין, להמשיך
חמש אלפין שבפינה, להמתיק
על-ידי-זה כל הש"ך דינים, ויתהפך הדין
לרחמים פשוטים.

ונזכה להמשיך עלינו כל החמשה
קולות הקדושים, ויקים מהרה
מקרא שכתוב: "עוד ישמע בערי יהודה
ובחצות ירושלים, קול ששון וקול
שמחה קול חתן וקול כלה, קול אומרים
הודו את יהוה צבאות, כי טוב יהוה כי
לעולם חסדו".

ואזכה תמיד לעסק בתורה ותפלה
וצדקה ומעשים-טובים,
בשמחה וחדוה גדולה, עד שאזכה ליחד
ולחבר חתן וכלה העליונים.

ותרחם על כנסת-ישראל עם קדשך,
רעייתך המשוכה אחריך, כלה
קרואה בנעימה באהבתך ובחמלתך,
ותמתיק ותבטל כל הדינים מעל כל עמך
בית-ישראל בגשמיות ורוחניות,
ותשמחנו בישועתך תמיד.

ותמהר ותחיש לגאלנו, ותעלנו
בשמחה לארצנו, ותבנה בית-
קדשנו ותפארתנו, ויקים מהרה מקרא
שכתוב: "אז תשמח בתולה במחול
ובחרים וזקנים יחדו. והפכתי אבלם
לששון, ונחמתים ושמחתים מיגונם".

ונזכה לראות בנעם זיוך, בעת
שתעטר בעטרת תפארת על-
ידי מעשים טובים של כל ישראל עמך,
כאמור: "צאינה וראינה בנות ציון במלך
שלמה, בעטרה שעטרה לו אמו, ביום
חתנתו וביום שמחת לבו". במהרה
בימינו אמן.

☉ [ד] לקוטי-תפלות ח"ב מג ☉
(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב פד,
'עקר התחברות להשם-יתברך')
"נפתולי אלקים נפתלתי עם אחתי" (בראשית ל, ח)
"נתחברתי עם אחותי לזפות לבנים" (רש"י)
- עקר התחברות להשם-יתברך, הוא על-ידי תפלה -
שנזכה להתפלל בכל הפחות, ולהרבות בתפלה
תמיד, ולהתחבר ולדבק עצמנו להשם-יתברך
על-ידי ה'תפלה'

מלא רחמים, גואל ישראל, רחם על
כנסת-ישראל אשר היא שכינת
עזך, אשר כל התגלות אלקותך, וידיעת
רוממותך, ותשוקת אמונתך, הכל על-ידי

☉ [ה] לקוטי-תפלות ח"א לד ☉

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א לד,
'ואתם תהיו לי ממלכת כהנים')

"אסף אלקים את חרפתי" (בראשית ל, כג)

שנזפה שיתעורר בנו הנקדה הקדושה, בחינת
"צדיק יוסף עולם", בחינת 'יוסף הצדיק', וכל
הנקדות הקדושות - ועל-ידי-זה יתבטל
מעלינו כל החרפות ובזיונות, שהם ערלת
לבבנו, התאוות ומדות רעות וכו'.

ואזכה להרבות מאד בהתבודדות
ובשיחה ביני לבין קוני, עד
שתתגלה ותאיר הנקדה הקדושה
המשרשת בי, שהיא בחינת "צדיק
מושל", כמו שכתוב: "ועמד כלם
צדיקים". והנקדה הקדושה הזאת, תאיר
ותמשל על-ידי אמרי-פי, בתפלות
ותחנוות ובקשות.

ואזכה לקשר לבי לנקדה הקדושה
הזאת, בקשר אמיץ וחזק, עד
שתאיר הנקדה הקדושה הזאת מפי ללבי,
עד שיתגלה אור האהבה הקדושה
להשם-יתברך, המשרשת בי.

ועל-ידי-זה יתבטל ויפל מלבי:
'חרפת לב', 'ערלת לב',
'שבירת לב', שהם כל ה'תאות רעות',
'ומדות רעות', ו'מחשבות רעות',
'והרהורים רעים', ו'בלבולים' השורין
על לבי, עד אשר כל לבי נשבר ונשחת
ונתקלקל מאד מאד, על-ידי רבוי
החרפות הללו.

וכלם יתבטלו ממני לגמרי, על-ידי
אור הנקדה הקדושה שבי,

ישראל עמד אשר בהם בחרת. וגלית
לנו: שעקר ההתחברות והדבקות אליך,
הוא על-ידי התפלה, כי התפלה היא שער
שדרך שם נכנסין להשם-יתברך, ומשם
מכירין אותו.

רחם עלינו למען שמך, וזכנו לתפלה
בשלמות בכל הכחות באמת,
ונזכה להרבות בתפלה תמיד, כמו שגלית
לנו על-ידי חכמיך הקדושים, שאמרו:
"הלואי שיתפלל אדם כל היום כלו".

קומה בעזרתנו והושיענו תמיד, בפרט
בעת התפלה, שאז מתגברים
עלינו המחשבות-זרות והבלבולים
והמניעות הרבה מאד, אשר אין לשער.
רחם עלינו והושיענו, ומלא משאלותינו
ברחמים, שנזכה להתפלל בכח גדול, עד
שנזכה לשבר ולבטל כל המחשבות-זרות
לגמרי.

ונזכה לתפלה בשלמות תמיד, עד
שנזכה על-ידי התפלה, לכנס
ולהתקרב אליך, ולהפיר אותך באמת,
ולהתחבר ולהתדבק בך, בתכלית
הדבקות בשלמות באמת כרצונך הטוב,
בעלמא-דין ובעלמא-דאתי, לעולמי עד
ולנצח נצחים.

ויקנים בנו מהרה מקרא שכתוב:
"ואתם הדבקים ביהוה אלהיכם
חיים כלכם היום". יהיו לרצון אמרי-פי
והגיון לבי לפניך, יהוה צורי וגאלי. אמן
נצח סלה ועד.

שְׁתַּזְפְּנִי שְׁתַּתְגַּלְהַ וְתֵאִיר מִפִּי לְלִבִּי, עַל-
יְדֵי דְבָרֵי תַחֲנוּנוֹת וּבִקְשׁוֹת וְהִתְעוֹרְרוֹת
אֵלַיךָ וְלַעֲבוֹדֶתְךָ, שְׂאֵזְפָה לְאוֹמְרָם בְּאֵמֶת
וּבְלֵב שָׁלֵם מֵעֲמֻקָּא דְלִבָּא בְּאֵמֶת לְאֵמֶתוֹ.

אָנָּה יְהוָה, מְלֵא רַחֲמִים רַבִּים, חוֹמֵל
דְּלִים, שׁוֹמֵעַ אֲנֶקֶת אֲבִיוֹנִים, רוֹאֶה
בְּעֵלְבוֹן עֲלוּבִים, הַחֲפִץ בְּתִשׁוּבַתְךָ שֶׁל
רְשָׁעִים וְאִינוֹ חֲפִץ בְּמִיתָתָם.

**"אֶתְּךָ יָדַעְתָּ חֲרַפְתִּי וּבִשְׁתִּי וּכְלַמְתִּי
נִגְדָדְךָ כָּל צוּרְרֵי. חֲרַפָּה שְׁבָרָה
לְבִי וְאֲנוּשָׁה וְאֶקְוֶה לָּנוֹד וְאִין וְלִמְנַחֲמִים
וְלֹא מְצֵאתִי".** הֲרִינִי לְפָנֶיךָ מְלֵא בּוֹשָׁה
וּכְלָמָה, מְלֵא חֲרָפוֹת וּבְזִיוֹנוֹת, מָה אוֹמֵר
מָה אֲדַבֵּר וּמָה אֶצְטַדֵּק, חוֹס וְחַמֵּל עָלַי,
"הֵעֵבֶר חֲרַפְתִּי אֲשֶׁר יִגְרַתִּי כִּי מִשְׁפָּטֶיךָ
טוֹבִים".

זַכֵּנִי לְשׁוֹב בְּתִשׁוּבָה שְׁלָמָה לְפָנֶיךָ
בְּאֵמֶת, זַכֵּנִי לְפָרֵשׁ שִׁיחֲתִי לְפָנֶיךָ
בְּאֵמֶת וּבְלֵב שָׁלֵם, בְּאֵפֶן שְׂאוּכַל לְעוֹרֵר
הַנִּקְדָּה הַטּוֹבָה שֵׁישׁ בִּי, וְתֵאִיר בִּי מִפִּי
לְלִבִּי, בְּאֵפֶן שְׂאֵזְפָה לְתַקֵּן אֶת לְבִי הַפְּגוּם
מֵאֵד.

**וְאֵזְכָּה לְהִסִּיר וּלְבַטֵּל מִלְּבִי: כָּל
ה' חֲרָפוֹת לִבִּי, וְכָל ה' עֲרָלֹת
לִבִּי, וְכָל ה' עֲקָמִימִיּוֹת שְׁבַלְבִּי,** כִּי לְבִי
מְלֵא עֲקָמִימִיּוֹת רַע מְאֹד, בְּלִי שְׁעוֹר וְעֶרְךָ
וּמִסְפָּר. "עֲקֹב הֵלֵב מִכָּל, וְאֲנֵשׁ הוּא מִי
יִדְעֵנוּ".

**וְאֶתְּךָ יְהוָה, חוֹקֵר לֵב וּבוֹחֵן כְּלִיּוֹת,
רָפָא אֶת שְׁבָרִי, וַחֲבַשׁ אֶת
מִכְאוּבֵי נַפְשִׁי הַמְרַבִּים מְאֹד. חוֹס וְחַמֵּל**

עָלִי רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, כִּי אֶתְּךָ יָדַעְתָּ רַע
לְבָבִי וְהֵעֱקָמִימִיּוֹת הָרַע שְׂנֵאָחָז וּנְתַעֲרַב
בְּלִבִּי, עַד שֶׁכָּל לְבִי מְלֵא הִרְהוּרִים וְתֵאוֹת
וּבְלִבּוֹלִים הִרְבָּה מְאֹד מְאֹד, בְּלִי שְׁעוֹר
וְעֶרְךָ וּמִסְפָּר, עַד שֶׁקָּשָׁה לִי לָנוּחַ וּלְשַׁקֵּט
שְׁעָה אַחַת.

**כִּי בְּכָל עֵת וְשַׁעָה רוֹדְפִין הַתֵּאוֹת
וְהַבְּלוּלִים אַחֲרַי, וּמְחַרְפִּין
וּמְשַׁבְּרִין אֶת לְבָבִי, עַד אֲשֶׁר אִינִי יוֹדֵעַ
שׁוּם דְּרָךְ וְנִתִּיב וְעֵצָה וְתַחֲבוּלָה אֵיךְ
לְהַמְלִיט מֵהֶם. וְאֶפְלוּ מֵהַ שְׂמֵתִנוּצֵץ לִי
עֲדִין אֵיזָה הַתְּנוּצָצוֹת עֲצוֹת טוֹבוֹת, אִינִי
מְקַיֵּם מֵעֵצָם הַחֲלִישׁוֹת־הַדַּעַת וּפְזוּר
הֵלֵב וְהַנֶּפֶשׁ.**

**רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, מֵר לִי מְאֹד, אֶתְּךָ
יָדַעְתָּ מְרִירוֹתֵי הָעָצוּם, אֶתְּךָ
יָדַעְתָּ חֲרַפְתִּי וְרַע לְבָבִי בְּכָל בְּחִינוֹתֶיךָ,
בְּכָל פְּרֻטִיָּה וְדִקְדוּקִיָּה, וְאִין מִי שְׂיוּכַל
לְרַפְּאוֹת אוֹתִי, כִּי אִם אֶתְּךָ לְבַד יְהוָה
אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵי, בְּחֶסֶדֶיךָ הָאֱמֵתִיִּים
לְבַד, בְּחֶסֶד חֲנָם לְבַד.**

**אֶתְּ-עַל-פִּי שְׂאִינִי זוֹכָה לְדַבֵּר אֶפְלוּ
דְּבָרִים אֵלּוּ בְּאֵמֶת, כְּאֲשֶׁר
אֶתְּךָ יָדַעְתָּ, כִּי מְחַרְפִּים אוֹתִי בְּכָל מִינֵי
חֲרָפוֹת וּבְזִיוֹנוֹת, "כָּל רוּאֵי יִלְעִיגוּ לִי
יַפְטִירוּ בְּשִׁפָּה יִנְיֵעוּ רֵאשׁ. כָּל הַיּוֹם
כְּלַמְתִּי נִגְדִי, וּבִשְׁתִּי פָּנִי כְּפִתְנִי. מְקוּל
מְחַרְךָ וּמִגְדָּךְ, מִפְּנֵי אוֹיֵב וּמִתְנַקֵּם".
וּבְכָל עֵת וְרַגַע מְעַרְבֵב בְּדַעְתִּי וּלְבִי כָּל
מִינֵי חֲרָפוֹת וּבְזִיוֹנוֹת.**

וְלֹא דִּי שְׂמְחַרְפִּים אוֹתִי וּמְשַׁבְּרִים אֶת
לְבָבִי בְּכָל מִינֵי תֵאוֹת רַעוֹת וּמַדּוֹת

וּזְכַנּוּ בַחֲסָדֶיךָ הָעֲצוּמִים, לְהִתְקַרֵּב
וּלְהִתְקַשֵּׁר לְצַדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּים,
שֶׁהֵם שָׂרֵשׁ כְּלָלִיּוֹת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל.

וּתְזַכְּנֵנִי לְדַבֵּר עִמָּם פֶּה אֶל פֶּה, וְלִשְׁמַע
מִפִּיהֶם הַקְּדוֹשׁ דְּבוּרִים
קְדוּשִׁים, וַיְדַבְּרוּ עַל לְבִי דְבָרִים
הַמְתִּישְׁבִּין עַל הַלֵּב. וְאִזְכֶּה לְקַשֵּׁר אֶת
לְבִי לְדְבָרֵי פִיהֶם הַקְּדוּשִׁים, לְנִקְדָּתָם
הַקְּדוּשָׁה, וְתִמְשַׁל וְתֵאִיר נִקְדָּתָם הַקְּדוּשָׁה
מִפִּיהֶם לְלִבִּי.

וְעַל-יְדֵי-זֶה יִתְבַטֵּל מִלְּבִי, כָּל
ה'חֲרָפוֹת לֵב', וְכָל
ה'עֲרֵלַת לֵב', וְכָל ה'עֲקָמִימוֹת שְׁבֻלֵב',
וַיְהִי לְבִי יֵשֶׁר עִם יְהוָה תָּמִיד.

וּבְכֵן תְּזַכְּנֵנִי לְדַבֵּר עִם כְּלָלִיּוֹת יִשְׂרָאֵל
עִם קְדֻשָּׁךְ, בְּתוֹרָה וְעִבּוּדָה
וַיְרֵאת-שָׁמַיִם, עַד שְׁאִזְכֶּה לְקַבֵּל הָאָרֶה
טוֹבָה וְהַתְּעוֹרְרוֹת לְהַשִּׁם-יִתְבָּרֵךְ, מִכָּל
הַנִּקְדוֹת הַקְּדוּשׁוֹת שֵׁשׁ בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד
מִיִּשְׂרָאֵל מֵהַ שְׁאִין בְּחִבְרוֹ.

וְנִזְכָּה שְׂיִהְיֶה אֶהְבֶּה וְשָׁלוֹם גָּדוֹל בֵּין
כָּל יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ, וְכָל אֶחָד וְאֶחָד
יְדַבֵּר עִם חִבְרוֹ בִּירֵאת-שָׁמַיִם.

עַד שְׁכַלְנוּ עִמָּךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל, נִהְיֶה
נְכַלְלִים זֶה בְּזֶה, בְּאַהֲבָה וְאַחֻוּהַ
וְרַעוּת, וְכָל אֶחָד יִקַּבֵּל מִחִבְרוֹ הַתְּעוֹרְרוֹת
לְהַשִּׁם-יִתְבָּרֵךְ, מִנִּקְדָּה הַקְּדוּשָׁה שֵׁשׁ
בְּחִבְרוֹ יוֹתֵר מִמֶּנּוּ, וְנִקַּבֵּל זֶה מִזֶּה, וְנִעוֹרֵר
זֶה אֶת זֶה, לְעִבּוּדְתְךָ וְלִתְוֹרָתְךָ בְּאַמֶּת
לְאַמְתּוֹ.

וּתְזַכְּנֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים, אוֹתִי וְאֶת
זְרַעִי וְאֶת זְרַע זְרַעֵי וְאֶת כָּל

רְעוּת וְהִרְהוּרִים רְעִים וּמְגַנְיִים, אִף גַּם
בְּתוֹךְ-כָּךְ כְּשֶׁאֲנִי רוֹצֵה לְשֵׂא עֵינַי מֵעַט
אֵלֶיךָ, וְלִצְפָצֵף אִמְרָתִי לְרַחֲמֶיךָ
וְחִנּוּתֶיךָ, בְּתוֹךְ-כָּךְ מֵלֹא לְבִי בְּפִנְיֹת
וּבְלִבּוֹלִים גְּדוֹלִים וְגִסּוֹת הָרוּחַ, אֲשֶׁר עַל-
יְדֵי-זֶה תִּפְלְתִי נִמְאָסֶת מֵאַתָּה חֶסֶד-וְשָׁלוֹם,
כְּמוֹ שְׁכָתוּב: "תוֹעֵבֶת יְהוָה כָּל גְּבוּהַ לֵב".

וְעַתָּה מָה אֶעֱשֶׂה וּמָה אֶפְעַל, לְהִיכֵן
אֲנוּס לְעִזְרָה. הַבִּיטָה בְּעֵינַי, כִּי
רַבּוּ מְכֹאוּבֵי וְצָרוֹת לְבָבִי. אִף אִף-עַל-פִּי-
כֵן אֲנִי מְקוּוֶה וּמְיַחַל לְרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים
וְלַחֲסָדֶיךָ הַגְּנוּזִים.

כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ צְפוֹן לְבָבִי, וְעֵצָם שָׂרֵשׁ
נִקְדָּתִי הַטּוֹבָה, אֲשֶׁר בְּאַמֶּת לְאַמְתּוֹ
יֵשׁ בִּי שָׂרֵשׁ נִקְדָּה טוֹבָה וְקְדוּשָׁה
וְטַהוֹרָה, כִּי אֲנִי מְזַרַע בֵּית יִשְׂרָאֵל,
וְנִשְׁמָתִי מִשְׂרֵשֶׁת בְּנִשְׁמַת הַצַּדִּיק הָאֲמִתִּי,
שֶׁהוּא שָׂרֵשׁ כְּלָלִיּוֹת נִשְׁמַת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל.

עַל-כֵּן בְּאַמֶּת לְאַמְתּוֹ, בְּפִנְיִמְיוֹת שָׂרֵשׁ
נִקְדָּתִי הַטּוֹבָה, אֲנִי צוֹעֵק אֵלֶיךָ
בְּאַמֶּת וּבְלֵב שָׁלֵם.

שְׁתַּחֲוֶה עָלַי, וְתִרְחַם עָלַי, וְתַחַנְנֵנִי
מֵאוֹצַר מִתְּנַת-חַנּוּם, וְתַעֲזָרְנִי
לְהַסִּיר מִמֶּנִּי עָרְלַת לְבִי, וְשִׁבִירַת לְבִי,
וְחֲרַפַּת לְבִי. וְאִזְכֶּה לְהַטּוֹת לְבָבִי אֵלֶיךָ
בְּאַמֶּת לְאַמְתּוֹ, וְלִשְׁבֵּר וּלְבַטֵּל מִלְּבִי, כָּל
הַתְּאֻוֹת רְעוּת, וּמַדּוֹת רְעוּת, וְעֲקָמִימוֹת
שְׁבֻלֵב, וְרַע הַלֵּב.

וְתַחֲזִירְנִי בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ
בְּאַמֶּת וּבְלֵב שָׁלֵם, וְאִזְכֶּה
מְהֵרָה לְלֵב טָהוֹר, לְלֵב טוֹב, לְלֵב קְדוּשׁ,
לְלֵב שָׁלֵם, כְּרִצוֹנְךָ הַטּוֹב.

עמך בית ישראל, שנזכה כל אחד ואחד לדבר בינו לבין קונו, ונעורר לבנו ליראת-שמים.

ונזכה תמיד לפרש שיחתנו לפניך בכל יום ויום בלשון שמדברים בו, ברחמים ותחנונים גדולים, ובדברי רצויים ופיוסים הרבה, ובטענות ואמתלאות נכונות, ובהתעוררות גדול באמת, ובדברי חן ותחנונים.

עד שנזכה לקשר לבנו, אל הנקדה הקדושה שיש בנו, שהיא בחינת "צדיק מושל".

ונזכה להעתיר הרבה לפניך, ולהרבות מאד בכל יום ויום, בשיחה זו תפלה, ונזכה לומר לפניך בכל יום ויום, כמה וכמה תחנונות, ובקשות, וודוים, ותפלות, והפצרות. ונתחזק ונתאמץ בתפלה ותחנונים בכל עז ותעצומות.

ואל נתן דמי לך, עד שתחננו, נקרא אליך עד שתענינו, עד שנעורר רחמיה האמתיים עלינו.

ונזכה לנצח אותך, בתפלתינו ותחנונותינו ושיחתינו, שתשיב פניה אלינו ותרחמנו, ותשיבנו בתשובה שלמה לפניך באמת, בכל לב ונפש.

ותזכנו, שיאירו בנו כל השלשה נקדות הקדושות הללו, שהם:

[א] הארת הנקדה הקדושה של הצדיק-הדור האמתי.

[ב] והארת הנקדה הקדושה של כלליות ישראל עמך מאחד לחברו,

שכל-אחד יאיר בחברו הארת הנקדה הקדושה שיש בו מה שאין בחברו.

[ג] והארת הנקדה הקדושה של כל-אחד בעצמו, שכל אחד ואחד יקבל מניה וביה, מהנקדה הקדושה שיש בו, שתאיר מפיו ללב, על-ידי שידבר בינו לבין קונו בהתעוררות הלב, בתפלה ושיחה ותחנה ובקשה באמת ובלב שלם.

ועל-ידי-כל-זה נזכה, שיאיר הארת "צדיק יסוד עולם"

בלבנו, ונזכה שיתקשר לבנו באמת בקשר אמין וחזק לעולמי עד, לאור שלשה נקדות הקדושות הללו, אשר שם אור האהבה והחסד הקדוש שורה.

עד שיתבטל על-ידי-זה כל החרפות השורין על הלב הנקראין 'ערלת לב', 'שבירת לב', שהם כל התאות רעות והרהורים רעים.

ואזכה שיטהר לבי באמת, מפל העקמימיות שבלב, ומפל מיני כפירות שבלב, ומפל רע הלב. עד שאזכה ללב טהור, ללב קדוש, ללב טוב, לישרות לב, באמת לאמתו, כרצונה וכרצון הצדיקים-האמתיים. ויהיה לבי ישר עם יהוה תמיד, עד שאזכה להתדבק בך ולהכליל ברצונה הטוב.

ובאהבתך הגדולה תכסה על כל פשעינו, כמו שכתוב:

"ועל כל פשעים תכסה אהבה". ותמחל ותסלח ותכפר לנו, על כל חטאינו ועונותינו ופשעינו. ותאסף את חרפתנו.

וּמַעַתָּה תִּהְיֶה בְּעֶזְרֵנוּ שְׁלֵא נַחֲטָא עוֹד
 לְעוֹלָם, בֵּין בְּשׁוּגָג, בֵּין
 בְּמַזִּיד, בֵּין בְּאִנּוּס, בֵּין בְּרִצּוֹן, וְתַצִּילֵנוּ
 מִכָּל מִיּוֹנֵי פְּגָמִים שְׁבַעְוֹלָם, וְנִזְכֶּה לְהִיּוֹת
 כְּרִצּוֹנָךְ הַטּוֹב בְּאַמֶּת.

וְכָל שׁוֹפְטֵי אֶרֶץ, גְּדוֹלִים וְקִטְנִים, בְּנִים
 וּבָנוֹת, זְקֵנִים וְנְעָרִים, "הָאֶרֶץ וְכָל אֲשֶׁר
 עָלֶיהָ, הַיָּמִים וְכָל אֲשֶׁר בָּהֶם".

הַשָּׁמַיִם וְשָׁמַי הַשָּׁמַיִם וְכָל צְבָאָם,
 עוֹלָם הָעֲשִׂיָּה וְהַיְצִירָה
 וְהַבְּרִיאָה וְהָאֲצִילוֹת וְכָל אֲשֶׁר בָּהֶם.
 שְׁפָלִים, גְּלָגְלִים, מְלֶאכִים, זִיקִים,
 חֲשָׁמְלִים, שְׂרָפִים וְאוֹפְנִים, וְחִיּוֹת
 הַקֶּדֶשׁ. מִן תְּכִלִּית נִקְדַּת הַמְּרֻכָּז שֶׁל עוֹלָם
 הָעֲשִׂיָּה, עַד רֵאשִׁית נִקְדַּת הַבְּרִיאָה שֶׁהוּא
 תַּחֲלַת הָאֲצִילוֹת.

בְּכָלֶם תִּלְךְ הַמְּצוּהָ שְׁאֵנוּ זוֹכִין לַעֲשׂוֹת
 בְּכָל-עֵת, וְתַעֲוֶרר וְתִקְיֵץ כָּלֶם
 לַעֲבוֹדָתְךָ בְּאַמֶּת, וַיִּשׁוּבוּ כָּל הָעוֹלָמוֹת
 וְכָל אֲשֶׁר בָּהֶם אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת.

וְעַל-יְדֵי-זֶה יִתְעוֹרֶר בְּרָכָה בְּכָל
 הָעוֹלָמוֹת כָּלֶם, וְתִקְיֵם
 מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "פּוֹתַח אֵת יָדְךָ וּמִשְׁבִּיעַ
 לְכָל חַי רִצּוֹן". וְתִשְׁפִּיעַ בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים,
 וְתִמְשִׁיךְ שְׁפַע טוֹבָה וּבְרָכָה בְּכָל
 הָעוֹלָמוֹת כָּלֶם.

❁ [ו] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"א כד ❁
 (על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א כד, 'אמצעייתא דעלמא')
 "וַיְבָרַךְ ה' אֶתְךָ לְרִגְלֵי" (בראשית ל. ל)
 שְׁנִזְכֶּה שִׁיתְעוֹרְרוּ הַמְּצוּוֹת שְׁאֵנוּ עוֹשִׂין, וַיִּלְכוּ
 בְּכָל הָעוֹלָמוֹת וַיַּעֲוֶרוּ אוֹתָם לַעֲבוֹדַת-הַשָּׁמַיִם,
 וְעַל-יְדֵי-זֶה יִמְשְׁכוּ הַבְּרוּכוֹת לְכָל הָעוֹלָמוֹת

וּבְכֵן תִּרְחַם עָלֵינוּ אָבִינוּ מִלְּפָנוּ,
 וְתִמְשִׁיךְ עָלֵינוּ קִדְשָׁה וְטְהָרָה,
 וְתִתֵּן כַּח וּגְבוּרָה בְּכָל מְצוּהָ וּמְצוּהָ שְׁאֵנוּ
 זוֹכִין לַעֲשׂוֹת, שֶׁתַּתְעוֹרֶר הַמְּצוּהָ וְתִלְךְ
 בְּכָל הָעוֹלָמוֹת כָּלֶם, וְתַעֲוֶרר אֵת כָּלֶם
 לַעֲבוֹדָתְךָ וּלְיִרְאַתְךָ.

עַד שִׁיתְעוֹרְרוּ כָּל הָעוֹלָמוֹת כָּלֶם וְכָל
 אֲשֶׁר בָּהֶם, לַעֲבוֹדָתְךָ בְּאַמֶּת. דוּמָם,
 צוּמָח, חַי, מְדַבֵּר, אֵשׁ, רוּחַ, מַיִם, עָפָר.
 "מִן הָאָרֶז אֲשֶׁר בְּלִבְנוֹן עַד הָאֲזוּב אֲשֶׁר
 בְּקִיר", מִשְׁלֵשׁוּל קָטָן שְׁבִים עַד קִרְנֵי
 רְאמִים, "מִלְכֵי אֶרֶץ וְכָל לְאֻמִּים שָׂרִים

